Charlotte Lamb 95

Întoarce timpul înapoi

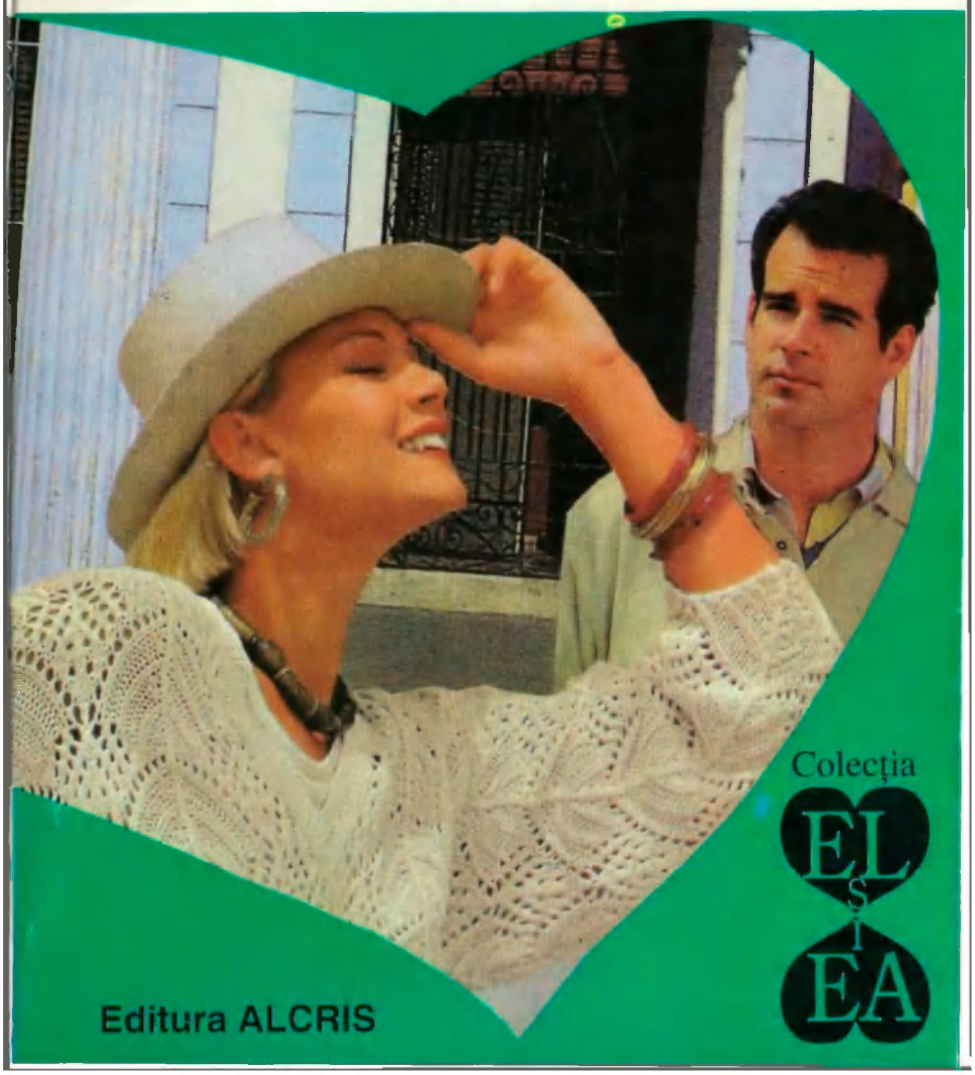

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

CHARLOTTE LAMB

ÎNTOARCE TIMPUL ÎNAPOI

Coperta: ANDY

© by Charlotte Lamb, 1986

CALL BACK YESTERDAY

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
Editurii ALCRIS –M94

CHARLOTTE LAMB

ÎNTOARCE TIMPUL ÎNAPOI

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU-TISMANA

EDITURA ALCRIS 94

București

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973–9197–62–0

Colecția „EL și EA“

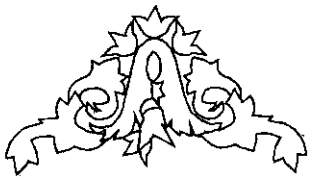

CAPITOLUL I

Limuzina lungă, albastru-metalizat, țâșni fără efort printre porțile lovite, de-a lungul drumului pietruit pe care creștea mușchi, peste hârtoapele și pietrele care făceau suprafața atât de neregulată, și se opri în fața casei. Pe ușa principală deschisă era un du-te-vino de oameni. Aceștia se întoarseră să se uite curioși. Se auzi un murmur de șoapte când ea fu recunoscută.

Șoferul ocoli mașina și deschise ușa. Întâi coborî însoțitorul ei, care se aplecă atent și-i întinse mâna. Micul grup de curioși urmărea de la distanță. Picioare lungi, zvelte, îmbrăcate în ciorapi de mătase, a căror eleganță era accentuată de bronzul auriu; glezne subțiri și picioare mici încălțate în pantofi scumpi; șolduri înguste și un mijlocel de viespe, sâni mici și obraznici, accentuați de decolteul în formă de V al rochiei negre strânse pe corp și ea-și făcu apariția încet și cu greutate. Fața îi era umbrită de o pălărie alb cu negru, cu boruri mari, dar se putea vedea linia lungă și fermă a gurii roșii deasupra unei bărbii foarte hotărâte.

Ea rămase acolo o clipă, uitându-se în sus, la faţada vechii clădiri. Ochii ei ascunşi se plimbară peste ferestrele şi uşile de proporţii clasice, care marcau casa ca fiind construită în epoca de vârf al perioadei georgiene. Neglijenţa şi vremea afectaseră Chantries în ultimii zece ani, dar fără a reuşi să-i distrugă în mod serios frumuseţea. Chiar dacă existau găuri în acoperiş, ferestre sparte, uşi rupte, casa strălucea triumfătoare.

– Nu prea rea, îi murmură discret la ureche însoţitorul ei.

Ea se întoarse şi-l privi gânditoare.

– Îţi place?

– Foarte mult.

– Licitaţia începe într-o jumătate de oră, spuse ea. Avem timp să aruncăm o privire.

– Mi-ar place, spuse el, apoi se opri când dinspre mulţime se auzi un murmur, un murmur de excitare ce se transformă într-o tăcere apăsătoare când femeia în negru se întoarse încet să se uite în direcţia în care priveau toţi.

Un cal venea agale prin ierburile de la marginea drumului, pielea neagră şi mătăsoasă lucindu-i în soarele după-amiezii.

În şaua lui se afla un bărbat, un bărbat care la prima vedere părea parte din el, într-atât de fără efort se mişcau cal şi călăreţ împreună. Era un bărbat la fel de puternic ca şi calul, lat în umeri, îngust în şolduri, cu un cap leonin şi cu un păr la fel de negru ca al armăsarului, păr care era suflat de vânt

pe spate, descoperindu-i trăsăturile puternic conturate.

Purta o cămaşă albă, deschisă la gât şi pantaloni de călărie bej spălaţi şi răsspălaţi. Arăta ca un fermier, dar aerul lui arogant, de comandă, sugera altceva. Alan Kennet, studiindu-l, gândi că văzuse afacerişti de oraş, care i-ar fi invidiat siguranţa de sine.

Când armăsarul negru ajunse în dreptul femeii, călăreţul strânse frâul şi rămase uitându-se în jos, spre ea. Alan nu-i putea vedea faţa sub acea blestemată de pălărie. Se întreba ce gândea ea. De ce o privea acest bărbat într-un mod atât de insolent?

După ceea ce păru o eternitate, armăsarul se smuci şi, cal şi călăreţ, dispărură printr-o poartă în arcadă, aflată într-una din părţile laterale ale construcţiei. Mulţimea scoase un lung oftat, încă urmărind-o pe femeie cu nelinişte. Sub borurile acelei pălării nu se putea vedea nimic din faţa ei. Ea se îndreptă spre uşa din faţă. Alan mergea lângă ea, uşor încruntat.

– Cine era? întrebă el grijuliu. Îl cunoşti?

Ea făcu o pauză în holul lambrisat, cu ochii către tavanul în formă de trifoi cu patru foi, alb şi albastru, cu umflături aurii la punctele de intersecţie ale curbelor petalelor. Borul pălăriei ridicat dădu la iveală o faţă cu osatura fină, rece, cu un aer misterios datorat ochilor verzi spre căprui, cu pleoapele fin creionate sub sprâncene deschise la culoare. Părul blond-cenuşiu era pieptănat spre spate şi strâns într-un coc pe ceafă.

Ea consulta catalogul pe care-l ţinea în mână.

– Tavanul este mai vechi decât casa, așa se pare. A rămas de la casa care a fost construită inițial aici, în secolul șaisprezece. Se pare că este în stare bună.

– Oriel, spuse Alan. Oriel, de ce vrei această casă? De ce cumperi o casă aici în Yorkshire, atât de departe de Londra? Este atât de dărăpănată... Ochii lui se urcară spre scara interioară, impozantă. Și atât de mare. O casă de vacanță aș înțelege... dar acest loc? Deja ai casa lui Egon din Hampshire. N-ai nevoie de o casă de asemenea proporții. Doar n-ai de gând să vinzi casa din Hampshire?

– Nu, spuse ea scuturând din cap. S-ar putea ca Anatole să vrea această casă când va crește. Egon a iubit-o mult. Cred că Anatole trebuie să aibă un cuvânt de spus în privința casei tatălui său. Pentru moment, o voi închiria. Fundația americană a lui Egon vrea s-o folosească drept bază pentru operațiile lor – este întotdeauna folositor să ai o casă la țară pentru conferințe și unde să stea personalitățile.

Alan își scoase ochelarii și începu să-i legene gânditor, uitându-se în pământ.

– Când ai luat această hotărâre? Nu mi-ai spus nimic înainte.

Ea-l privi cu o lucire șugubeață în ochi.

– Știu că eşti consilierul meu financiar, Alan, dar sunt în stare să iau unele decizii fără sfatul tău. Crede-mă, voi avea grijă. Am făcut deja înțelegerea. Toate drepturile mele asupra casei sunt garantate și contractul este doar pe cinci ani. Le-am cerut o chirie

exorbitantă care, bineînțeles, va intra în contul lui Anatole.

– Deci totul a fost aranjat?

– Nu te bosumfla, spuse ea ușor, bătându-l cu mâna pe braț.

– Nu este cazul să mă bosumflu, spuse Alan cu o privire ofensată.

Ea râse.

– Dacă ți-ai putea vedea fața! Alan, știi că-ți prețuiesc sfatul, dar unele lucruri le pot face și singură. Să-mi hotărăsc viitoarea casă este unul dintre ele.

– Dar ce de acest loc?... Se întorcea la întrebarea inițială. Este într-o stare deplorabilă. Este la mile depărtare de oriunde. Și este mult prea mare pentru tine. Vei avea nevoie de servitori care s-o îngrijească... Ezită, apoi adăugă cu blândețe... Credeam că vei lua un apartament la Londra, poate undeva în Mayfaire, un apartament cu două dormitoare.

Ea se strâmbă.

– Detest Londra și aș urî un apartament. Vreau o casă a mea proprie.

– Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, în acest loc?... Vocea lui era iritată și el se uita în jurul pereților al căror tapet se scorojise, din lunga cameră de zi, în care tocmai intraseră... Locul ăsta este igrasios și probabil plin de carii.

– Da, sunt de acord, zise ea. Dar vezi, Alan, m-am născut aici și pentru mine este cea mai nemaipomenită reședință din lume.

El privea fără a-i veni să creadă, spatele ei, în timp ce traversa camera pentru a mângâia căminul imens din stejar sculptat.

– Te-ai născut aici? Adică în casa aceasta?

Ea dădu din cap. Vocea ei era frumoasă, probabil cea mai frumoasă parte a ei, o voce dulce şi calmă care impresiona pe oricine o auzea.

– Chantries este locul unde am crescut. Am trăit aici primii mei şaptesprezece ani din viaţă.

– A aparţinut familiei tale?... Alan se încruntă uitându-se în catalog... Aici scrie că a fost în posesia familiei Haggard vreme de două sute de ani. Credeam că numele tău de fată era Malving.

– Ultimul proprietar, Jeremiah Haggard, a fost vărul mamei mele. Când mama a murit, tatăl meu a plecat în Africa să planteze arbori de cauciuc şi Jeremiah a devenit tutorele meu. Eram prea tânără ca să trăiesc cu tatăl meu. Africa nu este cel mai bun loc pentru a educa un copil. Jeremiah a angajat o bonă şi apoi o guvernantă şi eu am rămas aici.

– Până la şaptèsprezece ani, spuneai?... Alan îşi aminti brusc că auzise cum ea se căsătorise cu soţul ei în Africa... Şi apoi te-ai dus la tatăl tău?

Ea încuviinţă.

– Şi când am împlinit optsprezece ani, m-am măritat cu Egon.

Alan privi în jurul camerei. Ferestrele erau murdare şi pline de pânze de păianjen, dar înălţimea lor dădea eleganţă salonului lung, iar draperiile uzate din damasc aveau o frumuseţe ştearsă.

– Trebuie să cheltuiești o avere ca să-i redai strălucirea. Te-ai gândit la asta?

Ea zâmbi.

– Nu-mi pasă. Voi cumpăra tot ce este necesar.

El făcu o grimasă.

– Oricum... dar nu mai continuă, fiindcă știa că văduva lui Egon Mellstock nu trebuia să-și facă griji în privința banilor.

Proprietățile din Africa ale soțului ei includeau mine de cupru și diamant, plantații și fabrici și un mare număr de acțiuni ale unui consorțiu imens, cu baza acolo. Egon lăsase cea mai mare parte a acestora unicului său fiu, copilul lui Oriel, Anatole, care în prezent era în grija bunicii care-l adora, Renée Mellstock, la Londra.

Egon Mellstock avea cincizeci de ani când se însurase cu Oriel. Ea era a patra lui soție. Nici una din precedentele lui soții nu-i dăruise un copil și fusese triumful ei să dea naștere unui fiu, care o lăsase pe ea la controlul întregii averi a lui Mellstock, la moartea lui Egon, cu doi ani în urmă. Mariajul fusese ciudat de fericit, luând în considerare marea diferență de vârstă între soț și soție. Egon o adora pe fata ce-i dăruise fiul pe care și-l dorise atât de mult și Renée Mellstock nu mai contenea cu laudele la adresa nurorii sale, care reușise să fie prima care-i făcuse lui Egon fericit căminul.

Alan știa că reputația lui Egon, până la căsătoria cu Oriel, fusese aceea a unui bărbat cu temperament exploziv, aspru și pretențios ca patron, irita-

bil și neglijent ca soț. Existaseră remarci cinice când el se căsătorise cu o fată atât de tânără. Multă vreme ea se numise mireasa copil, și Egon smulsese odată aparatul unui fotograf care vrusese să prindă o imagine a amândurora; zvelta și drăgălașa fată alături de milionarul scund, cărunt care ar fi putut să fie tatăl ei.

Alan auzise că atunci când dăduse naștere unui fiu, Egon făcuse teste de sânge pentru a-și dovedi paternitatea lui Anatole. Dar dovada era înscrisă pe fața lui.

Egon îl adora. Copilul ar fi ajuns foarte răsfățat, dacă n-ar fi existat fermitatea maică-si. Chiar și așa, oriunde se ducea Egon, mergea și fiul lui și când Egon muri imediat după a noua aniversare a fiului său, Anatole rămăsese zdrobit. Următorii doi ani Oriel și-i petrecuse încercând să aline această suferință. Rămăseseră în casa lor din Hampshire, înconjurați de amintirea lui Egon și, treptat, văzuse că nefericirea băiatului începuse să dispară, până când acceptă moartea tatălui său, fiind în stare să înfrunte viitorul cu calm.

*
* *

Intrară înapoi în hol, apoi traversară spre salonul cel lung care urma să fie scena licitației. Deja era aglomerat. Mulți dintre cei de față, presupunea Alan, erau veniți să caște gura și să se distreze de excitarea provocată de ofertanți. Se uită în jur și văzu o mulțime

de ochi curioşi fixaţi asupra lui Oriel. Ea arăta în acest salon ca o lebădă într-un cârd de gâşte. Hainele ei elegante, aerul sofisticat, siguranţa de sine şi frumuseţea, atrăgeau imediat atenţia.

Deodată, Alan îl văzu pe bărbatul care călărise pe armăsarul negru. Stătea sprijinit în capătul încăperii, cu braţele încrucişate, privind ironic în tavan.

– Dacă eraţi rude aşa de apropiate, de ce nu ţi-a lăsat-o vărul Jeremiah ţie? o întrebă Alan pe Oriel.

Ea zâmbi.

– A murit fără să facă un testament şi casa a revenit nepotului său Jack, care locuieşte în Canada. Jack a scos imediat Chantries la vânzare. Nu vrea să se întoarcă aici. Are nevoie de bani.

– De ce nu ţi-a propus ţie, mai întâi?

– Jack nu m-a plăcut niciodată, dădu ea din umeri. Ştia că aş fi vrut Chantries, dar nu avea încredere că i-aş oferi un preţ corect, sau poate dorea să-mi facă dificultăţi pentru a obţine ceea ce doream, aşa că a organizat o licitaţie. Poate obţine un preţ mai mare. ...Genele ei se plecară umbrindu-i obrajii... A avut o ofertă foarte bună, în afară de a mea. Probabil crede că preţurile de vânzare vor creşte mai mult la licitaţia deschisă.

– Ştii cine mai participă la licitaţie? întrebă Alan cu curiozitate.

Gura ei roşie se strâmbă.

– Oh, da, spuse ea.

– Cine? întrebă Alan.

Ea dădu din umeri.

– N-are importanţă. Vom vedea în curând.

Se auzi un foşnet de interes când în cameră intrară doi bărbaţi şi se urcară pe o estradă pe care fusese instalat un pupitru de unde se putea vedea toată lumea din încăpere.

În şoaptă, Alan spuse:

– Îmi închipui că cunoşti mulţi dintre oamenii de aici, chiar după doisprezece ani?

Oriel zâmbi.

– Bineînţeles.

– Şi ei îşi amintesc de tine?

– Unii dintre ei.

– Trebuie să te fi schimbat, spuse el gânditor. Cum arătai la şaptesprezece ani?

– O puştoaică stângace, cu o coadă de cal, presupun, zise ea... Ochii îi erau enigmatici când şi-i roti în jurul camerei. Imediat adăugă... Un pic prea exaltată, înclinată uşor să dramatizeze lucrurile.

– Nu mi te pot imagina altfel decât calmă şi stăpână pe tine, spuse Alan neîncrezător.

Ea zâmbi.

– Mulţumesc.

Cel care conducea licitaţia bătu cu ciocănelul în pupitru şi toţi înţepeniră şi se uitară în direcţia lui. El se înclină uşor.

– Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Mă bucur să văd atâţia oameni aici. După cum ştiţi, suntem aici să oferim o proprietate foarte atrăgătoare, Chantries, construită în 1880, dar care s-a ridicat pornind de la o casă ce se bănuieşte că data din

secolul şaisprezece, care s-a refăcut parţial în 1793... El continuă tot aşa, urmărind un catalog pe care-l ţinea în mână şi în cele din urmă se opri... Sunt mandatat să vă informez că clientul meu nu va vinde sub preţul de cincizeci de mii de lire. Voi deschide licitaţia de la această sumă.

Se făcu tăcere. Toţi aşteptau. Apoi, un bărbat corpolent, cu o faţă roşie, aşezat în partea stângă a camerei, îşi ridică mâna. Cel care conducea licitaţia încuviinţă din cap.

– Am o ofertă de cincizeci de mii de lire, doamnelor şi domnilor.

Oriel se uită la Alan.

– Oferta ta.

Alan clipi, dădu din umeri, apoi ridică mâna. Omul de la pupitru îl privi.

– Cincizeci şi una de mii de lire, spuse Alan.

Licitatorul zâmbi ironic.

– Cincizeci şi una de mii de lire...

– Cincizeci şi cinci, spuse bărbatul corpolent.

– Şaizeci, spuse Alan.

Oriel era foarte calmă. Scria ceva în carnetul ei. Alan privi cuvintele şi înţepeni. Ea scrisese: singura limită este cerul. El o privi îngrozit, dar faţa ei era lipsită de expresie, nu vădea nici o umbră de emoţie.

Licitaţia continua. Când se ajunse la optzeci de mii de lire, mulţimea începu să dea semne de agitaţie. Apoi, omul corpolent îşi ridică faţa şi se sculă în picioare, croindu-şi drum furios către ieşire. Alan zâmbea triumfător.

– Optzeci de mii o dată, optzeci de mii de două ori... spuse licitatorul cu ciocanul ridicat.

– Nouăzeci de mii, spuse o voce plată cu accent de Yorkshire.

Alan se întoarse. Bărbatul cu păr negru observa tavanul, dar era clar că el vorbise. Lui Alan nu-i venea să creadă. Îl studie din nou. Putea oare acest fermier prăpădit să plătească un astfel de preţ pentru o casă veche, degradată?

Apoi înmărmuri când auzi vocea lui Oriel lângă el.

– O sută de mii, spuse ea clar.

– O sută şi zece mii, replică celălalt.

– O sută şi douăzeci, spuse Oriel.

Privitorii erau încordaţi ca cei care participau la o cursă de cai. Se aplecară în faţă cu ochii excitaţi, ţinându-şi respiraţia. Doar cei doi participanţi nu arătau nici un pic de emoţie. Ambii erau ca de gheaţă.

Cel care conducea licitaţia asculta, bătând cu ciocănelul. Licitaţia continua necruţător în timp ce inima lui Alan se strângea. Era nebună Oriel, se întrebă el, să împingă licitaţia atât de sus pentru această proprietate părăginită? Este adevărat că putea fi restaurată, dar lucrările ar fi costat aproape la fel de mult cât casa, dacă s-ar fi făcut ca lumea.

Bărbatul cu păr negru îşi desfăcu brusc braţele şi ieşi afară. Oriel nu se întoarse să-l vadă plecând. Nu era nevoie să-l privească. Cel care conducea licitaţia aşteptă o clipă sau două, apoi lăsă ciocanul jos. Chantries îi aparţinea lui Oriel.

– O sută şaptezeci de mii de lire, spuse Alan dintr-o răsuflare. O sută şaptezeci de mii de lire... ţi-ai ieşit din minţi? Doamne, abia valora cele cincizeci de mii de lire cu care ceruse proprietarul să înceapă. O sută şi...

– Linişteşte-te, Alan, îi spuse Oriel cu răceală. Devii plictisitor.

– Dar nu merită, spuse el. Nu înţelegi ce ai făcut? Nu-i nici o îndoială că acel fermier a fost mână în mână cu vărul tău Jack, reuşind să smulgă încă o sută de mii de la tine...

Ea-l privi lung, fără să zâmbească.

– Tu eşti cel care nu înţelege.

– Uite, ai fi putut face o înţelegere cu acel individ, protestă Alan.

– Nimeni nu face înţelegeri cu Devil Haggard, zise ea.

Allan clipi.

– Cu cine, pentru numele lui Dumnezeu?

Gura ei fu atinsă de un surâs slab.

– Numele lui adevărat este Dervil. A fost numele de fată al mamei lui. Oamenii de aici au un simţ ascuţit al umorului. Imediat au început să-i spună Devil* ...

– Dar... Haggard... Este unul din familie, atunci? Un alt văr?

Ea rămase tăcută un moment, uitându-se în caietul ei.

---

* Devil – diavol, drac (l. engl.).

– Nu chiar.

– Dar ce înseamnă asta? Alan era iritat.

Exista ceva ciudat în această afacere. Oriel şi oponentul fuseseră într-un soi de confruntare? De ce avusese loc licitaţia într-o atmosferă atât de încordată? Oricine din încăpere părea să-şi fi dat seama de o anumită situaţie pe care el părea s-o ignore.

– Cine naiba este, atunci, Devil Haggard?

– Eu sunt bastardul, zice o voce pe care el o recunoscu.

Alan se răsuci, tulburat, cu faţa roşie.

În spatele lui stătea fermierul cu păr negru, cu mâinile în şolduri, cu o atitudine agresivă. Ochii albaştri ai bărbatului îl străfulgerară. Alan rămase uluit să vadă cât de albaştri erau ochii lui, umbriţi de gene negre şi dese.

Alan tuşi nervos.

– Eu... sunt Alan Kennet, consilierul financiar al doamnei Mellstock. Întinse o mână foarte îngrijită.

Mâna îi fu ignorată. Devil Haggard îl măsura din cap până în picioare.

– În calitate de consilier financiar eşti slab de tot, spuse el cu răceală. Ea a plătit de trei ori mai mult decât valorează casa.

Alan era năucit de-a binelea. Se uită la Oriel. Ea se întoarse pe călcâie, ignorându-l pe celălalt bărbat şi ieşi afară. Devil Haggard râse cu asprime.

Alan se grăbi s-o prindă pe Oriel. O găsi în grădină, plimbându-se printre nişte tufe neîngrijite de

trandafiri. Ultimii trandafiri ai verii se îngălbeniseră pe tulpinile rupte. De-a lungul potecii zăceau petale uscate de flori. Exista o frumusețe sălbatică, neglijentă a acestor locuri, ca și frumusețea decăzută a casei în sine.

– Bastard, a spus el, pronunță Alan cu greutate. Al cui?

Oriel atinse un trandafir alb, înflorit. Petalele îi căzură printre degete.

– Al unchiului Jeremiah, spuse ea.

– Doamne-Dumnezeule, spuse Alan fulgerat. Presupun că dacă nu există testament, el n-o să moștenească nimic?

– S-au urât unul pe celălalt, spuse ea. Devil îl detesta pe unchiul Jeremiah fiindcă nu l-a recunoscut niciodată. Unchiului Jeremiah nu-i plăcea să-și amintească de existența lui Devil. Chiar dacă ar fi existat un testament, Devil n-ar fi primit un sfanț.

– Dar îi poartă numele?

– El și-a ales să-și spună Haggard. Cred că are numele de fată al mamei lui. Numele lui adevărat este James Dervil. El l-a scos pe James și a făcut din Dervil nume de botez și și-a adăugat Haggard, când avea zece ani și a auzit pentru prima dată adevărul despre paternitatea lui. Obișnuia să vină aici și să se uite la casă și unchiul Jeremiah obișnuia să-și trimită servitorii ca să-l alunge.

– Bietul copil, spuse Alan încruntându-se. Înțeleg de ce voia casa... Se uită la ea șovăind... Într-un

fel, s-ar fi făcut un fel de dreptate dacă ar fi cumpărat-o el.

– Nu putea s-o obțină atâta timp cât l-aș fi împiedicat eu, spuse ea cu tărie.

Alan era surprins. Exista ceva mai mult aici, decât părea la prima vedere.

– Înțeleg, spuse el.

Oriel râse.

– Nu înțelegi nimic, bietul de tine. N-are importanță... Se întoarse și se uită spre casă, urmărindu-i linia, posesiv... Chantries este a mea acum și după mine va fi a fiului meu.

Alan zâmbi.

– Anatole va avea atât de multe case... Nu cred că aceasta ar însemna prea mult... Se uită jenat spre ea... Dacă te recăsătorești și o să ai alți copii, le-o poți lăsa lor. O cumperi din averea ta personală, nu din cea a lui Mellstock, nu-i așa? Pentru că fiind unul din consilierii tăi, n-aș putea autoriza cheltuirea atâtor bani pe o casă care nu merită.

Oriel se crispă.

– Să știi că o cumpăr pe banii mei, Alan. Mulțumesc că mi-ai atras atenția.

Alan era alarmat. Se supărase oare ea? Neliniștit, spuse:

– N-am vrut să...

– Știu ce-ai vrut să spui, îl opri ea. Acum, Alan... tonul ei devenise ton de afaceri... Aș vrea să văd cea mai bună echipă de constructori și decoratori puși la treabă. Este evident că vor trebui făcute o grămadă

de modernizări. Încălzire centrală, geamuri duble, reparația structurii de rezistență, redecorarea... sunt o mulțime de treburi de făcut. Te las pe tine să organizezi totul, dar când te vei hotărî ce firme să folosești, aș vrea o discuție la o masă rotundă cu ei. Trebuie să știu cu precizie ce intenționează să facă. Doresc cele mai amănunțite detalii despre mersul lucrărilor. Decorările, în mod special, trebuie făcute cu foarte mare grijă. Vreau să restaurez casa ca în vremurile ei de glorie, nu s-o distrug.

Alan dădu din cap.

– Mă voi ocupa chiar începând de acum. Ne întoarcem la Londra imediat?

– Tu te întorci, spuse ea calmă.

El o privi surprins.

– Dar tu?

– Eu rămân aici.

– El se uită spre casă, cuprins de oroare.

– Aici? Nu poți face asta. Pentru un timp – este de nelocuit. Și apoi, din punct de vedere legal nu-ți aparține încă...

Ea zâmbi.

– Voi sta în sat, la han... Sprâncenele ei se încrețiră... Cred că-mi amintesc că se numește Woolpack. Închiriază camere.

Alan își reaminti locul. Îl observase când trecuseră prin satul Moorland. Woolpack fusese o clădire mică, pătrățoasă, la capătul satului.

– Nu poți sta acolo!... Se uită la ea, eleganța sofisticată a rochiei negre purtând eticheta Parisului.

Ai fi arătat ca acasă la Hilton sau Ritz, dar aici, într-un han din Yorkshire?... este greu să mi te imaginez!

– Ai uitat, m-am născut aici. Toți mă cunosc și eu îi cunosc pe cei mai mulți dintre ei.

– După doisprezece ani?

– Și după o sută, spuse ea cu încredere. Oamenii de aici au tendința să rămână în aceste locuri toată viața. Se nasc și mor aici. Sunt fermieri, cei mai mulți – ferme mici pe dealuri, cu câteva oi. Am înălțat zmee de hârtie cu cei mai mulți tineri de aici... M-am cățărat pe digurile de piatră și am întins năvoade pentru somoni...

Alan dădu din umeri.

– Presupun că nu te pot opri, dar nu-mi place și cred că nici lui Renée. Dar Anatole?

– Renée va avea grijă de el. Începe la noua lui școală în septembrie. O să meargă la școala tatălui său, așa cum planificase Egon dintotdeauna. Anatole vrea să meargă acolo – el și cu Egon au vorbit despre asta.

– Cât timp ai de gând să rămâi?

Ea dădu din umeri.

– Voi vedea. Sunt multe de făcut.

– Ce anume? te pot ajuta în vreun fel?

– Nu, sunt lucruri particulare, spuse ea neutru.

Alan ezită. Visa în secret s-o convingă să se mărite cu el, într-o zi. Se îndrăgostise de ea aproape de când o cunoscuse și, de la moartea lui Egon, își făcuse speranțe, pe care în mod naiv, credea că ea nu le cunoaște. Serios, amabil, Alan era mult prea

curtenitor ca să grăbească lucrurile, dar de acum, Egon era mort de doi ani și el se gândea c-ar fi timpul să mărturisească ceea ce simte.

– Vei... vei avea grijă, nu-i așa? spuse el cu blândețe.

Ea-l privi cu ochii ei verzi, limpezi. În ei sclipea o expresie amuzată de afecțiune.

– Voi avea, promise ea.

Se plimbară iarăși în jurul fațadei casei. Cele mai multe dintre mașini plecaseră și doar câțiva oameni mai rămăseseră. Printre ei, Alan îl zări pe Devil Haggard. El stătea uitându-se la scară cu o cută de încruntare pe chipul lui frumos. Era un bărbat foarte impresionant. Un nas roman, gura puternică și maxilarele ferme, dădeau trăsăturilor sale o forță arogantă care se potrivea cu vigoarea fizică a trupului lui.

– El își lucrează pământul pe undeva pe aici? o întrebă el pe Oriel.

Ea-l studie de asemenea pe bărbat cu fața-i umbrită din nou de pălărie. Încetișor, zise:

– Da, la Stânca Dracului... Făcu un semn spre dealurile pietroase... Acolo, în sus. Un loc foarte retras și dezolant. Casa arată de parcă ar fi fost săpată în stâncă. Rudele mamei au trăit acolo de generații întregi. Au rădăcini acolo, la fel cum cei de la Chantries au aici jos, în vale.

– Stânca Dracului, murmură Alan. Presupun că la origine a fost râpa lui Dervil?

Ea zâmbi.

– Așa este. Cu mult timp în urmă, unul dintre bărbați s-a azvârlit de pe stâncă după ce, în mod cu totul accidental, și-a omorât nevasta. Cei din neamul Dervil sunt creaturi violente, cu temperament sălbatic.

– Ce s-a întâmplat cu mama lui? Alan arătă cu capul în direcția bărbatului cu păr negru.

– Locuiește acolo sus, cu el. Ea n-a avut frați, așa că după ce a murit tatăl ei, ferma i-a revenit lui Devil.

– Deci, bastard sau nu, el a avut o moștenire? întrebă Alan.

O expresie ciudată trecu peste fața ei.

– Oh, el a moștenit mult, încuviință ea. Dar mai mult decât pământuri. A moștenit toată ura neamului Dervil și viclenia celor din neamul Haggard. În ultimii zece ani a cumpărat jumătate din micile ferme de aici. Acum este unul din cei mai mari moșieri din district.

– Deci de aceea putea să-și permită să liciteze pentru Chantries, spuse Alan gândind cu voce tare.

– De aceea, încuviință ea.

– Și te așteptai ca el să liciteze, când ai venit aici? Știai că era principalul tău rival la casă?

– Am făcut câteva cercetări, zise ea.

– El a fost individul care i-a făcut oferta vărului tău Jack?

– Da. Bineînțeles, Jack nu i-ar fi vândut-o lui, din principiu. Sau mie. Dar scoțând casa la licitație, Jack a obținut un preț bun pe casă și în același timp și-a atins și obiectivul – s-a răzbunat pe noi doi. Niciodată

nu l-am plăcut pe Jack, nici Devil şi nici eu. Nu-l lăsam niciodată să se bage în jocurile noastre. Deci Jack a creat în mod deliberat această situaţie. A fost viclenia Haggard care şi-a luat revanşa.

Alan avu o presimţire ciudată. Se uita la ea cu seriozitate.

– Îl vedeai pe Devil Haggard când trăiai aici în copilărie?

Ochii ei îi evitară privirea. Ezită, apoi spuse repede:

– Mă jucam cu toţi copiii de aici. Ţi-am spus, Devil obişnuia să coboare adesea aici, de la ferma lui, şi să se uite la casă. Sigur că eram curioasă de acest băieţel ciudat. Am ajuns să-l cunosc. A trebuit să ţin secret acest lucru, căci altfel Jeremiah mi-ar fi interzis să mă joc cu el, dar nu mă născusem degeaba Haggard. Puteam fi la fel de vicleană ca următorul Haggard.

Devil Haggard se smuci în şa. Armăsarul negru tropăia nerăbdător şi Devil îl mână până când ajunse la acelaşi nivel cu Alan şi Oriel. Se uită în jos spre ea, stând lejer în şa, cu frâiele lăsate peste grumazul cel negru.

– Ai plătit un preţ mare pentru ea, spuse el calm. Dar nu cred că se va termina. Abia ai început să plăteşti.

Oriel rămase calmă, fără o mişcare sau o privire din care să se creadă c-ar fi auzit. Devil Haggard îl ignoră pe Alan, urmărind-o pe femeie cu intensitate, apoi râse aspru, arătându-şi dinţii albi, îşi îndemnă armăsarul şi plecă în galop.

CAPITOLUL II

Woolpack era un locşor drăguţ, construit din piatră locală cu spatele spre mlaştini de unde sufla un vânt puternic, atât iarna cât şi vara, curbând copacii în aceeaşi direcţie, astfel că aceştia arătau ca nişte bătrânei. Când Alan şi Oriel intrară în hanul micuţ, nu se vedea nimeni, dar Oriel, fără să ezite, se îndreptă spre tejgheaua lustruită şi lovi cu palma într-un clopoţel. O clipă mai târziu, un omuleţ apăru de undeva din spate şi se apropie de tejghea, uitându-se la ea.

– Pe onoarea mea, dumneata eşti, domnişoară Oriel?

– Aşa este, Hezekiah, spuse ea calmă.

– N-ai fost la înmormântare, îi reproşă el. L-am petrecut cu toţii, a fost un mare eveniment.

– Eram în Africa, zise ea. Telegrama a ajuns prea târziu. Aş fi venit dacă aş fi ştiut.

– Da, am spus că ai fi venit. Aşa gândeam eu.

Se uită atent la Alan.

– El este un prieten al meu de afaceri, explică ea. Alan, dânsul este Hezekiah Williams. Conduce acest local de peste patruzeci de ani.

– Patruzeci și trei de ani și două luni, o corectă Hezekiah. Bună ziua, tinere.

Alan zâmbi.

– Bună ziua.

Hezekiah își întoarse privirea spre Oriel.

– Cum a mers licitația?

– Am cumpărat Chantries, spuse ea.

Hezekiah zâmbi șmecherește, arătându-și gingiile și doi dinți galbeni.

– Da? Deci tipul cel negru n-a reușit să-și pună ghearele, în cele din urmă? Slavă Domnului pentru asta!

Oriel îl privi pe sub genele ei dese, cu ochii verzi foarte strălucitori.

– Există mulți care nu-l suferă în district?

– Este o brută fără suflet, încuviință Hezekiah. Și deștept ca toți din neamul Haggard. În mintea mea, el este ca un corb negru, care se rotește, așteptând să moară o oaie ca să-i scostă ochii. Deja a pus mâna pe jumătate din Dales. A cumpărat Tarks și Wheelers. A obținut Toor Point când Annie Lucas a murit și Lower Champneys când tânărul acela prost de Eddie a ajuns falit încercând să-și pască turma acolo unde turmele nu pasc niciodată. Vrei să spui că nu-l suferă? Cred că este cel mai urât om din tot acest Riding.

– Dar Clare? întrebă Oriel încet.

Hezekiah își morfoli buzele.

– N-a mai fost văzută de multe luni. Spuneau că a murit deja, dar el nu zice prea multe, iar polițistul

nostru local s-a dus acolo când zvonurile se înmulțiseră și a povestit că a văzut-o, dar ea este foarte rău. Este bolnavă de multă vreme. Are o infirmieră... Se uită jenat la ea... Drăgălașă, infirmiera aceea. Un alt lucru despre care se vorbește. Cei din neamul Haggard pun ochii întotdeauna pe fetele drăguțe.

Oriel nu făcu nici un comentariu.

– Ai o cameră pentru o vreme, Hezekiah?

– Există două, spuse el uitându-se la Alan.

– Vreau doar una, spusè ea.

El ridică din sprâncene ofensat. Oriel adăugă sec:

– Domnul Kennet se întoarce în seara aceasta la Londra.

– Oh, da? Mai bine du-te și alege-ți singură, spuse el. Trebuie să am grijă de clienții mei... Ridică tejgheaua și-i lăsă să treacă... Știi drumul. Iau patru lire pentru o noapte. Fac micul dejun și cina, dar nimic pentru prânz, în afară de sandviș sau așa ceva, dar asta ar fi în plus.

Alan închise ochii îngrozit când văzu camera. Era mică și luminoasă, cu vedere spre câmpiile mlăștinoase, dar mobilierul era total deosebit de cel cu care era obișnuită Oriel.

– Nu poți sta aici! Uită-te la pat! Trebuie să fie aici de pe vremea lui Noe.

Era un pat de alamă, al cărui metal lucea ca aurul, și cuvertura era țesută de mână. Oriel se trânti pe pat.

– Saltea dé puf, spuse ea încântată. Voi dormi ca un înger. Întotdeauna dormeam pe astfel de saltele

când eram copil. Este ca și cum ai dormi într-un norișor, atât de confortabil și de moale...

– Cine este Clare? întrebă Alan, curiozitatea pe care o simțea, depășindu-l.

– Nevasta lui Devil, zise Oriel. Și verișoara mea.

– Doamne, un alt Haggard!

Ea râse.

– Mi-e teamă că da – de data aceasta unul adevărat, deoarece tatăl ei era fratele mai mic al lui Jeremiah. A murit cu mult timp în urmă și de aceea a moștenit Jack și nu Clare. Casa revine celui mai în vârstă dintre moștenitorii de sex masculin.

– Cu cât mai repede o să mă întorc la Londra, cu atât va fi mai bine, spuse Alan cu tărie. Deci Devil Haggard s-a căsătorit cu verișoara lui? Spera să se asigure că va moșteni Chantries?

– Da, întări ea cu răceală.

– Dar planul nu i-a reușit, nu-i așa?

Oriel zâmbi acum.

– Da.

– Din cele spuse de bătrânelul de jos, mi se pare că ai fi în pericol din cauza acelui individ, spuse Alan îngrijorat.

Ea râse.

– Devil nu m-ar atinge. Nu din punct de vedere fizic, dacă la asta te-ai referit.

Alan găsi siguranța ei prea puțin încurajatoare, dar era tot ceea ce putea duce cu el înapoi la Londra. Se pregăti de plecare, imediat după aceea luându-l pe

șoferul Rolls-ului cu el. Se oferise să-l lase cu Oriel, dar aceasta refuzase.

– Pot să închiriez oricând o mașină, ripostă ea. Dar înțeleg să închiriez un cal, ca principal mijloc de transport. Prin împrejurimi, poți merge astfel, acolo unde nu ajung mașinile. Câteva dintre aceste drumuri se transformă în uliță de țară. Există un grajd chiar în afara satului.

Alan o privi, îndoindu-se. Ea era o creatură fragilă, de oraș. Nu și-o putea imagina cățărându-se pe poteci de dealuri pe un cal. Ea-i zâmbi.

– Sunt o călăreață foarte bună, sublinie ea. Am învățat să călăresc pe aceste meleaguri, când eram mică. Nu te îngrijora, Alan. Eu sunt aici ca acasă, chiar dacă tu nu ești la fel.

*
* *

În dimineața următoare, Oriel își făcu drum la grajdul de la marginea satului. Proprietarul era o femeie crăcănată cu păr roșu și o voce tunătoare. O salută pe Oriel cu căldură, recunoscând-o.

– Bine ai venit înapoi la Dales. Sunt bucuroasă să aud c-ai cumpărat Chantries.

– Mulțumesc. Ai un cal potrivit pe care să-l închiriez pentru o săptămână? Vreau să explorez ținutul.

– Sigur. Ce părere ai despre bătrâna Roz, aici de față? Este blândă ca o oaie și merge ca o căprioară.

Oriel se învârti în jurul calului, inspectându-l cu atenție. Era o iapă bine făcută, cu privirea blajină.

– Arată bine, încuviință Oriel.

Scrise un cec și așteptă până când proprietăreasa o înșeuă pe Roz.

– Te-aș aștepta să cumperi câțiva cai, spuse femeia plină de încredere. Aș fi bucuroasă să te ajut. Grajdurile de la Chantries au fost goale atâta vreme.

Oriel zâmbi.

– Te voi anunța.

Ea ieși din curte și începu să meargă pe un drum de deal tivit cu iarbă. Iapa mergea încet. Oriel privi spre orizont. Acolo se îngrămădeau nori negri... Mirosea a ploaie. Turmele se mutaseră pentru a se adăposti între pereții de piatră ai saivanelor. Pământul era bine lucrat, remarcă ea. Irigația era în perfectă stare, pereții reparați, nici o crăpătură pe nicăieri.

O umbră trecu peste câmpiile verzi ale Dalesului, înlăturând zâmbetul cu care acesta o salutase în acea dimineață. Urca acum dealurile pietroase, iarba lor foarte rară fiind dusă cu secole în urmă. Verdele se vedea doar acolo unde pâraiele de apă cădeau în jos pe deal, peste pietre și pietricele, antrenând pământ și găsindu-și matca naturală în valea de dedesubt.

Aerul era dulce și curat. Se vedeau puține case. Doar când privi înapoi spre vale văzu câteva acoperișuri strălucind în soare.

Continuă să urce fără grabă, calul fiind sigur sub ea, iar când urcușul deveni prea abrupt, se dădu jos și merse ținând-o pe Roz de căpăstru.

Stânca Dracului stătea în fața ei, sculptată de natură cu secole în urmă, în preistorie. Ferma era lungă și joasă, curbându-se după deal, ce-i servea drept paravan împotriva vântului. Nu exista nici un copac lângă ea. Avea o linie plină de forță, ca și cum ar fi trebuit să se apere singură împotriva elementelor ostile.

Când se apropie, începură să latre câinii. Se bulucira ieșind dintr-un coteț proaspăt vopsit, lătrând și mârâind. Era clar că străinii nu erau doriți aici.

Un locuitor prevăzător al locului contruise un zid de piatră în jurul unei grădini care împrejmuia casa. Era un adăpost față de vânt, suficient pentru proprietari să crească niște flori și câteva legume în acest pământ sărac.

Oriel o legă pe Roz de poarta albă de lemn, dar când duse mâna să desfacă zăvorul de fier, Devil Haggard apăru din casă și se îndreptă spre ea.

Se opri de cealaltă parte a porții, privind-o. Ea-i ajungea până la umăr în cizmele ei de călărie, fără tocuri. El își plimbă ochii peste ea, remarcând pantalonii de călărie crem, scumpi, pulovărul alb de cașmir și eșarfa de mătase legată în jurul gâtului.

– Aici este Yorkshire, nu Rotten Row, zise el ironic.

– Am venit s-o văd pe Clare, spuse ea cu răceală.

– E bine, nu poți s-o vezi, ripostă el.

Ochii ei se îngustară.

– De ce nu? Sunt verișoara ei. Am auzit că este bolnavă. Am dreptul să...

– N-ai nici un drept aici, doamnă Mellstock, replică el tăios.

– Am auzit zvonuri îngrijorătoare, spuse ea cu tărie.

Gura lui se strâmbă ironic.

– Oh, da?

– Se spune... se întrerupse mușcându-și buzele.

– Se spune... ce se spune?

– Că ea moare pentru că este neglijată, răbufni ea.

– Lasă să se spună, zise el cu indiferență. Nu costă nimic și vorbele s-ar scoate indiferent ce aș face.

– Pretind să-mi văd verișoara!

– Pretinzi?... Ochii albaștri scânteiară... Și cine ești tu să pretinzi așa ceva pe pământul meu, doamnă Mellstock? Eu sunt stăpân aici... O măsură din cap până în picioare cu obrăznicie... Stăpân peste tot ce posed.

Ea se înroși, furioasă că venise.

– Aș putea să mă întorc cu un avocat, spuse ea.

El râse.

– Știi că este doar o vorbă goală... O studie din nou... Erai o bălaie cu picioare lungi ca fată. Te-ai schimbat.

Ochii lor se înfruntară. Ea nu vorbi.

– Cred că te preferam așa cum erai, continuă el.

Ea se uită la el, scoasă din calmul ei de gheață.

– Fără îndoială că mă preferai așa. Eram o pradă ușoară pentru un bastard oportunist, nu-i așa, Devil?

Sprâncenele lui se împreunară, negre și mânioase. Brusc, întinse o mână și-i desfăcu cu violență cocul, iar părul ei blond se împrăștie ca o mantie strălucitoare. Ea scoase un țipăt de durere în acest timp.

– Cum îndrăznești?

El zâmbi.

– Acum semeni mai mult cu fata pe care mi-o amintesc, spuse el.

Ea se întoarse și încălecă, iar el se sprijini de poartă privind-o înveselit.

– Mă voi întoarce, îl amenință ea furioasă.

Privirea lui o ironiza.

– Sunt sigur că o vei face, ripostă el.

Temperamentul Haggard, adormit de ani de zile, răbufni brusc la suprafață. Aplecându-se înainte, îl lovi cu biciușca peste față cât putu de tare, apoi se întoarse și o luă la galop. Îl auzi venind după ea în timp ce cobora dealul. Nu îndrăznea să se grăbească, de teamă ca Roz să nu alunece.

Când ajunse la drum, auzi tropotul de copite al armăsarului negru în spatele ei. Inima lui Oriel bătea cu putere, când o forță pe Roz să alerge mai repede. Chantries se întindea în fața ei. Își dori din tot sufletul să ajungă mai repede și ajunse la casă tocmai când Devil intra pe porțile de la intrare. O lăsă pe Roz să se ducă spre grajduri și intră prin ușa din față cu cheia pe care o primise cu o zi în urmă de la cel care condusese licitația.

Casa goală o înconjura, tăcută și morocănoasă, cu apăsarea de secole a certurilor de familie.

O luă la fugă pe scări spre camera care fusese pe vremuri a ei. Ferecă ușa și se trânti pe pat. Un miros de umezeală se ridica din saltelele făcute sul. Tapetul roz spălăcit atârna în fâșii, arătând pete de igrasie verde. Un păianjen alerga pe tavan spre pânza țesută în geamurile sparte.

Îl auzi strigând.

– Oriel! Unde te ascunzi, cățea blestemată?

Se duse la fereastră și se uită în jos. El stătea pe alee uitându-se spre fereastră. O văzu. Ea se smulse din fereastră cu inima bătându-i nebunește. El nu putea intra acolo, bineînțeles. Nu avea o cheie și, în mod sigur, nici chiar Devil n-ar îndrăzni să spargă casa.

Aștepta, ascultând. Oare era o piatră pe care el o azvârlea în fereastră? Se auzea un zgomot de afară. Auzi vântul foșnind în iederea care acoperea partea din spate a casei. Un oblon se izbi de perete. Ce făcea el acolo, pentru numele lui Dumnezeu? Plecase?

Scoase un țipăt de frică atunci când silueta lui întunecată apăru în fereastră. Cum ajunsese acolo? Se urcase pe oblon? Ar fi putut să cadă și să moară! Se lipi de zid, iar el dăcu cu piciorul în rama geamului. Acesta se sparse și cioburile se împrăștiară pe podea. El sări în cameră.

– Pleacă de aici, șopti ea cu răsuflarea tăiată, ținând biciușca în sus, gata de atac.

Din doi paşi fu lângă ea şi o apucă de umeri. O scutură ţinând-o ca într-un cleşte, privind-o cu ochii lui albaştri plini de furie.

– O să te învăţ să mă mai biciuieşti, doamna mea! scrâşni el şi-i smulse biciuşca.

Ea încercă să fugă spre uşă, dar el o prinse. Mâna lui mare îi apucă braţul. Se aşeză pe un scaun, o întoarse şi o aşeză cu faţa peste genunchii lui. Dându-şi seama de intenţiile lui, ea începu să blesteme şi să-l ameninţe.

– Să te ia dracu', Devil, să nu îndrăzneşti... O să te omor... porc nenorocit ce eşti, te voi omorî... au... au...!

Biciuşca se ridică şi coborî de cinci ori, cu forţă. Apoi, o dădu brusc la o parte de pe genunchii lui. Ea căzu pe podea şi rămase acolo, cu părul ei ca mătasea răsfirat peste covorul uzat, plângând în tăcere, plină de furie.

Apoi el se aplecă şi o ridică cu uşurinţă, ţinând-o strâns lipită de trupul lui. Putea simţi tăria muşchilor lui, care tocmai o bătuseră.

Ochii lui albaştri o măsurară.

– Trebuie să fi uitat, atunci când ai fost departe, că întotdeauna îmi iau revanşa, spuse el cu calm.

Ea răsuflă adânc.

– E-n regulă, ţi-ai luat-o. Acum ieşi afară din casa mea, bastardule!

Ochii ei îl înfruntară când pronunţă ultimul cuvânt, accentuând singura insultă care avea întotdeauna puterea să-l înnebunească.

Încet şi deliberat, el îşi înfipse degetele în părul ei lung şi apoi îi dădu capul pe spate în aşa fel încât ea nu putea decât să-l privească, neputincioasă.

– Am jucat tot felul de jocuri nebuneşti ca puşti, spuse el cu o voce adâncă şi amară, dar de atunci nimic n-a fost atât de sălbatic ca acesta. Este ultimul avertisment pe care ţi-l fac. Să nu mă mai numeşti niciodată aşa...

– Cum să te numesc? Bastard? Pronunţă cuvântul cu încântare.

Faţa lui se înnegri de furie.

– Meriţi să fii aruncată de pe Stânca Dracului pentru acest lucru. Îţi place să fii bătută atât de rău, Oriel? Asta este? Bogatul tău soţ te neglija aşa de tare, încât te-ai întors aici în căutarea unor noi senzaţii în loc să-ţi numeri banii în apartamentul tău din Londra?

Ea se luptă să se elibereze, mândria fiindu-i rănită de insinuările lui.

– Lasă-mă şi pleacă de aici...

– Nu încă, spuse el încet. Mai este un lucru...

Ea-şi ridică faţa, sfidându-l.

– Care?

– Acesta, spuse el răutăcios, trăgând-o spre el, cu degetele încă în părul ei.

Ea scose un geamăt de durere, înăbuşit de gura fermă ce-i lua buzele în posesie.

Rămaseră aşa un moment lung, cu trupurile lor înlănţuite într-o luptă încordată, capul ei dat pe spate

de mâna înfiptă în părul ei, iar cealaltă apăsându-i spatele şi lipind-o de el.

Apoi, tăcerea pasionată şi înăbuşitoare se sparse, în timp ce ea se smulse şi se dădu înapoi frecându-şi buzele cu mâna.

El o urmărea, trupul lui nemişcat dându-i acum impresia unei violenţe intense şi controlate.

– Unchiul Jeremiah a fost înţelept că te-a ţinut departe de pământ Haggard, tu, diavol lipsit de scrupule. Ştia de ce te-ai însurat cu Clare. Doar ca să pui mâna pe Chantries şi de îndată ce-ai realizat că nu ţi-a folosit la nimic, ai neglijat-o şi ai scos-o din minţi. Ce planuri mai clocești acum, Devil? Ai alte moştenitoare în vedere? Sau eşti prea ocupat s-o seduci pe infirmiera soţiei tale?

El o asculta cu calm, cu mâinile în şolduri.

– Se pare că ai colecţionat toate bârfele locale. Felicitări... Dinţii lui albi sclipiră într-un rânjet... Sunt surprins că nu s-a spus că aş vrea s-o omor şi pe Linnet.

– Linnet?... Îl privi... Altă femeie din viaţa ta?

– Fiica mea, spuse el sec. Are cinci ani.

– Nu ştiam... Oh, dar trebuie s-o văd! Copilul lui Clare!

– Copilul meu, spuse el inexpresiv. Nu intenţionez să las pe altcineva să se amestece în educaţia ei, mulţumesc.

– Bineînţeles că tu eşti cea mai indicată persoană care să-şi asume educaţia unui copil, nu-i aşa?

Ironia ei nu-l mișcă. Se duse la ușă și o descuie. Uitându-se înapoi spre ea, spuse cu o lucire de răutate:

– Păcat că scap ocazia de a te avea singură într-un dormitor dintr-o casă goală, dar am alte lucruri mai importante de făcut în acest moment. Altă dată, Oriel.

Ea azvârli cu un bibelou de porțelan chinezesc. El se feri și bibeloul se sparse de zid.

– Nu mai ai dexteritate, spuse el vesel. Erai în stare să mă lovești de șase ori din zece, în zilele de demult ale copilăriei. N-are importanță, o să ai o grămadă de timp să-ți îmbunătățești stilul, acum că te-ai întors.

– Mă confunzi cu una dintre țărăncuțele tale! explodă ea.

– Ele au un mare avantaj, spuse el. Sunt tinere. Tu ai douăzeci și nouă de ani, Oriel. Oh, îți garantez că nu-i arăți. Banii tăi te-au păstrat foarte tânără. O bună dietă, întreținerea fizică corespunzătoare, machiaj inteligent și haine scumpe... dar ai linii în jurul gurii și ochilor pe care nici o cremă nu le poate înlătura și înfățișarea ta a pierdut strălucirea pe care o aveai la șaptesprezece ani.

Ea-l privea înțepenită. Vorbele crude erau dureros de adevărate.

Gura lui putenică zâmbi.

– Ce? Ți-a dispărut graiul? Vezi că mai este un alt bibelou pe cămin, în spatele tău.

– Ieși afară! zise ea.

– Bine ai venit la Dales, ripostă el mieros. O să mă distrez în viitoarele câteva luni. Întotdeauna mi-au plăcut înfruntările.

Îl auzi coborând scările. Treptele scârțâiau sub pașii lui, apoi ușa din față se trânti în urma lui. În depărtare, îl auzi mergând pe aleea pietruită.

Își acopei fața cu mâinile. Pe obraji începură să-i curgă lacrimi care i se strecurau printre degete.

La șaptesprezece ani fusese vioaie, independentă și pasionată, o adevărată Haggard, plină de voință ca un cal sălbatic și încăpățânată ca un catâr. Prietenia ei copilărească cu Devil se schimbase brusc într-o dimineață de primăvară. Hoinăriseră împreună prin mlaștini, când ea alunecase pe o piatră acoperită cu mușchi. El alergase spre ea și o ridicase. Ea-i zâmbise cu părul desfăcut în jurul feței.

Fața lui Devil se transformase într-un mod ciudat. Se uitaseră unul la altul în tăcere, apoi el o sărutase cu o violență nerăbdătoare și ea-i răspunsese, aflând, într-o străfulgerare a minții, că-l iubea.

Nu încercaseră să-și trădeze secretul. Jeremiah nu-ar fi permis niciodată că continue să se vadă.

Doar Clare știuse și Clare venise într-o zi la verișoara ei înecată în lacrimi, să-i spună că Devil o sedusese în fân, cu o noapte în urmă.

– Se ținea după mine de săptămâni întregi, dar n-am îndrăznit să-ți spun, Oriel, fiindcă știu ce simți pentru el. Știi cât mi-e de frică de el, întotdeauna mi-a fost. Dar este atât de puternic... n-am putut să mă lupt cu el... ce să mă fac?

Fără a-i veni să creadă şi nefericită, Oriel călărise până la casa lui Devil să-l vadă şi să-i ceară socoteală. El nu fusese acasă, era plecat la piaţă, îi spusese maică-sa.

Urcase în camera lui Devil să-i lase un bilet şi acolo, pe un birou, găsise proba cea belstemată; o scrisoare, cu scrisul lui inconfundabil, începând aşa: „Dragă Clare, după noaptea trecută, cred că lucrurile ar trebui să se schimbe între noi...

Citise cu ochii scăldaţi în lacrimi. Era evident că vara ei spusese adevărul.

Ea nu lăsă nici un bilet, doar ieşi din casă într-o stare de şoc şi se întorsese la Chantries. Tatăl ei era în acel moment în concediu, în Anglia. Ea-i ceru s-o ia cu el în Africa. El fusese de acord, după câteva discuţii, şi plecaseră amândoi la Londra, mai întâi, pentru a cumpăra câteva haine potrivite pentru ea. O săptămână mai târziu, erau în avion spre Africa.

Şase luni mai târziu, auzise de la unchiul Jeremiah de căsătoria lui Clare cu Devil. Egon îi făcu propunerea câteva luni mai târziu. Îl cunoscuse imediat după sosire. Fusese foarte amabil cu ea, dar în alte împrejurări nu l-ar fi acceptat niciodată. Durerea din cauza lui Devil, cuplată cu îngrijorarea pentru câteva probleme financiare ale tatălui ei, o făcură să se gândească de două ori, căci altfel l-ar fi refuzat pe Egon imediat. Îi mărturisise că avea încurcături şi supravieţuise doar datorită speculaţiilor care se

făcuseră în legătură cu faptul că ea era pe cale de a se căsători cu Egon.

– Toți se așteaptă la asta, spusese el. Mi-e teamă că dacă îl vei refuza, va trebui să vând totul aici. Sunt aproape falit.

Ea se măritase cu Egon în mai puțin de o lună și căsătoria lor fusese una fericită. Oriel era hotărâtă ca totul să meargă bine și efortul ei fusese răsplătit.

Unchiul Jeremiah îi scrisese, trimițându-i un dar de nuntă. Toți cei de acasă aflaseră despre căsătorie cu mare plăcere. Tatăl ei i se confensase lui cu câtva timp în urmă și el se așteptase la un anunț de logodnă. Nu spusese nimic de Clare. De la nuntă, el îi ignorase în mod aparent, pe ea și pe soțul ei. Orice speranță ca Devil să îmblânzească inima tatălui lui fusese deșartă. Căsătoria îl înfuriase și mai tare pe bătrân.

Oriel se instală cu Egon. La început îi fusese greu să se obișnuiască cu luxul care o înconjura, importanța fiecărei mișcări a lui Egon și aspectul fizic al căsătoriei lor. Dar, într-un fel, făcu față și după nașterea lui Anatole, lucrurile intraseră pe făgaș normal. Ea ar fi putut face orice și Egon ar fi acceptat. Era atât de fericit că ea-l învrednicise cu un fiu, încât o copleșea cu cadouri. Din ziua sosirii lui Anatole, Oriel fu stăpână deplină a casei și ea făcu schimbări mari în stilul de viață al lui Egon.

Se stabili la casa lor din Hampshire împreună cu mama lui și cu Anatole și făcu un adevărat cămin pentru familie.

Deşi nu fusese niciodată îndrăgostită de Egon, începu să-l îndrăgească, fiindcă era o fiinţă caldă şi generoasă care avea darul de a înţelege, ceea ce era un lucru rar la un om atât de puternic.

La vremea când el a murit, căsătoria lor devenise o bază solidă de trai. Ea-i simţea lipsa şi acum. Avuseseră multe gusturi comune. Amândoi mergeau la operă, îl preferau pe Mozart lui Wagner; citiseră aceleaşi cărţi şi le discutaseră împreună, jucaseră golf şi se bucuraseră să călărească în zilele de odihnă.

Sentimentele ei pentru Devil se atenuaseră cu anii, dar când auzise că Chantries era scoasă la vânzare, după moartea unchiului ei, să hotărâse să cumpere casa, sigură că dacă n-o făcea, Devil ar putea, în cele din urmă, să intre în posesia ei.

Îşi şterse faţa cu palma, smiorcăindu-se ca un copil şi se ridică în picioare.

Când încuie uşa din faţă îşi aminti de sărutul arzător al lui Devil. Îşi simţea încă buzele amorţite de forţa acestuia. O copleşi ura. Îi va plăti pentru această insultă, într-o zi, oricât de mult ar costa-o. Cum îndrăznise el să profite de ea într-un mod atât de sălbatic? Bătaia îşi pierdea importanţa în faţa sărutului. În fond, la urma-urmei, ea-l biciuise peste faţă. Fără îndoială că va purta urma biciuirii un timp. Simţul aspru al dreptăţii, pe care-l căpătase în copilărie în acest Dales, unde se trăia greu, o făcu să-şi dea seama că Devil avusese dreptul s-o urmărească şi să-şi ia revanşa. Dar sărutul fusese ceva în plus peste răzbunare. El o sărutase pentru plăcerea

lui proprie, nu din dreptate și ea fierbea să i-o plătească.

– Și eu îmi voi lua revanșa, își promise ea așezându-se pe spinarea lui Roz și pornind la drum... Își ridică ochii spre stânca Dracului, piatra aspră marcând locul unde se afla casa lui Devil... Îți voi arăta eu ție, băiete! murmură ea.

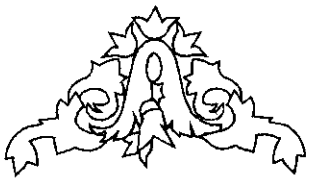

CAPITOLUL III

Săptămânile care urmară fură pline de activitate. Oriel petrecu o zi întreagă discutând cu constructorii, decoratorii şi arhitecţii pe care Alan îi alesese pe plan local. Ei veniseră pregătiţi cu suluri întregi de schiţe. Ea se uită peste toate acestea, le discută în amănunţime, surprinzându-i pe oameni cu isteţimea şi cunoştinţele ei, apoi în cele din urmă alese ce prefera, fără a se lăsa înduplecată de alte argumente.

Modul ei de comportare îi impresionă. Fuseseră morţi de curiozitate în privinţa ei. La urma-urmei, ea era celebră: bogata doamnă Mellstock, văduva unui bancher internaţional, care de la moartea soţului ei controla enorma avere Mellstock şi toate companiile care produseseră această bogăţie. Văzuseră fotografii de ale ei în ziare şi toţi ştiau la ce să se aştepte. Şi totuşi, când intrase în cameră, zveltă şi frumoasă într-o rochie crem de jerse, cu ochii ei verzi plini de un zâmbet misterios şi însorit, fuseseră uluiţi. Nici o poză n-o arăta aşa cum era în realitate.

În timp ce vorbea cu ei, făcând remarci pertinente asupra schiţelor, ei îşi amintiră bârfele pe care le citiseră despre ea, toate speculaţiile legate de viaţa

ei particulară; că s-ar mărita cu lordul Cutare sau Cutărică, sau că ar fugi cu un anume star de cinema! Auziseră multe despre însoțitorii ei; tineri bogați, chipeși, faimoși, care roiau în jurul ei. Totul era atât de diferit de propria lor lume – o poveste cu zâne, având drept eroină o frumoasă prințesă.

Acum când o întâlniseră descoperiseră că are o minte luminată și este o tânără femeie amabilă cu păreri proprii, care spunea ce gândea și știa ce vrea, cu exactitate.

La o cercetare mai amănunțită, cei mai mulți dintre ei realizaseră că broșa cea simplă agățată sub decolteu era din platină fin cizelată, cu smaralde, că pantofii ei negri erau făcuți de comandă, probabil în Italia, patria pantofilor, că rochia ei crem de jerse fusese făcută la Paris și costa mai mult decât cheltuiau majoritatea femeilor într-un an, pe îmbrăcăminte.

Erau excitați de proiectul cu care se însărcinau. Chantries era faimos și în afara localității Dales, unde se afla. Ideea să-i redea strălucirea trecută era interesantă, mai ales că proprietăreasa nu dădea semne de zgârcenie în privința materialelor, în afară de faptul că spusese că era pregătită să ofere prețul pieții. Ce însemna acestă formulare enigmatică descoperiră mai târziu, când consilierul său, domnul Kennet, scoase o listă de prețuri pentru diferite materiale, arătând că ei nu trebuie să se tocmească cu ea. Din acel moment, ei realizară că nu discutau cu o femeie ci cu marea instituție Mellstock.

Arhitecții și constructorii se apucară mai întâi de casă. Camioane zgomotoase începură să traverseze satul, provocând proteste din partea locuitorilor. Fiind oameni din Yorkshire, ei veniră direct la Oriel, exprimându-și gândurile cu sinceritate.

– Este periculos, doamnă Mellstock. Într-una din zile, un copilaș va fi lovit de unul dintre aceste lucruri... Ema Stevens o privea agresiv cu ochii ei de pește, fluturându-și geanta... Nu putem suporta asta.

Ceilalți dădeau din cap. Oriel ascultă cu gravitate și spuse:

– Eu înțeleg problema voastră. Voi o puteți înțelege pe a mea? Camioanele trebuie să ajungă la Chantries. Nu vreți să vedeți casa arătând din nou frumoasă? Vă aparține la fel ca și mie. Este moștenirea noastră, cea mai frumoasă casă de epocă din întregul Yorkshire, după părerea mea.

Tod Barman își limpezi vocea.

– Da, așa este. Dar casele sunt case și viețile sunt vieți. Nici o casă nu valorează cât viața unui copil.

– Ce părere aveți despre drumul Coxley? întrebă brusc Charlie Benett... Nu l-ar putea folosi camioanele?

Oriel îi privi zâmbind.

– Asta este o sugestie foarte bună! Bineînțeles că se poate. De ce nu m-am gândit la asta?

Ceilalți păreau ușurați. Nu voiau să se ciorovăiască cu cineva atât de important ca Oriel Mellstock.

– Da, spuseră toți. Drumul Coxley, acesta este răspunsul...

Şi astfel, camioanele dispărură din satul care se reîntoarse la liniştea de la început, doar lătratul câinilor tulburând după-amiaza.

– Compromisul tipic britanic, comentă Oriel mai târziu, zâmbindu-i anmuzată lui Alan. Sunt oameni foarte de înţeles.

– Creşterea costului este un compromis scump, spuse el sobru. Celălalt drum lungeşte traseul cu un sfert de milă. Fiecare camion face drumul de patru ori pe zi. Asta înseamnă... începu să facă socoteala pe micul calculator de buzunar.

– Alan, Alan! râse ea punându-şi o mână peste calculator. Opreşte-te, dragul meu nebun. Nu vezi? Înţelegi când este vorbă să cumpăr cea mai scumpă cărămidă fiindcă este o extravaganţă utilă. Dar este o chestie de bun simţ să nu-mi necăjesc vecinii. Am înţeles punctul lor de vedere şi am găsit un mod de a-i satisface. N-are importanţă cât costă.

Alan o privi fără să-şi creadă ochilor.

– N-are importanţă? N-are importanţă, Oriel...

Ea râse din nou de stupoarea lui.

– Pune-le doar la socoteală, spuse ea indiferentă. Voi plăti.

În acel week-end se întoarse înapoi cu Alan să-şi vadă fiul. Anatole şi bunica lui locuiau într-un apartament din Londra, în Mayfair. Anatole o întâmpină pe Oriel la lift, cu faţa strălucindu-i.

– Bună, mami!

Îl sărută pe nas. Era la vârsta când orice demostraţie de afecţiune nu se punea în discuţie. El

se strâmbă dându-se înapoi, jenat, dar încântat s-o vadă.

Din nou se gândi ce asemănător era cu tatăl lui, asemănarea crescând de la o zi la alta; chiar şi felul în care mergea îi amintea de Egon.

– Cum este casa ta? întrebă el nerăbdător. Când pot veni s-o văd şi eu?

– Când doreşti, îl asigură ea... Nu voia ca el să urască Chantries... Să ştii, dragă, că nu este încă gata de locuit. Este în curs de modernizare.

Bunica lui o aştepta în micuţa cameră de zi. Întotdeauna arătase tact lăsându-i pe mamă şi fiu să fie singuri în primele momente după o despărţire. Era unul dintre motivele pentru care Oriel o iubea atât de mult.

Acum, se aplecă să sărute obrazul lui Renée. Părinţii lui Egon fuseseră elveţieni de origine, vorbitori de limbă franceză şi emigraseră în prima jumătate a secolului, în Africa de Sud, făcând avere din diamantele de acolo. După moartea tatălui său, Egon pătrunsese şi în alte domenii, construind pe bazele firmei lăsate afacerea Mellstock, care se înalţa ca un zgârie-nori în lumea internaţională a afacerilor.

Renée avea optzeci de ani; o femeie subţirică, semănând cu o păsărică, cu păr alb-albăstrui şi ochi albaştri-pal. Mâinile ei erau strâmbate de reumatism şi pielea se întindea peste ele ca un pergament prin care se vedeau venele albăstrui.

Era îmbrăcată în negru, ca întotdeauna, cu un şirag triplu de perle în jurul gâtului veştejit. Soţul ei i le

dăduse, înainte de a muri. Nu purta bijuterii în afara verighetei pe care el i-o pusese în deget la cununie și un inel cu un diamant imens pe care el i-l dăruise când începuse să realizeze că făcuseră avere. Ea-i dăduse toate bijuteriile ei lui Oriel, la nașterea lui Anatole. Când Oriel protestase uimită, ea-i spusese cu lacrimi în ochi:

– Ceea ce-ți dau eu acum este nimic în comparație cu ce mi-ai dat tu mie... nepotul meu, după care eram disperată...

Egon crezuse, înainte de nașterea lui Anatole, că era steril, deci incapabil să aibă copii. Unele dintre nevestele lui îl acuzaseră de asta și el începuse să creadă. Un doctor îi spusese lui Oriel, după ce rămăsese gravidă, că dorința presantă a lui Egon de a avea un copil îl făcuse să nu poată fi fecund și făcuse improbabilă șansa lui de a concepe.

– Mintea este un instrument ciudat. Noi încă n-o înțelegem. Dar am cunoscut astfel de cazuri și înainte. Cu cât suntem mai disperați să facem ceva, cu atât este mai greu să reușim.

Odată convins că Anatole era copilul lui, Egon speră să aibă și alții, dar ei nu apărură. Și Oriel sperase an după an, tânjind după cel puțin încă un copil, o fată, ca Egon să aibă bucuria s-o vadă crescând și s-o acopere cu daruri. Știa că și Egon dorea o fată. Era un bărbat născut pentru a fi tată. Își adora fiul, dar și-ar fi idolatrizat fiica.

Doctorul îi spusese că Egon era probabil steril.

– Ai fost norocoasă să-l ai pe Anatole.

Acum, Renée, bătând-o peste obraz, spuse cu simplitate:

– Mă bucur să te văd înapoi, scumpa mea fată. Ne-a fost dor de tine.

Oriel fu cuprinsă imediat de remuşcări.

– De ce nu mi-aţi spus că aveţi nevoie de mine? Aş fi venit.

– Te distrai – am văzut scrisorile tale. N-ai avut o vacanţă singură, de ani de zile. Voiam să fii fericită.

Uitându-se la soacra ei, Oriel se simţi vinovată. Renée era prea bătrână ca să fie împovărată cu responsabilitatea unui băiat de unsprezece ani.

– Anatole te oboseşte prea tare? Ţi-e greu să te descurci cu el?

– Prostuţo, bineînţeles că nu. El este bucuria vieţii mele. Le am pe doamna Weedon şi pe Iris să-mi facă toată treaba. Când sunt obosită, ele au grijă de Anatole. Ştii prea bine că ele mă ceartă dacă cred că am făcut prea multe.

Doamna Weedon şi fiica ei Iris aveau grijă de apartament, făcând toată treaba şi gătind. Lucrau pentru ei de câţiva ani şi erau considerate mai curând ca nişte prietene de familie decât angajate, mai ales în felul în care o corcoleau pe Renée dacă ea ar fi făcut ceva obositor.

Renée oftă.

– Singurul lucru care mă îngrijorează este că Anatole se va duce în curând, din nou, la şcoală. O să-mi fie dor de el.

– Egon voia ca el să meargă la această şcoală, aminteşte-ţi. Este şcoala pe care tatăl lui Egon a ales-o pentru el. Egon a depus înscrierea acolo, imediat ce am rămas gravidă.

Oriel zâmbi amintindu-şi acea zi. Ce bucuros dansase Egon când lipise acea scrisoare! Fusese transfigurat de bucurie.

Renée oftă.

– Ştiu, ştiu... Băiatul trebuie să meargă departe, la acea şcoală. Dar o să mă simt singură fără el.

– Atunci... Oriel ezită... Ai putea avea în vedere să locuieşti la Chantries cu mine? Ştiu că-ţi place să fii aici în Londra, altfel te-aş fi întrebat înainte. Chantries este un locşor singuratic. S-ar putea să nu ai aceleaşi plăceri ca locuind aici, dar s-ar putea să consideri ca plăcut să trăieşti în alt loc, pentru un timp.

Renée o privi cu gravitate.

– Draga mea, ai cumpărat casa pentru că viaţa noastră de la Londra te plictiseşte şi mi-e teamă că viaţa de ţară mă plictiseşte pe mine. În Hampshire era altceva. Când Egon era în viaţă... Oftă... Ei bine, eu prefer viaţa de oraş, ştii asta.

Oriel încuviinţă.

– Atunci voi sta la Londra, Renée...

– Nu, spuse Renée cu fermitate. Nu vreau sacrificii...

– N-ar fi un sacrificiu! Eu te iubesc mult! Şi Chantries nu este locuibil încă şi nu va fi luni de zile. Voi fi fericită să rămân în Londra.

– Vom vedea, spuse Renée.

Oriel rămase la Londra, luându-l pe Anatole la Grădina Zoologică şi la muzeul Madame Tussaud, văzând filme cu el, vizionând spectacole de teatru, operă şi balet. Zilele ei erau pline de activitate. Îl ajută pe băiat să-şi cumpere uniforma de şcoală. Renée plânse când îl văzu îmbrăcat aşa prima dată – semăna atât de mult cu tatăl lui. Anatole se mişca stânjenit. Şi-ar fi dorit ca bunica lui să nu fie atât de emotivă, dar ea nu era englezoaică, neputându-se abţine de a-şi arăta sentimentele într-un fel pe care şcolarul englez îl găsea alarmant. Deşi Anatole o iubea pe bunica lui şi la fel şi pe maică-sa, era nerăbdător să meargă la noua lui şcoală. Va fi nostim să fie iarăşi printre bărbaţi. Anatole găsea că fusese prea mult înconjurat de femei după moartea tatălui său. În timpul vieţii lui Egon, băiatul fusese însoţitorul lui permanent şi lui Anatole îi lipsea acea camaraderie.

În septembrie, Anatole începu şcoala. Nu putea să refuze să fie condus de şoferul mamei sale, domnul Weedon, într-un Rolls albastru-argintiu care aparţinuse tatălui lui. Cu toată insistenţa, nu le împiedică pe Oriel şi Renée să-l însoţească.

– Toţi băieţii vor veni cu părinţii, insistă Renée.

– Dar n-o să mă săruţi, bunico? Sau să plângi? Anatole se uita încăpăţânat la ele.

Oriel râse.

– Ce băiat imposibil! N-o să facem nici una, nici alta. Vom fi foarte englezoaice, punându-ne lacăte la efuziunile sentimentale.

El se strâmbă. În noile haine sobre și cu șapcă arăta mult mai adult, dar în același timp și mult mai copil. Oriel știa că el se va cufunda într-o lume nouă, unde ea nu-l va putea urma și inima i se strângea dureros.

Ei se întâlniră cu directorul, apoi acesta cu nevasta lui, îi arătară lui Anatole camera în care va dormi, și luară toți ceaiul împreună cu alți părinți. Anatole le conduse la mașină, politicos și distant. Ele se abținură cu un mare efort să-l sărute, își strânseră mâinile și zâmbiră.

În timp ce se îndepărtau prin parcul înverzit, Oriel se trezi plângând. Renée stătea foarte liniștită, mâinile tremurându-i în poală.

– L-am pierdut, spuse Renée foarte încet.

Rămaseră tăcute o vreme, apoi Renée luă un teanc de broșuri și i le arătă.

– Draga mea, m-am decis să fac o croazieră lungă la soare. Iernile englezești sunt prea lungi și reci. Voi închide apartamentul și le voi lua pe doamna Weedon și pe Iris cu mine. Am nevoie de ele să mă ajute și ele merită o vacanță.

– Este o idee excelentă, aprobă Oriel. Ai vrea să merg și eu?

Renée scutură din cap.

– Nu, draga mea. Mă voi descurca foarte bine fără tine. Te-ai dedicat în ultimii doi ani lui Anatole și mie. Întoarce-te în mlaștinile tale reci din Yorkshire și pune-ți casa în ordine. Dacă ai nevoie de mine, trimite să mă ia, căci altfel mă voi plimba în soare și voi vedea lumea.

O săptămână mai târziu, le văzu pe Renée şi cele două servitoare plecând din Southampton. Mergeau cu vaporul întâi spre Indiile de Vest, dar Renée avea şi alte planuri de viitor – poate să viziteze coasta de Vest a Americii şi mai târziu chiar pe cea de Est.

Renée era excitată şi faţa îi strălucea când o sărută pe Oriel pentru „la revedere". Doamna Weedon şi Iris erau copleşite de fericire. Nu mai fuseseră în afara Angliei şi abia aşteptau să se afle pe vapor.

După ce le făcu cu mâna de pe chei, Oriel se întoarse spre Rolls. Domnul Weedon fusese lăsat acasă. El era încântat, fiindcă în ultima săptămână se tot gândise la o viaţă de holtei.

– Nu voi avea nevoie de dumneata, îi spuse Oriel. Raportează-i domnului Kennet. Îţi va plăti salariul, ca de obicei, dar cred că şi dumneata meriţi o vacanţă. Domnul Kennet te va ţine la curent cu tot ceea ce se va întâmpla. Când va avea nevoie de serviciile dumitale, te va anunţa. Poţi lucra pentru Companie atâta timp cât doamna Mellstock este plecată.

El încuviinţă.

– Dar cu Rolls-ul, doamnă?

– O să-l iau eu, spuse ea imaginându-şi reacţia la Torby, când se va întoarce acolo.

*

* *

Conducea Rolls-ul cu grijă, fără a se grăbi, spre Nord, de-a lungul unei autostrăzi aglomerate. Ca

întotdeauna, frumoasa mașină smulgea priviri admirative, care se transformau în fluierături când șoferii de camioane vedeau cine este conducătorul. Deși nu mergea repede, mașina înghițea mile, torcând molcom.

Chiar înainte de a ajunge la Torby, trecu pe lângă o fată drăguță și scoase capul pe geam.

– Mergi departe? Pot să te duc eu?

Fata privea uimită la mașina lungă și strălucitoare.

– Mă duc la ferma de la Stânca Dracului, spuse ea.

Genele lui Oriel fâlfâiră. Aceasta trebuie să fie infirmiera despre care se bârfea.

– Putem pune bicicleta în portbagaj, îi spuse ea ocolind mașina și deschizând portbagajul.

Nervoasă, fata își puse bicicleta așa cum i se indicase și se așeză în mașină, lângă Oriel. Automobilul se îndepărtă lin.

– Acesta este Rolls-Royce, nu-i așa? întrebă fata minunându-se.

– Da, zise Oriel.

– N-am mers niciodată într-unul, îi spuse fata... Mângâie fotoliul de piele... Este foarte frumos, nu credeți?

– O operă de artă, încuviință Oriel.

Fetei i se opri brusc respirația.

– Eh... dumneavoastră sunteți doamna Mellstock care a cumpărat Chantries?

Oriel dădu din cap.

– Da, eu sunt. Cine ești, domnișoara...?

Fata o privea cu coada ochiului, apreciind costumul ei gri, creație executată la Paris, pantofii și poșeta verde, făcute din cea mai fină piele.

– Eu sunt Jessica Morby. O îngrijesc pe doamna Haggard.

Puținele cuvinte erau destul de grăitoare. Această fată isteață știa o grămadă de lucruri despre situația dintre Stânca Dracului și Chantries.

– Ce face doamna Haggard? întrebă Oriel încet.

– Este foarte bolnavă.

– O să se facă... mai bine?

Jessica dădu din umeri.

– N-aș putea spune. Ar trebui să-l întrebați pe doctor. Infirmierelor nu le este permis să facă pronosticuri.

– Poate că nu li se permite să facă, dar îmi imaginez că ele știu cum stau lucrurile, zise Oriel.

– Asta depășește sarcinile mele de serviciu, ripostă fata.

Comportamentul ei devenise ușor ostil de când realizase cine este Oriel și o privea cu răceală.

– Eu sunt verișoara doamnei Haggard, accentuă Oriel.

– Dacă v-aș spune ceva, doctorul Warne s-ar putea să afle și m-ar concedia fiindcă nu mi-am ținut gura, spuse fata iritată.

Oriel încetini când ajunseră la baza Stâncii Dracului.

– Până aici te pot duce cu mașina, zise ea politicos.

Fata ieşi, înconjură maşina şi aşteptă să i se deschidă portbagajul. Luându-şi bicicleta, dădu scurt din cap.

– Mulţumesc că m-aţi luat.

Se întoarse şi se îndepărtă fără alte cuvinte. Oriel se urcă înapoi în maşină şi o urmări un timp, cum urcă dealul. Apoi conduse spre Chantries întrebându-se cum ar putea afla adevărul despre vara ei. N-o putea lăsa pe Clare să moară fără a încerca s-o vadă şi a pune capăt vechii lor neînţelegeri. Râca dintre ele nu i se datora ei. Devil o provocase prin dorinţa şi ambiţia lui de a stăpâni Chantries. Clare era un spectator nevinovat care fusese prins într-un război.

Descoperi că lucrările la Chantries mergeau foarte bine. După ce-l văzu pe şeful de lucrări şi-l felicită, făcu o scurtă plimbare prin parc, observând degradarea produsă de timp şi neglijenţă. Scândurile fuseseră lăsate să se degradeze. Bătrânii copaci zăceau întinşi pe pământ, putrezind. Unul fusese lovit de un trăsnet şi trunchiul contorsionat purta urme maronii de arsură.

Apropiindu-se de partea cea mai îndepărtată a parcului, Oriel îşi aminti brusc de vechea căsuţă ocupată pe vremuri de administrator şi familia lui. Încă era acolo acea casă goală şi dezolantă, cu ferestrele sparte.

Oriel o privi gânditoare. Sparse un rest de geam de la fereastra bucătăriei şi se urcă cu grijă, intrând în casă. Încă existau câteva piese de mobilă

abandonată. Peste tot erau păianjeni și un miros de praf și umezeală. Dar putea fi făcută locuibilă, suficient pentru ea să petreacă cele câteva săptămâni până când Chantries ar fi fost gata de ocupat.

Se duse până în sat și vorbi cu Ema Stevens, al cărei bărbat se ocupa de moara locală. Doamna Stevens asculta cu o expresie mohorâtă.

– Da, aș putea găsi pe cineva care să curețe casa aceea veche. De fapt, o voi face singură. O să aveți nevoie de oameni pentru curățenie la Chantries, fără îndoială, când vă veți muta, și eu mă gândeam să cer de lucru.

Oriel o studie.

– Ar fi minunat. Când poți începe?

– Cât de curând posibil... Își suflecă mânecile... Și acum despre salariu...

Ajunseră la un aranjament convenabil. Oriel știa prea bine că fusese norocoasă. Era suficient să te uiți în casa Emei ca să-ți dai seama cât de bună gospodină este; locul strălucea de curățenie.

Ema ezita când o conduse pe Oriel până la ușă.

– Despre căsuță, murmură ea. Când o să vă mutați în Chantries, ce aveți de gând să faceți cu ea?

Oriel clipi.

– Nu m-am gândit încă... Se uită spre Ema... De ce?

– N-o să aveți nevoie de ea pentru șofer sau pentru altcineva?

– Este o grămadă de spațiu pentru servitori la Chantries, spuse Oriel... Am un apartament construit

deasupra garajului. Șoferul și soția lui vor locui acolo.

Ema își mușcă buza.

– Este vorba despre fratele meu. Vrea să se însoare, dar nu are bani...

– Unde lucrează?

– Conduce camioanele cu cărbuni.

Oriel dădu din cap.

– Spune-i să vină să mă vadă.

Umerii Emei se relaxară.

– Da, o voi face, spuse ea.

Fiind născută în Yorkshire, nu se încurcă în mulțumiri, doar se învrednici să zâmbească.

Întorcându-se înapoi la Chantries, Oriel își dădu seama că deși știa o grămadă de oameni din copilărie, trebuia să-i redescopere ca adulți. Ei duseseră altfel de viață decât ea. Trăiseră parcă pe planete diferite.

O lăsă pe Ema și echipamentul ei de lucru la căsuța din parc și se întoarse în sat să mănânce. Hezekiah se străduise să-i pregătească un prânz și arăta destul de încântat când ea îi mulțumi.

– Nici o problemă, spuse el. Suntem mulțumiți că ai făcut camioanele să ocolească satul.

– Mi-a făcut plăcere să fac lucrurile cum trebuie, spuse grav Oriel. Dacă vreodată te îngrijorează ceva, n-ai decât să-mi vorbești. Nu mi-ar place să-i supăr pe cei din sat... Termină friptura de vacă pe care i-o oferise el... Nu știi unde l-aș putea găsi pe doctorul Warne?

Hezekiah o privi pătrunzător:

– Vrei să întrebi despre verișoara ta? El locuiește la bătrâna casă parohială de lângă biserică. Au vândut casa când s-au cuplat cu biserica St. Bride. Avem o slujbă în fiecare duminică, dar altfel biserica este goală în majoritatea timpului.

– Ce trist, spuse ea.

– Ei, și timpurile se schimbă. Acum se fac economii. Se spune că biserica nu-și poate permite să țină aici un preot cu norma întreagă.

Oriel merse în acea după-amiază la vechea casă parohială. Soarele de toamnă strălucea blând peste clădirea pătrată, în stil victorian, făcând să sclipească olanele acoperișului.

O tânără nervoasă deschise ușa și o privi.

– Doctorul Warne este liber? Aș vrea să vorbesc cu el.

– Pentru consultație? Tocmai termină de mâncat... Ochii căprui erau impacientați... Orele de consultație sunt...

– Nu, nu vreau consultație, spuse Oriel blând. Sunteți cumva doamna Warne?

– Da, răspunse cealaltă femeie.

– Eu sunt doamna Mellstock, zise Oriel.

– Oh... Doamna Warne părea uimită. Înghiți în sec și apoi întinse o mână... Bună ziua.

Oriel zâmbi și-i strânse mâna.

– Îmi pare rău să-l deranjez pe soțul dumneavoastră la această oră, dar...

– Oh, vă rog, intrați...

Doamna Warne deschise larg uşa şi se dădu înapoi, invitând-o.

În micuţul hol stătea un automobil roşu de jucărie. În colţul scărilor se afla o păpuşă cu părul jumulit. Doamna Warne se uită la acestea înroşindu-se.

– Copiii mei, scuzaţi-mă. Îmi fac casa vraişte...

– Ştiu, spuse Oriel. Am un băiat. Are acum unsprezece ani şi a plecat la şcoală, dar am trecut prin etapa maşinilor şi-mi amintesc prea bine.

Doamna Warne râse.

– Cred că vă este dor de el, doamnă Mellstock...

– Te rog, spune-mi Oriel, replică ea.

– Oriel... ce nume frumos. Este neobişnuit. Al meu este Joan, un nume foarte obişnuit.

– Adesea am vrut ca numele meu să fi fost mai obişnuit, Joan, spuse Oriel. Copiii pot fi cruzi când unul dintre ei este altfel.

– Este adevărat, o aprobă Joan. Cred că copiii sunt mult mai primitivi decât gândesc oamenii. Uneori sunt adevăraţi monştri.

O conduse într-un salon însorit din spatele casei.

– Te superi dacă aştepţi aici o clipă? Mă duc după soţul meu.

Se întoarse peste puţin timp cu un bărbat înalt şi şaten, cu o barbă creaţă, care întinse o mână îngrijită spre Oriel şi-i zâmbi.

– Bună ziua! Femeia misterioasă din vecinătate. Am auzit atâtea despre dumneavoastră, încât începusem să cred că sunteţi o creatură mitică.

Oriel râse.

– Mi-e teamă că n-am nimic extraordinar. Ce mai faceţi, doctore Warne?

– Spune-i Philip, o îndemnă Joan.

El zâmbi.

– Vrea să spună Phil. Ea-mi spune Philip doar când vrea să impresioneze oamenii.

Vorbiră despre Chantries şi efectul pe care-l avusese asupra oamenilor sosirea ei în district.

– Cel mai interesant eveniment din ultima vreme, aprecie Phil.

– De fapt, am venit să vă întreb despre verişoara mea, doamna Haggard, îi spuse Oriel.

Faţa lui deveni sobră.

– Ah, da. Sunteţi rudă cu ea, bineînţeles. Aţi văzut-o?

– Soţul ei nu mă lasă s-o văd, spuse Oriel.

Cei doi Warne se uitară unul la celălalt. Doamna Warne exclamă furioasă:

– Oh, acel bărbat!

– Joan... o avertiză soţul ei.

– Este un monstru, declară Joan mânioasă. Când mă gândesc la biata femeie singură, acolo...

– Dar are o infirmieră? întrebă Oriel.

Joan râse cu asprime.

– Cine, Jessica? Da, îţi garantez că este infirmieră, dar o interesează mai mult domnul Devil Haggard decât pacienta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Joan, o întrerupse Phil îngrozit. Ţine-ţi gura!... Se uită spre

Oriel... Soţia mea n-are de lucru. Satul scorneşte vrute şi nevrute... El o privi pe soţia lui... Vrei să fii dată în judecată pentru calomnie?

– Nu te nelinişti, promise calm Oriel. Nu voi sufla nimănui nici o vorbă. Evident că sunt îngrijorată în privinţa lui Clare. Suntem verişoare şi chiar dacă nu ne-am văzut de doisprezece ani, relaţia tot rămâne. Vreau să ştiu cu exactitate care este situaţia...

El se scărpină în bărbie.

– Dacă soţul ei refuză să te lase s-o vezi, ar putea să obiecteze dacă ţi-aş spune ceva.

– Oh, Phil! strigă soţia lui. Cum poţi fi atât de nesimţitor?

– Din punct de vedere profesional nu trebuie să mă amestec în această problemă, spuse el neutru.

– Dar n-ai putea să-mi spui dacă o să-şi revină din această boală?

El oftă.

– După evidenţe, mă îndoiesc că o să trăiască până în primăvară.

– Oh, spuse încet Oriel, întristându-se la faţă. Biata Clare. De ce suferă?

– Ficatul, spuse el scurt... Ezită uitându-se la nevasta lui... Uite, de ce nu-l întrebi pe soţul ei? Nu cred că...

Joan îl întrerupse nerăbdătoare.

– De ce nu-i spui? Toţi de aici cunosc adevărul... Se uită la Oriel... Verişoara ta bea – asta-i problema. A devenit alcoolică până la distrugere.

Oriel era înmărmurită.

– Clare? Clare bea? Doamne-Dumnezeule, dar sigur...

– Joan, ce să mă fac cu tine? oftă Phil. Uite, Oriel, să nu-i spui lui Haggard că eu ți-am povestit, bine? M-ar omorî. Este un bărbat violent acest soț al verișoarei tale.

Oriel îi zâmbi.

– Promit discreție absolută.

– Păcat că ceilalți oameni nu sunt la fel, spuse el sec uitându-se spre nevasta lui.

Ea se strâmbă.

– Cred că Oriel are dreptul să cunoască adevărul. Nu-i de mirare că femeia s-a apucat de băut dacă soțul o tratează așa cum o tratează.

– Gata! mormăi Phil. Nici un alt cuvânt. Îți ordon!

Oriel zâmbi spre Joan.

– Ema Stevens transformă vechea căsuță din parc într-o casă pentru mine. Când ai o oră liberă sau două, vino la un ceai. Putem trăncăni puțin.

– Bunule Dumnezeu, spuse Phil îngrozit. N-am auzit niciodată o invitație mai directă la bârfă, în viața mea!

Cele două femei izbucniră în râs.

– Trebuie să plec, spuse Oriel. Cred că voi vizita din nou Stânca Dracului...

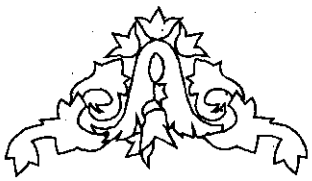

CAPITOLUL IV

Într-o după-amiază însorită, poteca spre Stânca Dracului era plină de păianjeni care se legănau în pânzele ce atârnau pe partea înverzită a pantei. Vântul lua pânzele de păianjen şi le ducea în părul lui Oriel. Ea le îndepărta cu mâna. În părţile ferite de vânt ale potecii creşteau margarete şi păpădii, dar astăzi ele erau doar tulpini uscate.

Urca cu grijă, mintea zburându-i în trecut. Cât de des făcuseră ei acest drum împreună, până la Stânca Dracului, ca să se uite în jos spre vale, unde casele păreau nişte jucării, iar drumul o panglică ce şerpuia printre câmpiile înverzite.

Fuseseră la fel de nebunatici ca şi caii de munte, amândoi râzând de glumele făcute pe seama unchiului Jeremiah sau a vreunuia dintre ciobani care-şi mâna turma spre păşunile înalte. Odată, legaseră cizmele lui Hezekiah împreună, aşa încât atunci când acesta se sculase în toiul nopţii să iasă afară, se împiedicase şi căzuse într-o baltă, ţipând de trezise tot satul. Altă dată, trăseseră clopotul de la biserică la ora trei dimineaţa, făcându-l pe bătrânul preot să mormăie când găsise clopotniţa goală.

Satul vorbise luni întregi despre stafiile de la biserică.

Multe din aventurile lor aveau loc noaptea, când se presupunea că ea doarme buştean, în patul ei. Îl întâlnea pe Devil la marginea parcului şi hoinăreau prin satul şi împrejurimile pustii ale dealului în căutare de noi năzdrăvănii.. Întotdeauna Devil avea cele mai bune idei. Era o minte ingenioasă şi inventivă.

O umflă râsul acum, amintindu-şi de „stafiile de la biserică". Fuseseră tentaţi să repete trucul, dar Devil spusese c-ar putea fi prinşi şi ar strica toată povestea. Era mai bine să renunţe. Îi păcăliseră pe cei din sat şi el nu voia să sulbere o poveste reuşită.

După ce crescuseră se îndrăgostiseră, plimbările lor de noapte căpătaseră un înţeles nou, dar Oriel înlătură acele amintiri. O ardeau ca un jar în piept.

Se apropie de casă cu precauţie. Astăzi nu lătră nici un câine şi nici Devil nu apăru. O luă de-a lungul potecii mărginite cu flori şi găsi uşa din faţă deschisă. Se aventură încet înăuntru. Nu se auzea nici un zgomot.

Strigă cu ezitare, dar nu răspunse nimeni. Apoi, după ce strigă din nou, auzi un strigăt slab în susul scărilor.

– Cine este?

Recunoscu vocea imediat. Era Clare. Urcă la etaj şi merse în dormitorul stăpânului casei, dar acesta era gol. Patul era făcut şi acoperit cu o cuvertură

țesută de mână, uzată, pe care și-o amintea bine din vizitele de demult.

Se întoarse spre celălalt dormitor și când împinse ușa, se trezi în față cu Clare.

Se lăsă o tăcere lungă.

Clare stătea într-un scaun de răchită lângă geam, cu picioarele acoperite de un pled în carouri roșu cu alb. Era mai slabă, mai mică, mai galbenă decât și-o amintea Oriel; părul îi era strâns la spate cu o panglică albastră, iar culoarea șaten era împestrițată cu fire albe. Dar ochii lui Clare o alarmară cel mai tare – erau încă albaștri, dar albul lor era atât de galben încât le denaturase culoarea.

Clare începu să râdă isteric.

– Tu! Bunule Dumnezeu, tu! Deci ai venit...

– Clare, draga mea fată...

Oriel se apropie repede de ea, necăjită atât de modul în care arăta, cât și de sunetul ascuțit al râsului ei.

– Te-ai strecurat când el este plecat, nu-i așa? întrebă Clare cu răutate... În fiecare obraz îi apăru o pată de roșeață... El o să se înfurie, cred că știi.

– De ce nu m-ar lăsa să te văd? La urma-urmei, ești verișoara mea.

– La urma-urmei? Clare părea să cântărească cuvintele. Și ce înseamnă la urma-urmei? Un cuvânt mare – doar atât.

Oriel îngenunche lângă scaun și luă degetele slabe și fragile ale Clarei în mâna ei.

– Ce slabă ești, spuse ea.

De ce era oare Clare atât de incoerentă și furioasă? Era băută?

– Ai venit să mă vezi cum mor? N-o să trebuiască să aștepți prea mult. Nebunul ăla de doctor nu mi-a spus adevărul, dar eu știu ce crede el. Scrie pe fața lui. N-o să apuc primăvara... Mila de sine o înnegură pentru o clipă. Apoi brusc, deveni violentă... De ce arăți atât de tânără? N-ai dreptul să arăți așa de tânără când eu sunt pe moarte...

– Clare, o liniști Oriel. Nu trebuie!

– Ai fost în poiana cu floricele? Ți-amintești cum mergeam acolo de fiecare Paște și ne întorceam cu brațele pline de flori? Așa de frumoase erau florile! Arătau ca niște steluțe colorate, prin iarbă. N-am mai fost la Torby de ani de zile. El nu m-ar fi lăsat să mă duc... Râse cu o expresie ușor jenată... El spunea că aș găsi o cale să beau ceva... Se agăță de Oriel și o privi fără s-o vadă... Sunt prizonieră aici. Devil nu m-ar lăsa să plec. Să știi că oamenii au știut ce fac când l-au numit așa... Devil după nume și Devil după fire. Este o fiară crudă. Îl urăsc, îl urăsc!

– Clare, de ce bei? o întrebă Oriel cu blândețe. Până la urmă, știi că o să te omoare.

Privirea lui Clare deveni tainică; ea se retrase în sine.

– De ce te-ai întors la Dales? După ce ai venit? Este vorba de el? Te-ai întors pentru el?... Își smulse degetele din mâna lui Oriel... Tu și cu el... întotdeauna tu... te voia pe tine și pe nimeni altcineva... Apoi își strânse buzele între dinți și tăcu o clipă. Se uită din

nou la Oriel, zâmbind răutăcios... Prea târziu, fata mea! Devil a pus ochii pe altcineva – așa-zisa infirmieră a mea, Jess, intriganta aia mică. Oh, știu ce vrea ea. A pus gheara pe el din prima zi. Păzește-te din calea ei, Oriel. Când voi muri, Devil va fi liber s-o aibă.

– Nu mă interesează el, îi spuse Oriel fără intonație. Am venit să văd dacă pot face ceva pentru tine, Clare... Inspiră adânc... Reamenajez Chantries așa cum a fost pe vremuri. Va fi din nou frumos, așa cum trebuie să fie, și apoi vreau să vii să locuiești acolo dacă dorești, Clare. Departe de Stânca Dracului ți-ai putea reveni. Chantries este casa ta încă, dacă o dorești.

– Chantries...

Ochii lui Clare se împăienjeniră. De sub pleoape începură să-i izvorască lacrimi.

Oriel îi luă mâna și Clare nu și-o trase. După o pauză lungă, ea spuse răgușită:

– Nu pot veni, Oriel. Acum, aceasta este casa mea. Atâta timp cât există Devil... Oh, știu că mă urăște, dar vezi, încă îl mai iubesc. Întotdeauna l-am iubit și-l voi iubi mereu. Dacă m-ar alunga, aș muri tot iubindu-l.

Oriel scoase un oftat adânc.

– Înțeleg.

Clare rămase tăcută o vreme, apoi se uită la ea ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Arăți atât de diferită. Hainele tale spun că ești plină de bani. Cum este să fii așa de bogată, Oriel?...

Zâmbetul ei era din nou ușor dușmănos... Te simți pe picioarele tale, nu-i așa? Măritându-te cu un milionar ca acela. N-aveam liniște că ți-l furasem pe Devil, când am auzit despre asta. Nu puteai să-l fi iubit niciodată pe el așa cum l-am iubit eu, căci altfel, nimic nu ți-ar fi stat în cale. Dacă Prințul fermecat ar fi apărut să mă ceară în căsătorie, l-aș fi refuzat pentru Devil...

Oriel zâmbi grav.

– La vremea când m-am măritat cu Egon știam că Devil te-a vrut pe tine, îți amintești?

Clare o privi cu coada ochiului, cu un zâmbet jenat.

– Da. Bineînțeles.

Brusc, auziră pași urcând scările, apoi apăru Devil în cadrul ușii cu bustul gol și o cămașă murdară în mână. Stătea nemișcat, uitându-se la Oriel. Fața lui anunța furtună.

– Ce dracu' faci aici?

– S-a strecurat aici când tu erai plecat, spuse Clare într-o dorință patetică de a-l câștiga. N-am putut s-o opresc să vină aici. Eu...

– Gura, Clare! se răsti el.

– Nu vorbi așa cu ea, brută, izbucni Oriel.

Ochii lui albaștri o străfulgerară cu privirea.

– Ce ți-a spus? Ce se petrece aici?

– Mi-a cerut să te părăsesc! strigă slab Clare, întinzându-și spre el mâinile ei slabe și fragile. Devil, ea a încercat să mă îndepărteze de tine...

Zâmbetul lui era ironic.

– Ce puţin o cunoşti pe nevasta mea, Oriel, ca să-i ceri să facă un astfel de lucru. Nu ştii că nimic şi nimeni n-ar putea-o îndepărta de mine?... Se uită spre Clare cu faţa lui frumoasă plină de ironie... Nu-i aşa, Clare?

– Te iubesc, mormăi ea. Nu mă chinui, Devil.

Se uită la Oriel.

– Vezi?

Vocea ei era de gheaţă.

– Da, văd. Dar voi găsi o cale să te pedepsesc pentru această zi, Devil Haggard. Eşti îngrozitor.

El râse.

– Ieşi afară, Oriel.

– O să plec când mi-o va cere Clare, zise ea.

El îşi azvârli cămaşa murdară pe jos şi veni spre ea.

Ea-i ripostă.

– Dacă mă atingi cu un deget, voi chema poliţia!

Dinţii lui se dezveliră într-un rânjet când o prinse de braţ şi o împinse spre uşă.

– Am toate drepturile să te dau afară din casa mea. N-ai fost invitată aici şi n-ai dreptul să refuzi să pleci.

– Clare... să-ţi aduci aminte... dacă ai nevoie de mine... Te voi ajuta în orice fel voi putea... îi strigă Oriel peste umăr în timp ce era târâtă afară.

Devil o grăbi să coboare scările. În hol, o lăsă şi ea rămase privindu-l şi frecându-şi braţul.

– Tu... tu, barbarule!

Când ea vru să treacă pe uşă, el trânti uşa în faţa ei şi o propti de zid. Oriel ridică o mână să-l plesnească, dar el i-o prinse şi i-o ţinu.

– Ți-am cerut să te ții de o parte, o repezi el.

Era atât de aproape de ea încât îi simțea picioarele lângă ale ei, pieptul gol doar la câțiva centimetri. Simțea cum picioarele i se înmoaie și trupul îi fu cuprins de o dorință nebună. Ochii ei se mișcară grăbiți peste mușchii bronzați ai pieptului și apoi se închiseră pentru a-și înlătura atâtarea pe care el i-o provoca. Era soțul verișoarei ei, bărbatul care o rănise odată mai mult decât putuse îndura și n-ar fi cedat în fața lui.

– De ce ai venit de fapt aici, Oriel? S-o vezi pe Clare? Sau să mă vezi pe mine?

– Ultima persoană din lume pe care am vrut s-o văd erai tu, Devil Haggard, spuse ea răgușită. Dacă vei mai pune vreodată mâna pe mine, te voi acuza de atac.

El o luă nepăsător de umeri, aplecând-o pe spate ca pe o păpușă neputincioasă.

– Vrei să spui, așa?

– Lasă-mă, șopti ea cu ochii pe gura lui.

Aceasta se coborî spre a ei și ochii i se închiseră involuntar când buzele ei se desfăcură lacome sub presiunea buzelor lui, primind și dând la rândul lor.

Împotriva voinței, mâinile ei îi mângâiară pieptul și se încolăciră în jurul gâtului lui, atingându-i părul de la ceafă. Spatele ei se arcui senzual. Viața ei de femeie căsătorită cu Egon fusese blândă și sensibilă, dar niciodată nu trezise în ea emoții fizice, iar acum un ocean de dorință părea s-o înghită, ducând-o

departe. Îl dorea pe Devil într-un fel care o înspăimânta și în același timp o umplea de bucurie. Trupul ei întreg ardea de nevoia de a fi posedat de el. Voia să se supună, să se abandoneze pasiunii lui.

În cele din urmă, el o lăsă și se îndepărtă fără un cuvânt, lăsând-o împietrită și amețită, ca o biată creatură orbită brusc, sprijinindu-se de perete.

Auzi o ușă trântindu-se în spatele casei. Devil plecase.

Fără să știe cum, Oriel reuși să iasă din casă și o luă în jos pe deal, dar, în cele din urmă, într-o poiană însorită, se trânti pe iarbă și începu să se gândească cu oroare la cele întâmplate.

Ce mai trebuie să fi râs de ea după ce plecase! În fond, îi spusese că-l iubește, se înmuiase ca o cârpă când el o atinsese. El știa negreșit ce se întâmplase. Știa că și el își dăduse seama de acea dorință nebună care-o copleșise. Trupul ei o trădase.

– Oh, Egon, gemu ea rostogolindu-se și ascunzându-și fața, de ce a trebuit să mori? Iarba scurtă mirosea a soare și a vânt. Zăcu așa o vreme până când pulsul i se potoli și dezgustul față de sine însăși se micșoră într-atât încât să-și poată continua drumul.

Când ajunse la căsuța din parc, o întâlni pe Ema care tocmai își terminase treaba. Se înțeleseseră ca Ema să facă locuibile două camere. Ema spălase podelele, curățase pereții, ștersese geamurile și spălase draperiile, care se uscau acum în soarele după-amiezii. Ele aleseseră două camere care nu

aveau ferestrele sparte. Celelalte camere erau de nelocuit – vântul şi ploaia intraseră prin geamurile sparte, degradând duşumelele şi pereţii.

– Cred că o să vă simţiţi bine aici, un timp, spuse Ema. I-aţi spus lui Hezekiah că vă mutaţi?

Oriel zâmbi.

– Da. Cred că s-a simţit uşurat c-a scăpat de mine. Găseşte că este plicticos să aibă oaspeţi.

Privirea Emei îi cercetă hainele.

– Eh, fusta dumneavoastră... este aproape terminată! Ce-aţi păţit?

Oriel se uită în jos la fustă. Era murdară de iarbă şi pământ, de când zăcuse în poieniţă.

– Am alunecat când am coborât dealul, minţi ea.

Ochii Emei se îngustară.

– Nu-i aşa c-aţi urcat la Stânca Dracului?

– Da, încuviinţă Oriel.

– Şi ce mai face doamna Haggard? Aţi văzut-o?

– Nu face bine deloc.

– Se înţelege că nu este bine. Acel diavol este în stare să aducă pe oricine în prag de nebunie şi cu sângele Haggard în vinele ei, Clare a fost întotdeauna predispusă, ca să începem cu...

– Când ai văzut-o ultima dată, Ema? întrebă Oriel.

– Cu ani în urmă. N-a mai coborât în vale de multă vreme... Ema o privi... Se spune că bea.

Oriel oftă.

– Da, am auzit.

– Este adevărat, nu-i aşa?

– N-am nici o idee.

Ema zâmbi posomorâtă.

– Asta este. Amândouă combinate.

Oriel încuviință dând din cap.

– Mulțumesc pentru ce ai făcut. Îți sunt recunoscătoare.

Ochii Emei erau plini de veselie.

– Și ce-o să faceți, o să vă pregătiți mâncarea singură?

Oriel zâmbi.

– Voi încerca.

– Ca să faceți o schimbare, presupun... Era clar că Ema era curioasă de modul ei de viață... Sunt servitoare bune la Londra, aș îndrăzni să spun.

– Da. Eu nu sunt obișnuită cu asta, dar am două mâini și un creier, al fel ca celelalte femei. Sunt sigură că mă voi descurca o vreme.

– Bineînțeles că puteți, încuviință Ema. Nu m-aș mira s-o faceți bine. Nu-i nimic mai sănătos decât o muncă grea ca să-ți scoți toate problemele din minte.

După ce plecă, Oriel se gândi la această ultimă remarcă. Oare avea vreo idee despre problemele care o frământau? Sau fusese pur și simplu o remarcă oarecare care-și atinsese ținta?

*

* *

Se duse la Chantries în dimineața următoare, pentru a vedea cum avansează lucrările, apoi merse la piață pentru a face cumpărături. Cumpără un ibric

electric, o plită electrică și câteva cratițe. Cu aceste puține lucruri, putea supraviețui câteva săptămâni în căsuță.

Îl sună pe Alan în acea seară și-i povesti ce făcuse.

– O să trăiesc cu conserve și pâine prăjită, dar va fi nostim – mă voi simți ca în camping.

– Doamne, trebuie să fi înnebunit, spuse Alan neliniștit. Oriel, te rog întoarce-te la Londra. Mi-e dor de tine...

– Mulțumesc, Alan, zise ea cu gravitate, dar am prea multe de făcut aici.

Închise telefonul și se întoarse înapoi la căsuță prin parc, printre copacii întunecați care foșneau. Singurătatea acestei locuințe pe care și-o alesese o frapă acum. Parcă mașina și intră în casă. În momentul în care aprinse lumnia, văzu ceva care se mișca pe podea.

Țipă trântindu-și jos pachetele. Fusese un șobolan, o umbră neagră care o făcu să înghețe, cuprinsă de o frică atavică.

În momentul următor auzi pe cineva venind prin ușa din față trântită cu zgomot și pași care fugeau. Frica i se intensifică și ea se întoarse cu fața albită, pentru a-l vedea pe noul intrus.

Devil năvăli în cameră cu o pușcă în mână și păru-i răvășit de vânt. El se uită în jurul camerei îngrijorat, pe urmă o privi pe ea cu sprâncenele ridicate.

– Te-am auzit țipând. Ce se întâmplă?

Ei îi pierise graiul. Își simțea buzele ca de plumb. Reuși să îngâne:

– Un șobolan...

El râse, arătându-și dinții albi cu anuzament.

– Asta era tot? Un șobolan? Doamne, femeie, te-ai dezobișnuit de când trăiești în puf. Ar trebui să-ți fie rușine de tine. Un Haggard țipă la vederea unui șobolan? Unde ți-e curajul?

Temperamentul ei de Haggard o făcu să-l înfrunte.

– Ieși afară din casa mea, Devil! Hai, dă-i drumul!

– Eu te-am dat afară dimineața și tu mă dai afară noaptea. Corect, nu?... Zâmbetul lui era ironic... Dar m-ai da afară noaptea, Oriel?... Ochii albaștri o urmăreau speculativ... N-ai prefera să rămân? Aici este un loc cam singuratic, nu crezi? Rece și singuratic, eu aș putea să te încălzesc...

Curajul îi revenise, gândi ea furioasă. Ar fi vrut să-i șteargă această încredere de sine de pe față.

– La început un șobolan cu patru picioare, acum unul cu două, spuse ea cu amărăciune. Mă pot lipsi de amândoi. Ai putea să-mi lași arma aceea. M-aș putea apăra de niscaiva animale sălbatice din jur.

El zâmbi apreciativ.

– Ai pumni, Oriel. Dar poți să mânuiești o pușcă?

Ea întinse mâna.

El veni alene către ea, o înconjură cu brațele și-i puse pușca în mână.

– Arată-mi, îi șopti el la ureche.

– Dă-te la parte și-ți voi arăta, îl amenință ea.

El râse încet.

– De ce crezi că stau în spatele tău? N-am încredere în temperamentul celor din neamul Haggard.

O ajută să ridice pușca și-i arătă cum s-o mânuiască.

– Hai afară, spuse el. Poți împușca o bufniță. Locul este plin de ele.

– Îmi plac bufnițele, protestă ea.

El zâmbi șmecherește.

– Nu înțelegi deloc când glumesc?

Ea-l urmă în întuneric. Cu voce calmă, întrebă:

– Ce faci aici la ora asta, Devil? Faci braconaj pe pământul meu?

El râse.

– De ce nu?

– Aș putea să-l împușc pe primul braconier, îi zise ea.

Devil râse din nou.

– Sunt prea bun pentru asta. N-o să mă vezi noaptea niciodată.

– Ei bine, m-am liniștit, spuse ea cu sarcasm.

O bufniță zbură între ei și lună. Ea observă aripile mari și bogate, întinse ca un evantai și, ca un fulger, armă pușca și ochi într-o parte. Bufnița scoase un țipăt de groază. O pană singuratică flutură în lumina lunii, apoi căzu în întuneric.

– Nu prea rău, spuse Devil cu admirație. Dar nu cred c-ar fi bine să-ți las pușca aici. Ai putea să te ții de promisiune și să mă împuști data viitoare.

– Ar fi mai bine să nu existe o dată viitoare, spuse ea, brusc serioasă.

El stătea nemișcat, privind-o, ochii lui albaștri strălucind în lumina lunii.

– Te-ai întors foarte frumoasă, Oriel, spuse el încet. Cum era soţul tău?

– Blând, generos, plin de consideraţie...

– Bietul de el, spuse Devil supărat.

– Ce înseamnă asta?

– Un bărbat bătrân cu o drăgălaşă soţie tânără – cum putea să fie altfel decât amabil şi plin de consideraţie?

– L-am iubit pe Egon!

Devil râse.

– I-ai iubit banii.

– L-am iubit.

Devil întinse mâna după ea. Oriel ridică puşca, proptindu-i-o în stomac.

– Nu te apropia, Devil!

– Mi-ar place să mă împuşti, Oriel, spuse el cu respiraţia tăiată. Nu ştii că ceea ce există între noi este atât de elementar încât doar un act de totală violenţă i-ar pune capăt? De fiecare dată când te văd, vreau să mor.

Rămase împietrită de cuvintele lui. Uitându-se la el prin întuneric, simţea inima funcţionându-i ca un motor, trimiţându-i sângele în tot trupul, pulsul de la încheieturi, gât, chiar şi din buricele degetelor bătându-i cu furie.

– Te-ai însurat cu Clare, spuse ea brusc, cuvintele fiind atât de acuzatoare încât păreau să frigă aerul, după ce le rostise.

– Mai întâi tu te-ai căsătorit cu milionarul tău.

– Nu, spuse ea cu amărăciune. M-am măritat cu Egon după câteva luni.

– Dar erai logodită cu el înainte de a mă însura eu cu Clare, insistă el. Ea mi-a arătat o scrisoare de la tatăl tău. El se lăuda cu asta...

– Egon nu mă ceruse încă, spuse ea privindu-l. Ah, sigur că tata pusese ochii pe el. El considera ca o certitudine că mă voi căsători cu el. De fapt, din cauza tatălui meu am făcut-o până la urmă. Tatăl meu era falit şi a trebuit să mă mărit cu Egon ca să-l salvez.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care se uitară unul la celălalt.

– Vrei să spui că nu era adevărat? Când m-am însurat cu Clare erai încă liberă?

– Da, spuse ea.

Devil înjură cu foc.

– Cățeaua aceea mincinoasă! M-a tras pe sfoară! Nu m-aş fi însurat niciodată cu ea dacă aş fi ştiut! Dar credeam... că te-am pierdut. Nu puteam niciodată să te am. Cum să-mi mai pese cu cine mă însuram, după asta?

Oriel îşi aminti de disperarea lui Clare când venise în fugă în acea noapte, spunând că o sedusese Devil. Îl privi cu o ironie amară.

– De ce te obosești să mă minți? Umblai după Clare înainte ca eu să plec în Africa.

– Vrei să spui că ea umbla după mine! se răsti el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Devil, nu spune astfel de lucruri despre Clare! strigă ea îndurerată.

N-ai rănit-o suficient în toți acești ani, ca să mai spui acum și minciuni despre ea?

– Nu mint, spuse el cu tărie. Îți spun că Clare mă voia de când umblam amândoi și imediat ce-ai plecat, s-a băgat pe fir. Mă simțeam singur și nefericit fără tine și Clare a profitat de ocazie. Când mi-a arătat acea scrisoare despre măritișul tău cu milionarul, n-am mai văzut de ce trebuia să te jelesc tot restul vieții. Mândria îmi cerea să-ți arăt că nu-mi pasă. Deci, m-am însurat cu ea și am regretat curând. Ea n-a fost de atunci decât o pacoste pentru mine și chiar și pentru ea. Știa că nu i-am făcut nici o favoare când am luat-o în căsătorie. Știa că n-am iubit-o niciodată și asta a ros-o.

– Cum poți să spui astfel de lucruri groaznice despre ea? Clare te iubește. Are puține șanse, Dumnezeu știe, dar un lucru știu cu certitudine... Tu, Devil, ai fost acela care a început totul, nu Clare. Știu despre noaptea în care ai sedus-o.

– Noapte în care ce? se răsti el.

– Nu te minuna atâta, diavol împielițat. Clare mi-a spus în acea noapte. Plângea, era isterică. Tu ai forțat-o... cum ai putut, Devil? Cum ai putut, doar pentru a obține Chantries? Știu de ce ai făcut-o. N-ai iubit-o niciodată, știu asta. Tu voiai cu adevărat doar Chantries și pentru Chantries ai sacrificat iubirea noastră.

El stătea nemișcat. Se lăsă tăcere pentru un lung moment. Apoi spuse sobru:

– Noaptea în care am întâlnit-o în fân?

– Da, zise ea gata să plângă. Acea noapte, Devil Haggard.

– A venit direct la tine şi ţi-a spus c-am sedus-o?

– Da.

– Şi în mai puţin de o săptămână tu ai plecat în Africa, spuse el foarte rar şi încet.

Ea nu răspunse.

Devil continuă ca şi cum ar fi spus o poveste:

– Apoi tatăl tău a scris că eşti pe cale de a te mărita cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din lume şi Clare mi-a arătat scrisoarea şi eu... se întrerupse brusc.

– Te-ai însurat cu ea, spuse Oriel.

– Dumnezeule din Ceruri! strigă el lovind cu pumnul peretele casei. Bunule Dumnezeu, m-am însurat cu ea...

Oriel îl privi. În momentul în care-l văzu, faţa lui era disperată, iar ochii lui albaştri, plini de lacrimi. Îşi puse mâna la faţă ca pentru a-şi ascunde emoţiile şi atunci, ea văzu sângele roşu care-i curgea din mâna lovită. Ea exclamă şocată:

– Te-ai rănit!

El scoase un geamăt de durere şi dispăru în întuneric; îl auzi fugind prin iarba înaltă. Apoi, vântul suflă uşor şi nu se mai auziră decât frunzele care foşneau în copaci şi murmurul lin al ierbii.

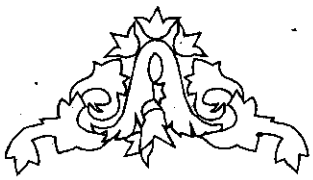

CAPITOLUL V

O săptămână mai târziu, Joan Warne veni până la căsuță, la ceai. Stătură în cămăruța goală pe o pereche de scaune vechi și incomode și băură din două cești de lut.

– Îmi pare rău de dezordine, se scuză Oriel. Stau aici provizoriu, până când se va putea locui la Chantries.

– Când va fi asta?

– Peste șase luni, în ritmul acesta, se strâmbă Oriel.

– Lucrările merg bine?

– Foarte bine, dar foarte încet. Reconstrucția durează mai mult decât mi-aș fi închipuit. Găsesc întotdeauna alte lucruri stricate. Toată dușumeaua de la etaj trebuie înlocuită fiindcă a putrezit.

– Phil zice că întotdeauna constructorii își găsesc de lucru, zâmbi Joan.

Oriel râse.

– El știe ce vorbește! Încep să cred că n-o să mai scap niciodată de ei.

Joan bău încet, apoi se uită la ea peste marginea cești.

– Phil a urcat în această dimineaţă la Stânca Dracului.

Oriel se încordă.

– Da?

– Verişoara ta este mai rău, mult mai rău, a avut o criză puternică în timpul nopţii. Phil a vrut s-o ia la spital, dar ea n-a vrut să meargă şi bruta de bărbat al ei, n-ar fi încuviinţat s-o ducă acolo.

– Cum poate fi atât de crud? Biata Clare...

– Phil spune că este galbenă ca şofranul. Ficatul ei se duce. Nu poate continua aşa.

– Dacă s-ar opera, ar putea fi salvată?

Joan oftă şi scutură din cap.

– Mi-e teamă că nu. Nu se poate face nimic pentru a se îndrepta răul, dar procesul poate fi stopat într-un spital. Dar mai întâi ar trebui s-o aducem acolo. Lăsată acasă, ea va continua să bea până va muri.

După ce plecă Joan, Oriel se aşeză la fereastră, urmărind frunzele galbene ale copacilor care se clătinau sub adierea vântului. Se gândi la Clare când era copil. Nu fuseseră niciodată prea apropiate – Clare fusese întotdeauna un copil ascuns şi posesiv – dar copilăria petrecută împreună crease o legătură pe care timpul n-o distrusese complet. Ce tragică fusese viaţa pentru Clare. Ce lucruri teribile oferă uneori viaţa oamenilor!

Devil trebuia forţat s-o trimită pe Clare la spital. Era datoria lui de fiinţă omenească, fără a mai vorbi de cea de soţ.

Joan sugerase că Devil voia ca nevasta lui să moară, că o încuraja să bea, în speranța că va muri. Avea Joan dreptate? Devil fusese întotdeauna un bărbat violent, sălbatic, dar nu fusese niciodată atât de imoral. Sigur nu se înșela Joan?

Ieși afară să se plimbe în jurul parcului, în lumina zilei care murea. Cerul devenea gri și rece, iar aerul îi înghețа obrajii.

Auzi pași pe alee și întorcându-se îl văzu pe Devil într-un pulovăr negru și pantaloni negri mulați.

Așteptă până când ajunse lângă ea. Se uitară unul la altul cu severitate, ca doi dușmani la începutul unui duel.

– Devil, Clare trebuie să meargă la spital, începu ea repede.

El dădu din umeri.

– Refuză.

– Ai putea s-o convingi.

Buzele lui se strâmbară.

– Eu?

– Ar face orice pentru tine.

– Orice în afară de a mă părăsi, spuse el sec.

– Chiar dacă i-ai promite s-o vizitezi destul de des? spuse ea.

El oftă.

– Chiar crezi că n-am încercat?

Se făcu tăcere. Se uită la ea cu asprime:

– Înțeleg. Tu crezi că eu vreau ca ea să moară. Ei bine, poate c-aș vrea, dar n-aș omorî-o.

– N-ai lăsa-o să moară nici chiar din cauza neglijenței? întrebă ea cu calm.

El scoase un hohot de râs aspru.

– Ce ironie!

– Cum?

– Că trebuie să mă critici pentru că o urăsc pe Clare! Doamne, ce ironică a fost soarta cu noi.

– Vei vorbi cu Clare? O vei convinge să-și salveze viața?

El oftă.

– Cred că da... Se uită peste ea, spre căsuță... N-ai de gând să mă inviți pentru o ceașcă de cafea?

Ea scutură tăcută din cap.

– Oh, ce judecător sever, o ironiză el. Ți-e frică să nu te violez, draga mea?

Oriel se înroși.

– Noapte bună, Devil... Se întoarse să intre în casă, dar el o însoți. Se opri și-l privi cu amărăciune... Întoarce-te la nevasta ta, Devil.

El întinse o mână spre părul ei care flutura liber în acea noapte, acoperindu-i umerii ca o perdea de aur. Ea se trase înapoi. Devil zâmbi supărat, apoi duse o șuviță la buze și o sărută.

– Noapte bună, Oriel.

Ea se smuci și trânti ușa după ea. După o clipă, îi auzi pașii pe alee. Închise ochii neputincioasă.

Era greu să zacă în pat în acea noapte, știind că Devil, probabil, se plimba în jurul parcului ca un leu în cușcă. Ferecă ușile din ambele părți ale încăperii, apoi se dezbrăcă și se strecură în pat. Nu reușea să

adoarmă. Nervii îi erau încordați la maximum așteptând să-i audă pașii de-a lungul potecii și ciocănind la fereastră.

Ce voia oare de la ea, învârtindu-se ca un jaguar în jurul casei și fixând lumina de la geamul ei?

Nu îndrăzni să stingă lumina și în cele din urmă adormi cu ea aprinsă, ca să se trezească la ciripitul păsărelelor din parc. Capul o durea. Se sculă șovăind și se spălă cu oarecare greutate. Trebuia să facă baie la han, pentru moment, dar putea folosi și apa caldă dintr-un boiler vechi ce funcționa zi și noapte.

Râse brusc, imaginându-și figura lui Alan dacă ar fi văzut-o ce face. Temerile lui cele mai adânci ar fi fost confirmate... Trebuie să fi fost nebună ca să locuiască așa, când ar fi putut merge în orice loc și să facă orice ar fi vrut. Ar fi imposibil să-l facă pe Alan să înțeleagă că asta era ceea ce voia să facă ea, că acolo era locul unde dorea să se afle – aici la Chantries, cu bătrâna casă în fața ei, așteptând să fie gata pentru ea.

Se duse cu mașina în sat să facă ceva cumpărături și o întâlni pe Joan pe trotuar, în fața băcăniei.

Fața lui Joan era roșie de excitare când văzu Rolls-ul.

– Oriel, ghici, ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui Joan arăta că nu se întâmplase o catastrofă, așa că Oriel îi zâmbi la rândul ei.

– Ei bine? Dă-i drumul.

– Devil Haggard a adus-o pe nevasta lui la noi, noaptea trecută, și Phil i-a făcut rost de un pat în

spital. Ce părere ai despre asta? Ne-am înşelat în privinţa lui.

Oriel îşi ascunse entuziasmul. Deci Devil făcuse ceea ce ea îi ceruse.

– Mă bucur, spuse ea încet.

– O vei vizita? întrebă Joan nerăbdătoare. El nu te poate opri s-o vizitezi, atâta timp cât ea se află în spital.

Oriel încuviinţă.

– Oricum, voi întreba dacă vrea să mă vadă.

– Să-i duci nişte cărţi să citească, o sfătui Joan. Va sta acolo multă vreme.

– Se crede că i-ar putea fi de folos?

Joan dădu din umeri.

– Îi pot uşura durerile, dar, după cum ţi-am spus, nu există remediu.

Oriel dădu din cap şi oftă.

– De ce oare oamenii beau până se îmbolnăvesc?

– Oricine s-ar fi măritat cu acel bărbat, s-ar fi apucat de băut, spuse Joan mohorâtă.

Oriel râse.

– L-ai întâlnit vreodată, Joan?

– L-am văzut de la distanţă, o brută mare cu părul negru şi ochi sfredelitori. L-am văzut călare pe acel armăsar, la vânzarea de la Chantries. Arăta ca şi cum ar trece peste oricine i-ar sta în cale.

Da, gândi Oriel, poate că ar fi făcut-o. Înţelegea ce vrusese să spună Joan. Apoi o străbătu un gând.

– Joan, cine are grijă de copilul lui?

– Linnet? Presupun că bunică-sa are grijă de ea.

– Fetița merge la școala din sat?

Joan scutură din cap.

– Cred că n-a început încă școala. Are doar cinci ani și începe abia după Crăciun.

– Mi-ar plăcea s-o văd, murmură Oriel.

– De ce nu urci să le vizitezi? o privi Joan. În fond, ești verișoara doamnei Haggard. Sau ți-e teamă că el nu te va lăsa să vezi copilul?

– Nu știu ce-ar face el, recunoscu Oriel. Este imprevizibil.

– Crezi că este nebun? Joan își scăzu vocea conspirativ și o privi cu coada ochiului... Comportarea lui este anormală!

Oriel se gândi la el bântuind, noaptea trecută, în jurul parcului și se înfioră.

Se întoarse la căsuță și se schimbă într-un costum de blugi pe care-l purta rar – nu dorea să-și mai strice alte toalete originale din Paris, urcându-se pe deal. Când ajunse în vârful dealului auzi un râs, apoi cineva apăru în fugă dintr-un tufiș, cu părul negru fluturând în vânt.

Era o fetiță îmbrăcată într-o salopetă albastră. Ea se împiedică atunci când o văzu pe Oriel și se opri privind-o. Oriel o privi și ea, remarcându-i silueta băiețoasă, părul ciufulit și ochii albaștri care-i aminteau de Devil. Aceasta nu putea fi decât Linnet.

Altcineva ieși din tufe ducând o minge roșie de plastic.

– Bună, Oriel.

Ea zâmbi ezitând. Mama lui Devil îi fusese întotdeauna ușor ostilă în trecut, temându-se probabil că prietenia lor ar genera probleme și mai multe. Oricum, Oriel nu știa dacă era binevenită sau o să i se ceară să plece.

Ann Dervil era o femeie înaltă și slabă, cu părul cărunt și ochii albaștri ai fiului ei. Avea un putenic accent de Yorkshire și o privire directă.

Acum se adresă fetiței:

– Linnet, păpușo, urcă în casă. Vin și eu imediat.

Linnet se uită din nou cu curiozitate la Oriel, dar încuviință dând din cap.

– Bine, bunico.

Când trecu pe lângă ea, Oriel îi zâmbi și copila, după ce ezită un pic, zâmbi și ea arătându-și strungăreața dintre cei doi dinți din față și gropițele din obraji.

– Ce vrei, Oriel? întrebă Anne Dervil după ce copilul dispăru în casă.

– S-o văd pe Linnet, îi răspunse Oriel la fel de direct.

Anne dădu din cap încet.

– Înțeleg că vrei să vezi cum este îngrijită. Ei bine, ai văzut-o. Este sănătoasă și răsfățată de tatăl ei. Nu trebuie să-ți faci probleme din pricina ei.

– Totuși, ce efect a avut boala mamei sale asupra ei? Bănuiesc că în ultimul an s-au făcut și s-au zis lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă nici un copil.

– Devil a ținut-o departe de ea, cât a putut. N-a vrut să rănească fetița. Îți spun, atenția lui a fost îndreptată asupra copilului... Ochii lui Anne se îngustară ironici... Nu există nimic din maică-sa în acest copil... Dădu din umeri... Oh, garantez că băiatul meu nu este un înger, dar are mai mult curaj în degetul lui mic decât verișoara ta în trupul ei bolnav. De ce s-a încurcat cu ea, n-am să știu niciodată. A fost o pacoste pentru el.

– Cred că nici el n-a făcut cine știe ce pentru ea, spuse Oriel cu amărăciune.

Anne pufni.

– Da. El ar fi trebuit să pună lucrurile la punct de la început. Nu era o femeie de casă, îți spun eu. Obișnuia să fie servită și se aștepta ca eu să fac toată treaba, omorându-mă toată ziua. Egoistă, leneșă și fără de nici un folos. Nu pot pretinde că am plăcut-o. Îmi întorcea spatele – mă trata ca pe un gunoi. De multe ori mi-a reproșat felul în care l-am născut pe Devil, făcându-mă în fel și chip! Îți spun în față, Oriel, nu era bună.

– Vorbești ca și cum ar fi murit deja, spuse Oriel.

– Aș vrea să fie moartă, da, și puțin îmi pasă dacă mă aude cineva. Este ca o otravă pentru fiul meu și pentru propriul ei copil... Se uită cu francheță la Oriel... Devil ar fi făcut mai bine să te ia pe tine, știi asta.

– Eu nu i-aș fi adus Chantries, atunci, spuse Oriel cu răceală. Și speranța de a pune mâna pe Chantries l-a făcut s-o ia pe Clare.

Anne o privi în tăcere. După un moment, ridică din umerii ei slăbuți.

– N-a discutat niciodată cu mine acest lucru, așa că nu-ți pot răspunde. Devil păstrează totul pentru sine... Se uită spre casă... Trebuie să merg înăuntru la Linnet. Ai face mai bine să pleci acum. Devil n-ar dori să te găsească aici.

Oriel încuviință.

– Îi vei spune că vreau s-o văd pe Linnet? Mi-ar place s-o cunosc.

– Îi voi spune, dar nu spera prea mult. Devil preferă să nu se bage nimeni în treburile lui... Anne se strâmbă... Obrăznicătura aia de tânără mă ajută acum să am grijă de copil. Credeam că o s-o văd plecată, atunci când Clare a fost dusă la spital, dar nu, Devil spune că trebuie să rămână și să mă ajute cu copilul fiindcă și așa am destulă grijă cu casa, ca să mai am grijă și de fetiță. Se pare că are dreptate, dar nu pot spune că o sufăr pe tânăra „doamnă".

Oriel nu răspunse. Îi zâmbi lui Anne și-i spuse politicos la revedere, apoi se întoarse să plece.

Anne o strigă pe neașteptate.

– Când se va deschide din nou Chantries? Se spune că ai cheltuit o avere pe acea vechitură.

– Trebuie să vii în vale și să vezi când va fi gata, îi zise Oriel.

Anne scoase un sunet de veselie.

– Eu? Bătrânul Jerry s-ar întoarce în mormânt. Eram bună doar pentru pat, nu și pentru căsătorie.

Oriel era jenată de sinceritatea ei și doar zâmbi.

– Deci, ai o invitație permanentă să vii și să vezi casa când poftești.

Când se întoarse la Chantries, îl găsi pe Alan așteptând-o. Venise într-o vizită surpriză, poate în speranța să descopere ce o ținea pe ea aici. Îi zâmbi, ridicând o sprânceană politicoasă la costumul ei de blugi.

– Arăți chiar diferit, o informă el.

Ea râse.

– Ce faci aici, Alan? Nu, n-are importanță, hai în căsuță să bem un ceai și să-mi spui totul.

– În căsuță? Oh, acel loc unde te-ai instalat provizoriu... Mi-au spus oamenii despre asta – mi s-a părut îngrozitor... Oriel, de ce nu te întorci la Londra? Ce naiba ai de făcut aici? Satul este cel mai plicticos loc pe care l-am văzut vreodată și nu mi te pot imagina trăind ca o țărancă în această colibă pe care ai descoperit-o.

– Nu mai vorbi prostii, Alan, spuse ea calmă. Ce părere ai despre modul în care avansează lucrările? Oamenii fac o treabă bună, nu-i așa?

– Bună, încuviință el. Dar sunt foarte înceți. Casa nu va fi gata pentru locuit încă luni de zile.

Ajunseră la căsuță și Alan fluieră a pagubă când o văzu.

– În momentul de față locuiești în acest loc? Doamne, este o cocioabă, numai bună de demolare!

– Dimpotrivă, construcția în sine este foarte solidă. Are nevoie de reparații și modernizare, dar când mă

voi muta la Chantries, voi aranja locul și-l voi închiria. De fapt am deja un chiriaș.

– Trebuie să fie disperat!

– Da, cred că este, îl aprobă Oriel. De aceea sunt bucuroasă să-l pot ajuta.

– Zâna cea bună, Oriel? întrebă Alan sec.

Ea-i zâmbi.

– Nu fi sarcastic, Alan!

El se strâmbă.

– Am adus diferite hârtii să te uiți peste ele și apoi să semnezi. Aș vrea să te întorci la Londra și atunci aceste călătorii obositoare până aici n-ar mai fi necesare.

– Sunt sigură că mecanismele întreprinderilor Mellstock vor continua să meargă, oriunde s-ar întâmpla să locuiesc, spuse ea cu ușurință.

– Oh, ne putem descurca, dar ar fi mai ușor pentru mine dacă ai fi mai accesibilă.

Ea începu să pregătească de mâncare, mișcându-se expertă în timp ce el stătea jos și o privea amuzat. Îl surprinse râzând și-l întrebă ce era atât de nostim.

– Să te văd făcând pe gospodina, spuse el. Îți dai seama că nu te-am văzut vreodată în această postură?

– Nu mă prinde?

– Oh, îți joci destul de bine rolul, dar nu ești Oriel pe care o cunosc, spuse el nemulțumit.

– Toți ne schimbăm, Alan.

– Dar eu nu vreau ca tu să te schimbi, spuse el.

– Regret, zise ea blând, dar nu poți opri timpul în loc, Alan. Sunt doi ani de când a murit Egon. Am

avut timp să mă readaptez, timp să-mi dau seama ce vreau să fac cu restul vieţii.

Când trecu pe lângă el, o prinse de încheietura mâinii şi o trase pe genunchii lui, cu o faţă roşie.

– Aştept de doi ani să-ţi spun asta, zise el cu voce joasă. Oriel, te iubesc...

– Te rog, Alan... începu ea jenată.

El îşi aplecă faţa şi începu s-o sărute, dar ea-şi întoarse capul, aşa încât reuşi să-i sărute doar obrazul şi nu gura.

– Allan, nu, murmură ea.

– De ce nu? spuse el cu vocea plină de mândrie rănită. Nu mă placi? Întotdeauna ai fost prietenoasă cu mine şi m-ai încurajat. Aşteptam doar ca să-ţi revii după Egon, aşteptam să-mi dai un semn...

– Alan, te plac foarte mult, dar nu te-aş iubi niciodată, îi spuse ea cu blândeţe. Îmi pare rău că vrei mai mult. Nu ţi-aş putea da niciodată ceea ce doreşti.

– Trebuie să fi ştiut ce simţeam!

– Bănuiam, dar n-am fost sigură şi, cum n-ai spus nimic, mi-a ieşit din minte.

– Există altcineva? Asta este?... Se uita spre ea, ţinând-o de umeri... Un alt bărbat de aici? Da, asta explică brusca ta dorinţă de a trăi în acest capăt de lume! Ce-ai descoperit, Oriel? Un ţăran cu braţele bronzate şi gât ca de taur? Opusul lui Egon?

– Lasă-mă, Alan!

Dintr-odată, devenise foarte furioasă, poate pentru că, într-un fel, descrierea lui aducea puţin cu Devil.

– Al naibii să fiu dacă o voi face, spuse el cu fața neagră de gelozie.

Ea se luptă din nou să se elibereze, dar el era prea puternic. El o aplecă peste brațele scaunului și, aplecându-se peste ea, îi sărută gâtul și obrazul, apoi urcându-se spre buze, începu s-o sărute cu o pasiune care o înmărmuri. Nu-l crezuse pe Alan capabil de o astfel de pasiune niciodată... Orbit de gelozie, totuși, devenise aproape violent și sărutul lui îi înăbușea protestele.

Când în cele din urmă îi dădu drumul, ea sări de pe genunchii lui, aranjându-și părul cu mâini tremurânde.

Apoi, ea îngheță. Încadrat în fereastră, ca un spirit al răzbunării, Devil îi observa. Ținea pușca pe brat și fața îi era neagră de furie.

Fără să-și dea seama de acest observator, Alan se ridică și el în picioare și-i luă mâna, sărutându-i-o plin de remușcări.

– Îmi pare rău, dragă, m-am pierdut cu firea. Dar cel puțin știi ce simt și... la ce te uiți?

El se răsuci, realizând în cele din urmă că ea se uita înțepenită la fereastra din spatele lui, dar când se întoarse, Devil dispăruse și tot ceea ce Alan mai văzu, era vântul care mișca arborii.

– Ce a fost? întrebă el întorcându-se din nou spre Oriel.

Ea se îndepărtă, cu capul zvâcnind.

– Nimic. Oh, Alan, îmi pare rău. Nu vreau să-ți faci o părere greșită, de aceea am fost brutal de sinceră

cu tine. Eu nu te iubesc și nu te pot iubi. Într-un fel, aș dori să pot, dar știu că niciodată nu te voi iubi.

El rămase tăcut o bună bucată de vreme, apoi spuse încordat:

– Ei bine, se spune că sinceritatea ar fi cea mai bună politică. Dar eu nu-mi pierd speranța. Într-o zi, ți-ai putea schimba părerea. Pot aștepta.

– N-aștepta, Alan, îl rugă ea. Te rog, nu-ți irosi viața așa.

– Este viața mea. O voi irosi dacă vreau, spuse el cu amărăciune.

– Mâncăm acum? sugeră ea cu umilință. Apoi, îmi poți arăta aceste documente pentru a le semna.

El dădu din cap.

– Cum dorești.

– Unde o să stai la noapte?

– În hanul acela înfiorător din sat, spuse el bosumflat.

– Ai comandat o cină?

El încuviință.

– Am comandat pentru amândoi. Credeam c-ai aprecia o bucătărie bună, drept schimbare. Acel individ al tău, Hezekiah, a spus că ne-ar face fripturi.

– Sună minunat, spuse ea recunoscătoare. Mulțumesc.

– O să aștept până o să guști tu. Mă îndoiesc că tipul acela știe să facă o friptură ca lumea. O să aibă, probabil, gust de cizmă.

Se așezară, bând ceai și mâncând pâine cu unt, în timp ce Alan explica variatele tipuri de hârtii pe care

i le adusese să le vadă. Oriel le semnă și apoi, el le îndesă înapoi în mapa lui.

După aceea, merseră cu mașina în sat, lăsară automobilul lui Alan în fața cârciumii și făcură o plimbare, ca el să vadă cum trebuie localitatea Torby.

– Dar totul este mort aici, se plânse Alan mai târziu. Cum poți să stai?

– Amintește-ți că m-am născut și am crescut aici. Mie-mi place, spuse Oriel cu calm. Dealtfel, fiind aici, pot să-i am sub ochi pe cei care lucrează la Chantries și am intrat în negocieri să cumpăr niște cai. O să călăresc în viitor și vreau și un ponei bun pentru Anatole, când va veni să stea aici.

– Cum îi place școala?

– Foarte mult, dacă este să te iei după scrisori. Îmi scrie în fiecare week-end. Scrisorile sunt scurte, dar tonul din ele este plin de speranțe. În cele mai multe dintre ele vorbește despre sport. Se descurcă foarte bine la fotbal și rugbi.

– Hmm, școala aceea are o oarecare reputație în domeniul rugbiului, încuviință Alan.

– Îl voi vizita la jumătatea semestrului. O să-l iau să-l aduc la Londra pentru week-end.

– Mi-ar place să-l văd pe băiat din nou, spuse Alan. Dacă-mi permiți, l-aș duce la niște meciuri la Twickenham?

– Drăguț din partea ta, Alan. I-ar place. Mulțumesc.

Alan dădu din umeri.

– Ar fi plăcerea mea.

El își recăpătase puțin din calmul său obișnuit, dar ea observă că rămăsese o umbră de supărare în spatele acestei comportări.

– Ai mai auzit de Renée? o întrebă el.

– O carte poștală din Jamaica. Are un timp minunat.

Cina era foarte bună, dar Alan i se plânse că serviciul lui Hezekiah lăsă mult de dorit.

– Aș dori să nu mai trântească așa lucrurile pe masă.

Oriel era amuzată.

– Bietul de tine! Îmi pare rău.

El o privi posomorât.

– Nu râde de mine, Oriel.

– Dar nu râdeam, protestă ea.

– Știu când te umflă râsul, spuse el încruntat.

O conduse cu mașina lui la căsuță, îi refuză oferta de a bea un ultim pahar și se îndepărtă posomorât. Ea intră în locuință cu un oftat de ușurare. Spera ca Alan să n-o mai viziteze multă vreme. Seara fusese foarte stresantă. Avusese un vizitator din altă lume, o lume pe care o uitase și de care nu voia să-și reamintească în prezent.

Se duse să tragă draperiile și rămase nemișcată când văzu fața lui Devil de cealaltă parte a geamului. El îi făcu un semn, indicându-i că vrea să fie primit înăuntru. Ea scutură din cap.

– Pleacă, bombăni ea.

Sprâncenele lui se împreunară. Se întoarse și dispăru. Oriel se grăbi să traverseze camera, dar era

prea târziu. El se afla deja în casă. Îl auzi cățărându-se prin una dintre ferestre și strecurându-se printre cioburile care căzură pe podea. Ema va veni curând să le strângă, dar acum, ea n-avea de gând să facă așa ceva.

Oriel închise ușa cu putere și puse mâna pe clanță.

– Lasă-mă să intru, îi comandă Devil cu acea voce adâncă și incisivă.

– Pleacă, repetă ea.

– Descuie ușa sau o s-o sparg! țipă el.

– Dacă o să faci o astfel de prostie, voi chema poliția și, de data aceasta, mă voi ține de cuvânt, îl amenință ea.

– Nu dau o ceapă degerată pe poliție, spuse el. Descuie această ușă, femeie!

– Nu!

Îl auzi trăgând piedica de la pușcă și o cuprinse spaima.

– Bine, țipă ea. Bine, drace împielițat, voi descuia!

El intră ca o furtună și amândoi se înfruntară. Ochii lui albaștri și sălbatici o măsurară din cap până în picioare și gura i se strâmbă într-o grimasă.

– Aveam impresia că tipul tău va rămâne peste noapte, spuse el cu răutate.

– Nu în noaptea aceasta, zise ea calmă.

Ochii albaștri o sfredeliră.

– În celelalte nopți, poate?

– Poate, răspunse ea.

Mâinile lui mari se proptiră în șolduri.

– Dacă ar fi fost aici, mi-ar fi făcut plăcere să-i stâlcesc mutra.

– Nu fi atât de tâmpit, se răsti ea. Ce te interesează cu cine mă culc?

Dintr-un pas, ajunse lângă ea înfigându-şi degetele în braţele ei.

– Doamne, o să mă faci să-mi pierd minţile, Oriel...

– Câte femei mai vrei, Devil Haggard? Ai deja o nevastă şi o amantă. Nu te încărca cu mai mult decât poţi duce.

El râse furios.

– Scuipi ca o pisică înfuriată!

– Cum îndrăzneşti să vii aici să mă ameninţi? ripostă ea. Nu mi-e frică de tine, Devil. Te previn că dacă te mai prind aici, te voi împuşca drept între ochi.

– Pisică sălbatică, o ironiză el. Spune-mi adevărul despre acel tânăr cu maniere de funcţionar. Cât de departe aţi ajuns?

– Vrea să se însoare cu mine.

Era o plăcere să-i spună acest lucru, fiindcă zâmbetul de pe faţa lui dispăru.

– Cu tine sau cu averea Mellstock?

Întrebarea lui era deliberat muşcătoare.

– Ce părere ai? îl chestionă ea uşor. Oh, sunt sigură că banii mei măresc atracţia lui Alan pentru mine, dar mai am şi alte calităţi.

– Le-am observat, spuse el cu sarcasm... Ochii lui se plimbară apreciativ peste trupul ei... Ceea ce s-ar numi o marfă preţioasă.

Ea fu forțată să râdă și el zâmbi vesel.

– Așa-i mai bine. Ce răspuns i-ai dat adoratorului tău înflăcărat?

Oriel nu-i răspunse, ochii ei verzi privindu-l cu ironie.

Devil o trase lângă el și o mușcă de ureche. Ea scoase un mic țipăt de durere.

– Ești o brută, știi asta?

– N-ai de gând să-mi mulțumești că am dus-o pe Clare la spital? întrebă el încet.

– Trebuia s-o fi făcut cu luni în urmă. Erai pe cale s-o lași să moară!

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el exasperat. Pe onoarea mea că am încercat, dar ea a refuzat întotdeauna. Așa că, noaptea trecută, am pus câteva pilule de dormit în cacaoa ei și când a adormit bușteau, am dus-o la doctorul Warne și i-am spus că ea se poate interna în spital. Era neobișnuit pentru ea să fie atât de amorțită. A fost dusă la spital și acum este îngrijită corect, așa cum ai vrut.

Se uită la el cu gravitate:

– N-ar fi trebuit să te însori cu ea, dacă aveai de gând să fii atât de crud.

– N-am intenționat să fiu crud, o contrazise el furios. Am luat-o de nevastă fără s-o iubesc. Aceasta a fost crima mea și am plătit pentru ea. Știam că se apucase de băut din această cauză, dar, Oriel, ea cunoscuse acest lucru despre mine când s-a măritat. Cerul mi-e martor! S-a milogit de mine s-o iau de nevastă. Spunea că nu-i pasă dacă o iubesc sau nu.

Aşa a spus atunci, dar după aceea a fost o altă poveste.

Oriel oftă.

– Trebuie să pleci. Este atât de târziu...

– Trebuie?... Privirea lui era şireată... De ce?

– Oh, Devil...

Se mişca neliniştită, conştientă de el în fiecare fibră. Nu voia ca el să plece. Voia să rămână, trupul ei tânjea dureros după al lui. Tânjea să fie cuprinsă de braţele lui, uitând orice în afară de dorinţa ei nebună. Dar existau Clare şi copilul ei Linnet, şi propriul ei respect faţă de sine. Ceea ce-i despărţea era de netrecut.

– Trebuie să pleci, repetă ea răguşită.

– Te vreau, spuse el abrupt. Te vreau aşa cum n-am mai vrut nimic înainte, nici chiar Chantries... Nu mă da afară în noaptea aceasta, scumpa mea. Lasă-mă să rămân. Mi-am ieşit pe jumătate din minţi iubindu-te şi dacă mă voi întoarce la Stânca Dracului nesatisfăcut, nu răspund de ceea ce voi face. Spune da acum, sau n-o să ţi-o mai cer niciodată.

Ea îl privea, cuvintele lui şocând-o peste măsură.

– Devil, nu pot... eşti însurat.

– Uită de Clare. Uită totul. Spune da, acum... O privea cu lăcomie, albastrul ochilor lui fiind mai intens ca niciodată.

– Nu, Devil, suspină ea nefericită, înfrânându-şi dorinţa teribilă de a spune da.

– Doamne, tu... Vocea i se frânse, tremurând de furie. Se uită la ea cu mânie... Acum m-ai refuzat.

A fost ultima ta şansă. Nu voi uita asta. Data viitoare o să te rogi de mine în genunchi, fata mea. O să te târăşti la picioarele mele şi eu o să te alung sau o să te iau, după cum voi avea chef, dar n-o să-mi calc niciodată mândria pentru tine din nou, Oriel.

Uşa se trânti după el şi ea rămase uitându-se la ea tremurând, ca şi cum i-ar fi fost frig. Nu-i va uita faţa, cât va trăi. O va urmări la nesfârşit.

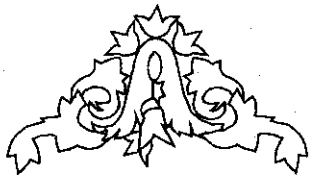

CAPITOLUL VI

În dimineața următoare, Oriel îi dădu telefon Emei și aranjă cu ea să curețe restul căsuței, îl văzu pe maistru cu care discută programul următoarelor două săptămâni, apoi se duse cu Rolls-ul la Londra, simțindu-se ca un criminal care fuge de pedeapsă, și luă un avion spre California, pentru a se întâlni cu Renée și a petrece câteva săptămâni de vacanță. Vremea era neobișnuit de caldă când ajunse la destinație și ea ieși din avion într-o atmosferă fierbinte din care căldura se ridica în valuri. Înainte de a ajunge în clădirea aeroportului, hainele i se îmbibaseră de transpirație și capul o durea.

Luă un taxi până la hotelul lui Renée. Traficul se înșira pe autostradă până la orizont. Șoferul taxiului dăduse muzica la maximum, fluierând printre dinții lui îngălbeniți muzică pop și privind-o din când în când peste umăr cu o curiozitate plină de bunăvoință.

– Prima vizită aici, doamnă? Sunteți englezoaică, nu-i așa? Așa se pare. Eu pot să vă spun fiindcă am deseori ocazia...

Ca şi cum ar fi fost membră a unei populaţii de pe altă planetă şi, după timpul petrecut în singurătate, în ceaţa din Yorkshire Dales, se simţea ca o vizitatoare din alt timp şi spaţiu. Zâmbi, gândindu-se cât de contradictorie era viaţa uneori. Călătorise mii de mile într-un timp scurt, de la un mod de viaţă la altul şi schimbarea bruscă o făcea să se simtă ameţită.

Hotelul lui Renée era imens, impersonal şi foarte confortabil, cu covoare groase, lifturi silenţioase, aer condiţionat şi camere elegant mobilate.

Renée părea destul de indiferentă când o întâlni la uşa apartamentului ei. Oriel se temea de prea multe întrebări. Ea-i trimisese lui Renée o telegramă, înainte de a pleca din Londra, iar scurta notiţă trebuie să-i fi aţâţat curiozitatea şi ea se aşteptase să fie pusă în faţa unor întrebări de nerăspuns.

– Ce bine-mi pare să te văd, draga mea, spuse simplu Renée. Sunt încântată că te-ai hotărât să mă întâlneşti. Acum putem să explorăm California împreună. Ce face Anatole? Cum este vremea în Anglia?

Oriel răspunse îndată, constatând că la aceste întrebări era mai uşor de răspuns decât la cele de care se temea.

Doamna Weedon şi Iris le aduseră nişte pahare cu o băutură aperitiv şi răspunseră încântate la întrebările lui Oriel referitoare la vacanţa lor. Era clar că fusese o ocazie unică pentru ele şi erau nerăbdătoare să facă un tur al Hollywoodului pentru a vedea unde locuiesc starurile lor preferate.

– Ne ducem mâine, o informă Iris. Abia aştept, doamnă Mellstock. Sunt atât de nerăbdătoare încât mi-e teamă să nu mă îmbolnăvesc!

– Sper să nu faci o astfel de figură, spuse Renée cu gravitate.

Oriel îi făcu cu ochiul doamnei Weedon.

– Oh, sunt sigură că Iris nu va păţi nimic, când va sosi momentul.

– Sunteţi sigură că o să vă descurcaţi o zi întreagă fără noi, doamnă Mellstock? o întrebă pe Renée neliniştită.

– Acum, când a venit nora mea, nu mai am nici o grijă, încuviinţă ea.

– Cred c-ai căpătat accent american, o tachină Oriel pe soacra ei. Ce-o să zică Anatole când va descoperi că bunica lui s-a întors cu accent străin?

– Prostii, scumpo, spuse Renée cu calm, râzând. Dealtfel, este foarte uşor să prinzi accent american, când auzi vorbindu-se toată ziua în jurul tău numai aşa. Am început să spun elevator în loc de lift, şi am început să cer cecul în loc de nota de plată. Altfel, nu m-aş fi făcut înţeleasă.

– Înţelept din partea ta, o aprobă Oriel. Acum, ce vom face mâine? o întrebă glumind pe Renée. Presupun că nu vrei să facem un tur al Hollywoodului.

Renée răspunse cu multă demnitate:

– Mi-ar place să fac cumpărături şi să iau un prânz liniştit la Los Angeles.

Oriel râse.

– Dar nu te poți întoarce acasă fără să fi văzut Hollywoodul!

Ochii lui Renée sclipiră.

– Trebuie să recunosc...

– Știam eu, admise Oriel. De ce nu ne-am duce? Suntem turiste, Renée dragă, deci să facem ceea ce fac și ceilalți turiști.

Renée îi zâmbi.

– Mi-a fost atât de dor de tine, Oriel... vocea ei era ușor răgușită... Nu mi-am dat seama cât îmi lipsești până când n-am părăsit Anglia. Doamna Weedon și Iris sunt foarte amabile, dar ele nu reprezintă familia.

– Bineînțeles că nu, încuviință Oriel. Ei bine, acum că sunt aici, putem petrece minunat împreună.

Următoarele câteva zile fură un vârtej de activitate excitantă. Închiriară o mașină cu șofer, fiindcă Oriel nu se încumeta să conducă în traficul american și străbătură California în lung și în lat. Petrecură o zi întreagă la San Francisco, urcându-se în celebrele tramvaie care urcau și coborau dealurile pe care fusese construit orașul, printre casele coloniale și bulevardele mărginite de copaci. Vizitară Nob Hill, unde noii îmbogățiți din San Francisco trăiseră odată în cea mai mare grandoare, uitându-se de acolo în vale, spre străzile aglomerate locuite de cei săraci.

În timp ce mergeau peste podul Golden Gate, deasupra lor cu cerul senin și dedesubt apa albastră, la orizont văzându-se pânzele unor ambarcațiuni, Renée oftă.

– Ce privelişte!

– Nu-i aşa că este romantic? întrebă Oriel.

Mâncară fructe de mare jos, pe ponton, aşezate la o măsuţă albă sub o umbrelă viu colorată, ascultând sunetele scoase de un bărbos la chitară. Renée îi făcu semn şi el se apropie de ele. De aproape, era un bărbat chipeş, cu ochii negri şi părul creţ.

– Cânţi muzică spaniolă, tinere? întrebă Renée.

El îşi mângâie barba, observându-le.

– Poate.

Renée îi întinse nişte bani.

– Atunci, cântă şi încetează cu sunetele acestea îngrozitoare care-mi provoacă durere de cap.

El se uită la bani şi zâmbi.

– Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă.

Renée se lăsă pe spătarul scaunului şi el începu să cânte muzică clasică spaniolă la chitară, sunetele melancolice străpungând aerul californian fierbinte ca nişte cristale îngheţate.

– Este foarte bun, îi murmură ea lui Oriel. Mai bun decât mă aşteptam. De ce, dacă poate cânta astfel, îşi pierde timpul cu repertoriul acela îngrozitor?

– Bănuiesc că repertoriul celălalt este mult mai popular, spuse Oriel liniştită.

După ce termină, tânărul se înclină şi apoi, spre surprinderea lor, trase un scaun şi se aşeză la masa lor.

– Este prima dată, în ani de zile, când am fost plătit să cânt muzică bună, spuse el... Se uită admirativ

spre Oriel... Lucrați cumva în cinematografie? Mi se pare că v-am mai văzut undeva.

Ea zâmbi ușor, ghicind că el îi văzuse o fotografie în ziar, cândva.

– Nu, negă ea. Nu lucrez în cinematografie.

– Eu da, spuse el cu indiferență... Văzu privirile lor de neîncredere și zâmbi. Întorcându-se, strigă spre chelner... Hei, Manuel, cine sunt eu? Vrei să le spui acestor doamne cine sunt eu?

Mexicanul negricios și slab zâmbi, fără a-i veni să-și creadă urechilor.

– Nu știu?... Înclinându-se politicos, spuse... El este Lee Tyrwit, actorul și muzicianul. N-ați văzut niciodată filmul „Apele Babilonului"? El a jucat.

Oriel își aminti vag că auzise despre film. Rulase la Londra în urmă cu un an de zile, dar ea nu-l văzuse. Zâmbi scuzându-se, spre Lee Tyrwit.

– Mi-e teamă că...

El întinse o mână subțire și bronzată.

– Nu spuneți asta. N-ați auzit niciodată de film, sau de mine.

– Am auzit despre film, recunoscu ea.

El zâmbi.

– Dar nu despre mine. Să trecem peste asta, nu vreau să vă plictisesc. Am vrut doar să mă identific. Acum știți cine sunt.

Ochii lui negri și luminoși o chestionau.

Ea ezită.

– Noi nu suntem americance, spuse ea încet.

Privirea lui era cercetătoare.

– Preferați să rămâneți incognito? Sunt sigur că v-am mai văzut undeva. Sunteți celebră dintr-un anume motiv. Vă spun că mi-a sunat un clopoțel în minte, care sună întotdeauna când văd o figură și acum, acel clopoțel sună ori de câte ori mă uit la dumneavoastră...

Renée se sculă în picioare.

– Mi-e teamă că trebuie să plecăm, spuse ea țeapănă.

Oriel îl chemă pe chelner și plăti, după care amândouă se îndreptară spre mașina închiriată care le aștepta la locul de parcare. Lee Tyrwit stătea în picioare, cu mâinile în șolduri, observându-le. Oriel îi zâmbi slab.

– Mă bucur că v-am cunoscut. La revedere...

– La revedere.

O urmări cum se strecoară în mașină, cu picioare lungi și aurii de la soarele californian, rochia ei albastră unduindu-se cu grație în jurul trupului în timp ce se mișca. Se uită în urmă în timp ce se îndepărtau. Lee Tyrwit stătea încă acolo, uitându-se după ele.

– Nu-mi place să fiu agățată de tineri străini ca acela, spuse Renée.

Oriel izbucni în râs.

– Oh, Renée!

– Nu văd ce este de râs în asta, spuse Renée dezaprobator. Știu doar de la chelner că omul este actor și muzicant. Trebuie să fi fost înțeleși amândoi.

– N-are importanță. Nu-l vom mai vedea niciodată, spuse Oriel cu ușurință.

*
* *

Se înșelase. Două seri mai târziu, într-un restaurant select, l-au văzut stând la o masă lângă orchestră, nemaisemănând deloc cu tânărul hippy pe care-l văzuseră la debarcader. În seara aceasta purta haine de seară; bine croite și foarte scumpe. Barba lui era aranjată și era îmbrăcat cu o cămașă albă, scrobită, de seară. Oriel aproape nu-l recunoscu.

– Ochii mei nu sunt prea buni, spuse Renée încercând să vadă prin sală. Ești sigură că este același bărbat?

– Sigur, încuviință Oriel.

În acel moment, el întoarse capul și o văzu, iar fața i se lumină de un zâmbet. Ridicându-se în picioare, se îndreptă spre masa lor, abandonându-și însoțitoarea care rămase cu o expresie bosumflată pe fața ei drăgălașă.

– Bine v-am găsit, mândră Titania, murmură el înclinându-se în fața lui Oriel. Știam eu când am spus la revedere și nu adio, nu-i așa?

– Așa se pare, încuviință ea grav.

– Aș fi prea îndrăzneț dacă v-aș cere să-mi acordați un dans? întrebă el cu ușurință, indicând micul ring de dans ce se afla lângă orchestră.

Câteva perechi dansau în ritmul muzicii, dar Oriel ezită.

– Mulţumesc, dar...

– Hai, veniţi, spuse el rugător.

Ea dădu din umeri privind spre Renée.

– Te deranjează dacă...

Renée părea că se îndoieşte.

– Tu trebuie să decizi pentru tine, draga mea.

– Gândiţi-vă la reputaţia mea, se milogi el. Mi-o pierd de tot stând aici în picioare şi fiind refuzat...

Ea râse.

– Bine, bine...

Ajunseră la ringul de dans şi începură să danseze. El se uită spre ea.

– Sunteţi gata să-mi spuneţi cine sunteţi?

Ea scutură din cap.

– Sunt o femeie misterioasă.

– Şi mama dumneavoastră?

– Soacra, îl corectă ea.

– Oh, Doamne, se văicări el. V-am pus într-o lumină proastă. Îi va spune soţului dumneavoastră?

– Este mort, spuse ea.

El părea îngrozit, obrajii înroşindu-i-se.

– Doamne, îmi pare rău. De cât timp...?

– Doi ani.

El o privi uimit.

– Şi încă nu v-aţi liniştit? Vai! Ori el era cineva, ori dumneavoastră sunteţi o doamnă deosebită.

– Ambele variante, ripostă Oriel.

– Adevărat, încuviinţă el. Sunteţi una dintre cele mai drăgălaşe femei pe care le-am văzut vreodată. Ştiţi asta?

Ea zâmbi.

– Mulţumesc.

– Îmi place felul englezesc de a fi al dumneavoastră – de gheaţă. Părul şi tenul sunt superbe. Vreau să mă întâlnesc cu dumneavostră.

Oriel fu forţată să râdă, uitându-se la el.

– Sunteţi foarte direct. Nu vă pierdeţi timpul cu vorbe.

Un blitz fulgeră şi ea se uită uimită în jur, pentru a-şi da seama şocată că un fotograf le făcuse o poză.

– Oh! Nu! explodă ea îngrozită.

– Nu vă necăjiţi, spuse el liniştitor. Ei sunt interesaţi doar de mine!

Ea-l privi pieziş.

– Aşa credeţi dumneavoastră, domnule Tyrwit... Se smulse din braţele lui... Cred că este timpul să plec. Mulţumesc pentru dans. Noapte bună.

El o urmă la masă, protestând.

– Ce s-a întâmplat? De ce nu mai staţi? Îmi permiteţi să vă ofer o băutură?

Renée se ridicase deja, cu o expresie rece.

– Bună seara, spuse ea cu o iritare glacială.

Oriel o urmă, zâmbind distant spre el.

În maşină, Renée spuse:

– Păcat! Urăsc să văd bârfe despre noi în ziare.

– Da, încuviinţă Oriel.

Egon încercase întotdeauna să-şi ţină familia departe de inevitabila publicitate atrasă de bogăţie şi Oriel îi fusese recunoscătoare pentru această

protecție. Spera ca fotograful să n-o fi recunoscut sau să poată găsi pe cineva care s-o identifice.

Totuși, în ziua următoare, fu stupefiată să se trezească în coloanele de scandal ale ziarelor cu fotografia ei și a lui Lee Tyrwit, împreună cu diferite teorii despre așa-zisa lor „relație", mergând până la a presupune apropiata lor căsătorie.

Privea ziarele furioasă. Era culmea! Nu putuse nici măcar să danseze cu un om total necunoscut, fără ca ziariștii să nu brodeze tot felul de fantasmagonii.

Dar ce era mai rău, abia urmă. Toată dimineața sună telefonul. Lui Oriel i se cerură interviuri de la revistele de femei, fu chestionată de reporteri obraznici, agasată de persoane anonime, până când îi ceru centralistei să nu-i mai facă legătura decât dacă este mai întâi întrebată.

– O să trebuiască să mâncăm în hotel, îi spuse ea înțepată lui Renée. Directorul tocmai a dat telefon să-mi spună că este un cârd de reporteri așteptând în josul scărilor, ca să mă prindă când ies din hotel.

– Acel tânăr ar trebui să răspundă pentru asta! spuse Renée cu asprime.

– Nici eu n-am sentimente prea prietenoase pentru el, încuviință Oriel supărată.

După ce primul interes față de ea, imediat după moartea lui Egon, se stinsese, ea scăpase de acest soi de publicitate și era furioasă să se trezească din nou în centrul atenției. Avusese prea multă încredere în sine, sau n-ar fi trebuit să danseze cu Lee Tyrwit într-un astfel de loc public.

Li se servi prânzul în camera lor şi, după ce ciuguli din salată şi şuncă, Renée se retrase să tragă un pui de somn. Toată această zăpăceală o obosise, îşi spuse Oriel. Supărată pe sine însăşi că permisese ca Renée să fie tracasată, ea sugeră să meargă împreună amândouă într-un loc liniştit.

– Undeva în munţi, poate? La un hotel retras, lângă un lac? Ceva de genul acesta.

Renée oftă, palidă şi obosită.

– Vom vorbi despre asta.

O oră mai târziu, Lee Tyrwit apăru la uşa apartamentului cu un coş enorm de flori într-o mână. Făcu o strâmbătură comică de scuză.

– Să facem pace, doamnă. Nu-mi trântiţi uşa în nas.

– Sper că nimeni nu v-a văzut cu această monstruozitate, spuse ea cu aciditate, privindu-l enervată.

El se uită la coşul cu flori.

– Am luat aceste flori de la florăria ce se află la parter, dar bănuiesc că am fost văzut venind aici. Mi-e teamă că presa de scandal este după noi... Purta ochelari negri, dar deghizarea era destul de slabă. Barba îl dădea de gol.

– Soacra mea se odihneşte. Mi-e teamă că nu putem vorbi, spuse ea.

– Uite, doamnă Mellstock, voiam doar să vă spun cât îmi pare de rău, îi zise el. Ar fi trebuit să-mi spuneţi cine sunteţi – aş fi fost mai prudent. Credeam că sunteţi o actriţă englezoaică venită să-şi facă un nume

aici. Nu mi-a trecut prin cap că erați o adevărată bogătașă.

Îi veni să râdă de expresia lui.

– N-a fost greșeala dumneavostră. Vă rog, uitați. Voi pleca curând în Anglia.

– Îmi pare chiar rău să aud asta, spuse el... Întinse o mână... Mi-a părut bine să vă cunosc, chiar dacă pentru scurtă vreme.

– Mulțumesc, spuse ea zâmbind. A fost interesant să vă cunosc.

După ce plecă, ea se duse la fereastră și se uită în jos, peste oraș. O cuprinse un dor brusc de Anglia. Plecase pentru a scăpa de Devil. Acum, tot ce mai dorea era să se întoarcă.

Nu sunt nimic decât o pierde-vară, își zise ea. Rătăcesc încolo și încoace, fără a-mi găsi liniștea undeva. Nu mă pot debarasa de această dorință nestăpânită de a mă mișca. Ce naiba este cu mine? Se uită la coșul mare cu flori pe care Lee i-l adusese. Erau frumoase, cu petale perfecte, aranjate artistic sub celofanul care le învelea, și totuși, știa că nimic nu-i făcuse mai mare plăcere ca florile sălbatice ce creșteau pe dealurile de lângă Chantries, în comparație cu acest buchet scump.

Nu sunt genul sofisticat de orășancă, își zise ea. Ani de zile condusese casa luxoasă a unui milionar, îmbrăcându-se și comportându-se ca o femeie de lume, dar undeva în adâncul ei știa că rămăsese încă puștoaica stângace și bălaie pe care Devil spusese că o preferă. O parte a ei nu părăsise niciodată Dales.

Spiritual, hoinărise pe acolo, într-un Eden din care fizic fusese exclusă. Câte nopți nu-i fuseseră binecuvântate cu visuri despre coastele de deal mirosind a fân și sunetul apelor ce cădeau în cascade și curgeau printre ierburi roșcate și pietre gri? Fusese urmărită de trecut, chemând înapoi zilele duse.

Renée arăta mai bine când ieși din camera ei. Văzu coșul cu flori.

– Îmi imaginez că pot ghici aducătorul?

– Și-a cerut scuze pentru scandalul provocat, spuse Oriel

– Așa sper și eu! Ei bine, ce ai de gând să facem? Nu mă pot bucura de vacanță dacă sunt asaltată de reporteri.

Oriel dădu din cap.

– Ar fi cel mai bine să mă întorc în Anglia.

– Draga mea fată, dar abia ai venit aici. Ești ca pe tăciuni aprinși. Îți spun eu ce vom face – îți sugerez un hotel montan liniștit; cred că ar fi o idee excelentă. Mă voi ocupa să găsesc ceva.

Câteva zile mai târziu, stăteau liniștite pe niște șezlonguri lângă un lac albastru din munți, urmărind rațele sălbatice care pluteau pe apă, ca apoi cu un fâlfâit de aripi să se deplaseze câțiva metri mai departe.

– Este mult mai bine, spuse Renée mulțumită. Ești fericită, draga mea?

– Mult mai fericită, aprobă Oriel. Priveliștea este superbă. Îmi amintește de Scoția.

Renée dădu din cap.

– Înţeleg ce vrei să spui, dar cred că peisajul din Scoţia este mai variat.

Hotelul lor era aşezat într-o pădure de pini, lunga clădire albă fiind camuflată de grădinile ce se pierdeau treptat în pădure. Nu le mai plictisiseră reporterii – erau prea departe de traficul obişnuit. Se bucuraseră de pace absolută de la sosire şi nervii zdruncinaţi ai lui Oriel începuseră să se calmeze în această atmosferă.

– Vom sta aici câteva săptămâni, după care vom zbura acasă, la timp ca să-l vedem pe Anatole la jumătatea trimestrului, spuse Renée cu un oftat de satisfacţie.

Ea se lăsă pe spate şi închise ochii. Oriel observă cu o strângere de inimă cât de fragilă şi de bătrână era. Cât mai putea să trăiască? Trebuia protejată şi cocoloşită, nu lăsată să se extenueze hoinărind în jurul lumii singură, cu excepţia a doi servitori.

Tatăl lui Oriel murise cu câţiva ani în urmă şi nu existau membri ai familiei Haggard, în afară de Jack, care n-o plăcea şi Clare, care refuza s-o vadă şi era grav bolnavă, oricum, senzaţia de a fi singură pe lume, o înfiora. Banii nu puteau umple golul creat de această singurătate. Trebuie să ţin cu dinţii de Renée, gândi ea disperată. Este singurul membru de familie din partea lui Anatole şi el este încă tânăr.

Zilele treceau cu pacea plină de blândeţe a vântului care sufla printre copaci, în timpul acestei

veri. Nu făceau aproape nimic. Renée mânca, dormea şi făcea câteva plimbări odihnitoare în jurul lacului. Oriel îşi îndreptase toată atenţia asupra soacrei ei pe care voia s-o facă fericită. Pentru ea însăşi, fiecare zi departe de Chantries, era o zi lipsită de importanţă, dar ea-şi înlătură acest gând din minte, pentru moment.

Până la urmă, veni timpul să se întoarcă în Anglia. Surescitate, doamna Weedon şi Iris făceau bagajele şi-şi petreceau ultimele minute pentru a cumpăra suveniruri. Pentru ele, vizita fusese un succes absolut şi erau copleşite de fericire.

*
* *

Zborul fusese obositor şi Oriel era îngrijorată pentru Renée care căpătase o expresie sfârşită, către capătul călătoriei, dar, în sfârşit, zburau deasupra Londrei aşteptând să aterizeze.

Urmau să-şi petreacă noaptea la apartamentul din Londra înainte de a pleca să-l ia pe Anatole. Oriel spuse blând, punând o mână în poala lui Renée:

– Cred c-ar trebui să-l iau singură pe Anatole. Eşti atât de obosită, draga mea.

Renée oftă.

– Poate c-ar fi mai bine.

Deci, lăsând-o pe Renée în apartament, Oriel se duse să-şi vadă fiul în ziua următoare, luând Rollsul cel albastru, de care Renée insistă că nu are nevoie.

Anatole se maturizase de când îl văzuse ultima oară. Părea că se înălțase în ultimele săptămâni. Comportamentul lui era mai bărbătesc și nu vorbea decât despre rugbi și meciuri. Prietenii lui erau menționați cu porecle, amintindu-i cu condescendență, în discuție. Era critic la adresa directoarei și soției administratorului. Femeile, ghici Oriel, erau o pacoste.

– Ești prea tânără ca să fii mamă, menționă el cu asprime observând un tânăr care trecea, uitându-se la ea. Cei mai mulți bărbați la vârsta mea, au mame drăguțe, care poartă pălării ca niște castroane.

– Îmi pare rău, se scuză ea cu umilință, realizând că era departe de standardele lui.

Anatole o privi cu ochii lui albastru-deschis, atât de asemănători cu ai tatălui său.

– Ești mai mult ca o soră a mea... Trecu o lungă pauză în care el își mușcă buzele... Aș putea spune colegilor mei că ești sora mea, zise el.

Oriel chicoti și el se uită la ea.

– Ei bine, este destul de jenant să am o mamă atât de tânără ca tine. Și ce căutai cu acel star de film? Mie mi se părea că seamănă cu un crap.

Ea se înroși, râzând.

– Oh, Anatole. L-am întâlnit doar de două ori. A fost o speculație făcută de ziare.

– Bine, tot este ceva, spuse el îngăduitor. Ce mai face bunica?

– Este obosită după vacanță, recunoscu ea.

Știa cât de mult înseamnă Renée pentru el și nu voia să fie alarmat când o va vedea.

Se întoarseră amândoi la Londra unde se întâlniră cu Renée. Scurta vacanță se sfârși repede. Încărcat cu dulciuri și echipamente de sport, Anatole fu dus înapoi la școală. Gânditor, el spuse:

– Îmi place domnul Kennet, dar prea seamănă cu un profesor de școală, nu-i așa?

– Cam așa, încuviință ea râzând.

– N-ai... n-ai de gând să te măriți cu el?

– Nu, spuse ea. N-am de gând să mă mărit cu el. Absolut sigur.

Anatole părea ușurat. Își bagă o altă bomboană în gură și tăcu satisfăcut.

– În general, vacanța a fost plăcută, spuse el când se despărțiră. Mulțumesc pentru dulciuri, mămico.

Oriel îi strânse mâna cu gravitate și se îndepărtă. Sentimentul că se maturiza fără ea era acut, dar i se părea corect ca să lase lucrurile să decurgă în acest fel. El urma să moștenească o avere imensă și trebuia să se obișnuiască cu independența minții de la o vârstă timpurie.

O reîntâlni pe Renée la Londra și următoarele câteva zile trecură foarte liniștite. Renée intrase în rutina ei obișnuită; mersul la coafor, alegerea de noi cărți, vizionare de filme și jocul de bridge cu prietenele ei. Expresia de oboseală de pe fața ei dispăru și ea începu din nou să se bucure de viață, la fel ca întotdeauna.

Într-o dimineață, sosi o telegramă de la Devil. Oriel o citi de două ori înainte de a-i pătrunde înțelesul; cuvintele păreau să danseze în fața ochilor ei. O puse încet pe masă, tremurând ca și cum ar fi avut febră. Renée o privea consternată.

– Vești rele?... Ca majoritatea oamenilor, considera sosirea unei telegrame ca pe ceva alarmant, dar reacția lui Oriel, care era ca aceea a unei persoane care suferise un șoc, o tulbură și mai tare... Sper că nu este vorba despre Anatole?... Gândul ei fugise la singura persoană căreia Renée îi purta o mare grijă.

– Nu, spuse Oriel răgușită. Verișoara mea Clare a murit.

Renée se încruntă.

– Verișoara ta Clare?

Ea nu mai întâlnise nici una din rudele lui Oriel în afară de tatăl acesteia, deci moartea lui Clare nu avea nici un înțeles pentru ea.

– Trebuie să mă întorc la Torby, decise Oriel.

– Pentru înmormântare? Erai apropiată de această verișoară, draga mea? Nu mi-ai spus nimic despre ea înainte.

– Presupun că și eu abia am cunoscut-o, spuse Oriel cu greutate. Dar trebuie să mă duc la funeralii.

Câteva ore mai târziu, în drumul spre nord, ea se gândi la acea telegramă scurtă. Clare era moartă. Devil nu spusese mai mult de atât. Doar trei cuvinte. Clare este moartă.

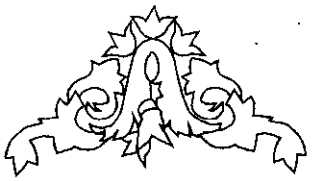

CAPITOLUL VII

– Draga mea, totul este atât de neașteptat, îi explica Joan Warne cu regret. N-a fost timp să te previn.

Oriel dădu din cap.

– Înțeleg.

Vocea îi era înăbușită. Înmormântarea fusese o grea încercare. Devil fusese abătut acceptând murmurul de condoleanțe cu un gest scurt din cap. Chiar și vremea din Yorkshire își jucase rolul de cioclu, plouând mărunt toată ziua.

Doctorul Warne ridică obrazul lui Oriel și-i studie fața.

– Arăți ca și cum ai avea nevoie de o vacanță.

– Dar abia am avut una, spuse ea.

El zâmbi.

– Ești ca nevastă-mea, lucrezi mai mult în vacanță decât în zilele obișnuite. Odihnește-te câteva zile.

Ea replică sec:

– Nu știi? Nu prea sunt ocupată tot timpul. De muncă am nevoie, nu de odihnă.

El dădu din umeri.

– Bine, fă cum spui – mi-ar place să văd înapoi zâmbetul în aceşti ochi verzi ai tăi şi culoarea revenindu-ţi în obraji.

– Yorkshire-ul îşi va face în curând efectul, zise ea. Hezekiah este ocupat să mă hrănească după cum spune el.

– Nebunul acela, râse Phil Warne. Ideea lui Hezekiah despre o masă uşoară este o friptură enormă şi groasă care are gust de oase şi clei.

– Mi-amintesc că atunci când eram copii, ne-am strecurat în cămara lui, noaptea, şi am atârnat un şobolan mort printre iepurii pe care-i ţinea acolo, înainte de a-i prepara.

Phil râse.

– Şi ce-a spus el despre şobolan?

– Oh, ştia cine ar fi putut să facă asta. Este un şmecher acest Hezekiah. L-a copt într-o plăcinţică şi, data următoare când am venit la uşa lui să ne milogim să ne dea ceva de mâncare, ne-a oferit plăcinta.

– Bunule Dumnezeu! spuse Phil îngrozit. Sper că nu l-aţi mâncat? Ce lucruri teribile pot face zăpăciţii de copii.

Oriel râse.

– Nu-l prinzi pe Devil Haggard atât de uşor. Devil şi-a dat seama. L-a privit pe Hezekiah drept în faţă şi a spus mieros: „Oh, mulţumesc. O să i-o duc preotului pentru a o mânca la ceai".

Cei doi Warne izbucniră în râs.

– Şi ce-a zis Hezekiah la asta? întrebă Joan.

– A devenit stacojiu, a smuls-o din mâna lui Devil și a înjurat timp de zece minute. Noi am apucat câteva bucăți de prăjitură de pe masă și am fugit ca niște potârnichi... Oriel oftă... Ne-am distrat bine în acele zile.

– Înțeleg cum a primit porecla de Devil, spuse Phil înveselit.

– Maică-sa pare o femeie de treabă, interveni Joan... Tuși delicat... Este greu să ți-o imaginezi ca fiind...

Se întrerupse când Phil se uită la ea.

– Joan, ține-ți gura!

Oriel zâmbi.

– Știu ce-a vrut să spună Joan. Este greu de imaginat. Dar toți facem lucruri nesăbuite când suntem tineri și cei din neamul Dervil erau destul de nesăbuiți, după cum știți. Nesăbuiți și imprevizibili.

Mai târziu, conducând înapoi la Chantries, Oriel se uită spre Stânca Dracului și se întrebă ce se întâmplase cu Anne Dervil, cu mulți ani în urmă. De ce unchiul Jeremiah a refuzat să se însoare cu ea, când Anne îi purta copilul în pântece? De ce refuzase să-l recunoască pe Devil și nici măcar nu acceptase să-l vadă pe pământul lui? Unchiul Jeremiah fusese un bărbat dificil, dar nu putuse fi atât de necruțător ca să se comporte așa, fără nici un fel de motiv.

Fu încântată să descopere că lucrările de restaurare ale casei se terminaseră și decoratorii făceau ultimele retușuri.

Făcu un tur al casei, uitându-se la camere cu mare plăcere, văzând frumusețea pe care și-o reamintea din copilărie strălucind din nou sub amprenta trecutului. Așa înțelesese să arate Chantries.

Plănui să aleagă o zi pentru inaugurarea casei, pentru cei din sat, de îndată ce vor pleca lucrătorii. Discutase asta cu familia Warne și Joan sugerase la repezeală că evenimentul ar putea fi folosit pentru crearea unei fundații a școlii locale.

– Cei care fac parte din consiliul școlii ar trebui să înțeleagă că copiilor le lipsesc multe lucruri. Școala are nevoie disperată de un microbuz, care să-i ducă la cel mai apropiat bazin de înot...

– Dar de ce nu-și fac propriul bazin de înot? sugeră Oriel.

Joan râse mohorâtă.

– Scumpa mea fată, cu ce? Sunt destul de puțini bani pentru lucrurile esențiale, de unde bani pentru un asemenea lux ca un bazin de înot?

– Atunci voi plăti eu pentru unul, spuse Oriel dintr-odată. Și dacă vor permite accesul publicului, asta va ajuta la strângerea fondurilor pentru întreținerea bazinului. Dacă vor permite accesul o dată pe lună, se vor strânge bani pentru un an întreg.

Joan rămăsese tăcută pentru o clipă.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles. Vreau să mă implic în comunitate. Crezi că sătenii s-ar simți jigniți?

Joan râse.

– Jigniţi? Draga mea, vor fi extaziaţi... o privi gânditoare... Ai dreptate într-o privinţă. Ar fi mai bine dacă i-am putea implica şi pe ei în aceste proiecte.

Oriel aştepta, zâmbind. Realizase deja că Joan era o mare organizatoare.

Joan clătină din cap.

– M-am prins! Dacă faci o zi de acces, aceasta va putea fi combinată cu o sărbătoare a satului. Femeile şi-ar putea amenaja standuri afară. În acest fel s-ar strânge banii şi ei n-ar avea nimic împotrivă.

Uitându-se la uşile şi ferestrele proaspăt vopsite, la tapetul ales să semene cu cel original, Oriel zâmbi. Chantries va deveni un loc faimos în zonă. Voia să fie parte a satului, nu o intrusă. Cei din neamul Haggard fuseseră întotdeauna parte organică din Dales, chiar când fuseseră urâţi ca moşieri aspri. Toţi se născuseră, se căsătoriseră şi fuseseră înmormântaţi la Torby. Oamenii îi cunoşteau; ei îi cunoşteau pe oameni. Bârfele la adresa lor îi distraseră pe cei din sat, înainte de instalarea televiziunii. Iubiţi sau urâţi, admiraţi sau dispreţuiţi, cei din familia Haggard avuseseră întotdeauna un rol de frunte în viaţa din Dales.

A doua zi, urcă s-o viziteze pe Anne Dervil şi s-o vadă pe Linnet. Vântul de toamnă sufla peste coastele dealurilor, transformând pârâurile în torente, lăsând copacii goi, fără frunzele pe care le împrăştiau de-a lungul drumurilor din vale.

Din hornurile casei se înălța un fum gri-albăstrui. Când Oriel bătu la ușa din față, apăru Anne ștergându-și mâinile umede de șorțul pe care-l purta.

– Știam că o să urci, spuse ea neutru.

– Pot s-o văd pe Linnet? o întrebă Oriel. Nu crezi că am dreptul s-o văd?

Anne dădu din umeri.

– Ce gândesc și ce cred eu n-are importanță. Ai face mai bine să vorbești cu tatăl ei.

– Unde este el?

– Pe culme, cu oile.

Oriel se uită în sus, spre partea abruptă a coastei, care se înălța în spatele casei.

– Acolo?

– Da... Vocea lui Anne era amuzată. Se uită la costumul pantalon, negru al lui Oriel... o să reușești să-ți murdărești hainele.

Obrazul lui Oriel se înălță provocator.

– O să urc să-l văd.

– Da, o privi Anne atotștiutoare, mă gândeam că o vei face.

Se uitară una la alta. Obrajii lui Oriel se împurpurară și ochii ei verzi se întunecaseră. Anne știa despre ea și Devil; era mai mult ca sigur. Întotdeauna știuse despre trecut, bineînțeles, dar cât de multe știa despre prezent?

Brusc, o întrebă:

– De ce te-ai încurcat cu unchiul meu? L-ai iubit?

Ochii lui Anne o priveau pieziș.

– Este treaba ta?

– Nu, spuse Oriel. Nu. Îmi pare rău.

Se întoarse pentru a se îndepărta, dar vocea lui Anne îi vorbi din spate.

– Eram logodită cu un cioban când aveam optsprezece ani. Un băiat grijuliu și strângător, vrând să economisească suficient pentru nuntă, așa că îl vedeam rar. Turma lui îl vedea mai des decât mine. Apoi, l-am întâlnit pe Jerry în vale, în afara parcului – călărindu-și calul, ca un armăsar mare și negru ca cel pe care-l are Devil acum. Jerry s-a uitat la mine și eu la el – totul s-a petrecut fulgerător. Următorul lucru pe care l-am știut a fost că eram însărcinată. Eram disperată. Jerry plecase la Londra cu treburi. I-am spus logdnicului meu că nunta nu va mai avea loc și de ce anume. Se înnegrise de furie, dar nu mi-a zis nimic. Jerry s-a întors și eu am coborât în vale să-l văd. Și atunci mi-a spus niște lucruri îngrozitoare – se pare că tânărul meu cel cumsecade îi spusese lui Jerry că m-am culcat cu el și voiam să-i las plodul la ușă unchiului tău, fiindcă era mai bogat dintre ei doi. Jerry l-a crezut, așa că i-am pierdut pe amândoi.

Oriel era îngrozită.

– Dar de ce nu i-ai spus adevărul?

Fața lui Anne era înțepenită de mândrie.

– Dacă Jerry nu mă cunoștea destul de bine ca să știe că totul era doar o minciună, atunci nu-l mai voiam. Nu m-am măritat niciodată și nici el nu s-a însurat.

– Poate că te-a iubit tot timpul, spuse Oriel rar.

Figura lui Anne nu se clinti.

– N-aș fi fost surprinsă, spuse ea fără emoție.

Oriel o privea.

– Dar... dar este monstruos... să lași mândria să-ți distrugă fericirea.

Anne dădu din umeri cu indiferență.

– Jerry și cu mine nu ne-am fi potrivit. Nu eram făcută să fac pe doamna la conac și lui i-ar fi fost rușine cu mine. Nu, asta a fost soarta.

Se întoarse și intră în casă, trântind ușa. Oriel se îndepărtă încet, înfiorându-se. Recunoștea la Anne aceeași mândrie pe care o văzuse la Devil. Cât de departe erau pregătiți să meargă, acești Dervil? Fuseseră gata întotdeauna să-și calce viața în picioare pentru a-și salva mândria?

În timp ce urca deasupra casei vântul o luă în primire, lovind-o, răvășindu-i părul, suflând printre hainele ei. Norii se plimbau în viteză deasupra capului său, încât simțea că amețește privindu-i. Cât de aproape erai de rai, aici sus, cu lumea întinzându-ți-se la picioare și acel vânt care sufla, să te înghețe.

Îl văzu imediat pe Devil, mișcându-se cu o grație lenește printre oi, luând câte una de cap, examinând-o și apoi lăsând-o să plece mai departe. Purta vechile lui haine; o cămașă albă curată și pantaloni de călărie. Părul lui negru era ciufulit de vânt.

Brusc, el o văzu și se întoarse. Ea urcă până la el, șovăind sub acea privire enigmatică.

– Ce este? întrebă el.

– Vreau să ajung s-o cunosc pe Linnet, spuse ea. Devil, ea este copilul verișoarei mele. Am dreptul...

– De câte ori trebuie să-ți spun că n-ai nici un fel de drepturi aici, doamnă Mellstock?

– Devil, te rog, pledă ea.

El veni mai aproape.

– Mă implori, doamnă Mellstock?

Ea răsuflă adânc.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Fața lui întunecată era nemișcată.

– Mă implori?

– Da, șopti ea învinsă. Dacă trebuie.

– Trebuie, spuse el cu răceală. Ți-am spus, în viitor, eu și cu tine vom discuta doar în acești termeni.

– Atunci lasă-mă să văd copilul!

Ochii lui albaștri străluciră triumfători.

– Foarte bine. Poți urca aici o dată pe săptămână ca s-o vizitezi.

Oriel simțea că se liniștește din cauza ușurării.

– Și pot s-o duc jos la Chantries, acum și mai târziu?

Sprâncenele cele negre se îmbinară.

– Nu. Vii aici. Ea n-are ce căuta jos.

Știa că este mai bine să nu discute. Pentru moment, obținuse o victorie limitată. Se gândi la mândria lui Anne Dervil și la răul pe care și-l făcuse ea în numele acestei mândrii. Oriel n-avea de gând să sacrifice totul pentru mândrie. Dacă Devil insista ca ea

să vină aici pentru a o vedea pe Linnet, așa va face. Linnet avea nevoie de dragostea și înțelegerea pe care acest bărbat inflexibil nu i le va da niciodată.

Se întoarse să plece, dar se opri, neștiind în ce termeni să-l părăsească.

– Altceva? o întrebă el scurt.

– Organizez o zi de primire la Chantries, când totul va fi gata. Vei veni, luând-o pe mama ta și pe Linnet?

– Am auzit că ai invitat tot satul, spuse el.

Ea încuviință.

– Da, ideea era să le arăt ce am făcut din casă.

– Vrei să arăți ce au făcut banii tăi, zise el sardonic.

– Nu!... Simțea cum i se înroșesc obrajii... Vreau să împart Chantries cu ei.

– Vrei ca ei să te admire pe tine și banii tăi, generozitatea care a dat o nouă viață acelei case oribile, spuse el cu amărăciune.

– Foarte bine, ripostă ea simțind cum o cuprinde furia. N-ai decât să nu vii.

– Nu te irita, replică el. Nici o Zână bună nu mă va face să răspund unei invitații de a veni și a îngenunchea cu adorație înaintea banilor ei atotștăpânitori.

– Se spune că cei din neamul Haggard sunt mândri, i-o întoarse ea mânioasă, dar cei din neamul Dervil ne bat de la distanță!

– Da, avem mândria noastră. Știu când suntem tratați cu condescendență. Chiar crezi că mama mea și cu mine am veni pe moșia Haggard, împreună cu

ceilalți, ca niște supuși în fața stăpânului? Gândește-te din nou, Oriel Mellstock.

– Ai făcut braconaj pe moșia Haggard destul de des, spuse ea.

Dinții lui albi sclipiră într-un zâmbet.

– Da, și voi face asta și în viitor.

– Dacă n-o să te împușc mai întâi.

Se apropie de ea privind-o sfidător.

– Ți-am mai spus-o – mi-ar place. Să fluier noaptea ca să-ți dau ocazia să mă împuști?

– Nu te înțeleg, răspunse ea furioasă.

– Atunci, o să trebuiască să înveți, ripostă el.

– Poate că nu vreau să învăț.

El dădu din umeri.

– Te privește.

Palmele o ardeau ca să-i tragă una peste față. El îi văzu degetele ce-i fremătau și zâmbi ironic.

– Nu încerca, doamnă Mellstock. Mi-ar crea plăcuta ocazie să te bat iarăși, amintește-ți.

Ea-și aminti și fața-i deveni stacojie.

– Tu... brută!

Se întoarse și o luă la fugă, alunecând prin iarba umedă, iar el râse urmărind-o înveselit, până când îi dispăru din vedere.

*

* *

În acea noapte, în timp ce stătea în patul din căsuță, îl auzi fluierând lângă fereastră. Cuprinzând-o furia,

sări din pat, își puse un halat de lână roz și scoase o pușcă din dulapul unde o păstra.

Era lună, subțire ca o felie de lămâie, plutind ușor printre nori, împrăștiind o lumină argintie în întunecimea parcului.

Devil fluieră din nou când ea deschise ușa din față privind în jur. El se afundase printre copaci. Oriel se uită iritată în direcția de unde auzise ultima fluierătură, dar tresări când auzi fluieratul mult mai departe, spre stânga. Acum, cu adevărat înfuriată, ținti și trase în acea direcție. Reculul o făcu să se sperie și pentru o clipă rămase descumpănită. Apoi auzi fluieratul nebun din nou, dinspre dreapta.

– Să te ia dracu', Devil Haggard! țipă ea, întorcându-se în casă.

Un râs ironic o însoți când trânti ușa.

Își smulse halatul de pe ea și se băgă în pat. N-avea decât să fluiere toată noaptea, în viitor. Ea nu se va mai lăsa dusă proștește.

Ultimul gând, când se cufundă într-un somn torturat de coșmaruri, era ca el să se îmbolnăvească de pneumonie și să se înveți minte.

*

* *

Dimineața următoare, Joan Warne o invită la prânz. Phil venea târziu din peregrinările lui. Trebuia să străbată tot teritoriul din Dales, pentru a-și vedea pacienții și adesea prânzea la unul dintre oameni. În această parte a țării, oamenii erau ospitalieri.

– Cred că-i mai bine să mâncăm fără el, spuse Joan. Probabil mănâncă pe undeva.

– Unde sunt copiii? întrebă Oriel, uitându-se în grădină.

– La şcoală, draga mea. Mănâncă la prânz acolo. Bineînţeles că ar putea să vină acasă, dar prietenii lor rămân toţi şi ei doresc să facă la fel.

Gândindu-se la Anatole, Oriel dădu din cap.

– Ştiu. Fiul meu îmi spune că nu arăt ca o mamă.

Joan râse.

– Nu arăţi? Ce vrea să spună cu asta?

– După el, mamele nu trebuie să fie slabe şi prea tinere, ar trebui să fie mai curând de vârstă mijlocie şi mai corpolente. Îi este ruşine de mine.

– Nu sunt nişte năzdrăvănii? De ce trebuie să-i avem?... Joan turnă o supă groasă de legume în farfurii adânci... Supă de casă foarte hrănitoare.

– Ce bunătate! exclamă Oriel, gustând-o. Eşti o bună bucătăreasă.

– Mulţumesc. Nu uita să repeţi asta în faţa lui Phil, spuse Joan veselă.

Oriel râse.

– Sunt sigură că ştie deja.

– Nu-i nici o pagubă să-i reaminteşti unui bărbat cât eşti de preţioasă, spuse Joan... Se uită spre Oriel... Am şi un alt motiv pentru care ţi-am cerut să vii astăzi aici.

– Care era acela?

– Ei bine, ai fost minunată în privinţa bazinului de înot şi a zilelor de primire la Chantries, şi mă întreb

dacă eşti pregătită să faci parte din organizaţiile locale.

Oriel o studie cu nervozitate.

– Adică cum?

Joan o privi rugător.

– Comitetul de lucru, zise ea. Ştiu că este plicticos şi mult de muncă, dar trebuie să facă cineva şi asta şi foarte puţini oameni sunt pregătiţi să ajute.

Oriel râse.

Ştii că pe moment sunt ocupată cu casa, dar dacă ai nevoie de ajutor cu vreunul dintre comitetele tale, m-aş ocupa şi eu.

Joan părea radioasă.

– Este nemaipomenit! Ce preferi? Muncă de caritate? Muncă religioasă? Sau consiliul local?

– Bunule Dumnezeu, spuse Oriel. Nici un fel de guvernare locală, în nici un fel de formă. Cred că munca de caritate...

– Minunat, zâmbi Joan. Dar dacă aş fi în locul tău, m-ar interesa politica locală. Consiliul districtual are nevoie de suflu tânăr şi, dat fiind poziţia ta la Chantries, ai fi binevenită, să ştii.

– Sună plicticos, oftă Oriel.

– Trebuie făcută, dădu Joan din umeri... Înlocui farfuriile de supă şi începu să servească friptură de miel cu orez, piper şi roşii... Îţi aminteşti de bătrânul Joe Murgatroyd care locuieşte la Burwash House la capătul Dales-ului? întrebă ea.

Oriel căzu pe gânduri.

– Cred că da, vag.

– Îmi spunea despre balurile minunate ce se dădeau la Chantries, când era tânăr. Foloseau salonul cel mare, spunea el, și existau candelabre și draperii de damasc și valeți... Părea destul de nostalgic în privința subiectului.

Oriel zâmbi.

– Da, și eu am auzit despre ele... Ochii i se luminară... Trebuie să dau unul.

Joan părea extaziată.

– Un bal? Într-adevăr? Oh, Oriel, ce sursă de bani ar fi pentru fundație!

Oriel râse.

– Nu, nu sursă pentru fundație, Joan. Doar să fac cunoștință cu oamenii de aici.

Joan părea nedumerită.

– Nu-i văd pe Hezekiah sau Ema dansând la balul de la Chantries.

– Nu țăranii, o lămuri Oriel. Ar fi prea jenați. Nu, vreau să spun oameni ca domnul Murgatroyd și nepoatele lui. Sunt de vârsta mea, nu-i așa?

– Oh, te-aș putea ajuta cu o listă de oaspeți, spuse Joan nerăbdătoare.

– O să faci asta, încuviință Oriel. N-ar fi nostim?

Ochii lui Joan străluciră.

– Splendid! Știu o orchestră locală care ar putea cânta.

Oriel se gândi la asta.

– Nu, voi face totul în stilul vechi. Voi aduce o orchestră profesionistă de la Londra, și chelneri tot

de acolo. Lasă-mă să mă gândesc... Crăciunul ar fi potrivit pentru bal. Ce părere ai?

– Minunat, încuviință Joan. Sau seara de Anul Nou.

– Seara de Anul Nou! exclamă Oriel. Perfect! Da, vom avea un bal de Anul Nou la Chantries.

Joan lăsă jos furculița, uitând de mâncare.

– Asta nu ne lasă prea mult timp la dispoziție pentru aranjamente, dar nimic nu este imposibil, zâmbi Joan.

După crema de zahăr ars cu care se sfârși masa, vorbiră cu entuziasm despre aranjamentele care trebuie făcute, puseră pe listă cine și cu ce era responsabil, atât de absorbite, încât nu auziră sosirea lui Phil.

– Degețelul meu îmi spune că voi două puneți ceva la cale, glumi el intrând pe ușă.

Amândouă începură să vorbească în același timp și apoi izbucniră în râs.

– Vorbește tu, îi spuse Oriel lui Joan, care izbucni într-un șuvoi de vorbe, încă o dată.

– Pe cuvântul meu, spuse Phil, asta va da naștere la cea mai teribilă trăncăneală. Joan, iubita mea, ești pe cale de a deveni fata cu ochii albaștri numărul unu, pentru următoarele câteva săptămâni.

Joan părea nedumerită.

– Ce vrei să spui?

– Oriel îți dă sarcina să întocmești lista de invitați, ai spus.

Joan încuviință.

– Așa este. Îi cunosc pe toți din jur, nu-i așa? Cu munca mea de caritate, cu biserica, cu...

– Da, iubita mea, noi știm că-i cunoști pe toți, spuse el sec. Acum ai ocazia să spui da sau nu pentru o întrebare de o sută de puncte: cine va fi pe lista de invitați? Acum, fiindcă fiecare va dori să vină, vor deveni toți drăguți cu tine, până când vor primi invitația... Zâmbi șmecherește... Este marea ta ocazie de a-l convinge pe colonelul Yates să-și ciopârțească proprietatea pentru a permite lărgirea șoselei, fără a mai vorbi despre Edna Burrow, față de care-ți vei lua revanșa pentru că ți-a făcut greutăți cu terenul de gimnastică, vara trecută.

Oriel era scuturată de râs.

– Și eu care credeam că Londra este un viespar! Londra este o grădiniță de copii pe lângă Torby.

Phil îi făcu cu ochiul.

– Joan are ambiții care l-ar speria și pe Julius Cezar, numai că visul ei de cucerire se reduce la Consiliul districtual.

– Taci din gură! îl repezi Joan înroșindu-se. Este o glumă proastă, Oriel, nu-i da nici o importanță.

În timp ce conducea înapoi spre Chantries, Joan invidia relația lor plină de căldură. Erau oameni foarte drăguți, Joan și Phil. Căsătoria lor era fericită și fără necazuri. Părăsind căminul lor plin de siguranță, pentru a se întoarce în propria ei locuință goală, se simțea pierdută și înfricoșată.

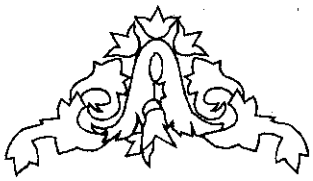

CAPITOLUL VIII

Prima dată când Oriel vizită Stânca Dracului ca s-o vadă pe Linnet, o găsi pe fetiţă stând răbdătoare pe iarba din faţa casei, aşteptând-o pe Jessica s-o ia la plimbare. Linnet era îmbrăcată în pantaloni roşii, călduroşi şi un pulovăr cu glugă. Arăta surprinsă şi curioasă când Oriel se uită în jos spre ea, cu un zâmbet.

– Ţi-aminteşti de mine?

Linnet dădu din cap ruşinată.

– Ai venit într-o zi.

– Sunt verişoara ta, Oriel.

Linnet o privi pe sub genele dese.

– Ştiu.

Oriel făcu o pauză.

– Ţi-a spus tatăl tău că voi veni în vizită o dată pe săptămână?

– Nu, se auzi o voce ostilă. Eu i-am spus.

Oriel se întoarse brusc ca s-o descopere pe Jessica ce o urmărea cu ochii îngustaţi. Jessica era clar enervată – se vedea după cele două pete de roşeaţă care-i apăruseră în obraji.

Oriel dădu din cap:

– Bună.

Fără să-și dea seama, vocea îi devenise rece și plină de superioritate, iar figura ei fină era plină de importanță, iar Jessica reacționă cu furie.

– Da, i-am spus lui Linnet că verișoara mamei ei vrea s-o fure și s-o ducă departe de casa și de tatăl ei. Nu i-am spus nimic decât adevărul, fiindcă este destul de mare să înțeleagă că din cauza felului în care au tratat-o rudele ei bogate, mama ei s-a îmbolnăvit și a murit. Copiii suportă adevărul. Ei nu suportă minciuna și ipocrizia.

– Clare a murit fiindcă era bolnavă, spuse Oriel cu blândețe, uitându-se la Linnet. Mi-a fost dragă mama ta. Mi-ești dragă și tu, Linnet...

– Ți-e drag tatăl ei, spuse Jessica plină de ură.

Oriel se albi. Își mușcă buzele și-și strânse pumnii. Cu orice preț, trebuia să se abțină pentru a nu se pierde cu firea în fața copilului. Liniștită, spuse:

– Fugi, Linnet, și caut-o pe bunica ta. Spune-i că sunt aici și vreau să vorbesc cu ea.

Jessica înșfăcă fetița când aceasta vru să plece, dar Linnet reuși să scape și fugi. Se uită furioasă la Oriel.

– Inteligent, nu-i așa?

– N-ai dreptul să vorbești așa în fața unui copil, spuse Oriel cu răceală.

– Da, bineînțeles că nu vrei ca ea să cunoască adevărul, se răți Jessica. Dumneata și acel prețios tată al ei! Într-o zi, ea o să descopere că el este cel

mai mare afemeiat din această zonă și toate se prăpădesc după ochii lui albaștri.

Oriel se întoarse cu spatele, fără a răspunde.

– El te vrea ca să pună mâna pe casa dumitale, să știi, continuă Jessica necruțătoare. Asta-i tot ce vrea el. S-a însurat cu ea pentru asta și acum se va însura cu dumneata. Dar dacă eu aveam casa, m-ar fi preferat pe mine... Răsufla greu, furia și gelozia urâțindu-i fața... N-ai văzut felul în care mă privește. Știu când un bărbat mă dorește... el mă dorește pe mine, mă dorește pe mine, nu pe dumneata...

– Ce se întâmplă aici?... Anne Dervil ieși din casă cu o față severă.

Jessica devenise isterică.

– Știi! Spune-i adevărul! L-ai văzut când m-a sărutat, săptămâna trecută m-a sărutat. Spune-i adevărul.

Anne o pălmui cu putere.

– Vorbești prostii, fato! Potolește-te!

Jessica izbucni în lacrimi.

– Oh, bineînțeles că ții partea lui. Și dumneata ai încercat să te măriți cu Chantries, dar acel șmecher bătrân te-a lăsat și-ai rămas cu un copil fără nume. Dumneata i-ai băgat în cap, l-ai învățat să se uite jos, în vale, de aici și să vrea casa mai mult decât orice altceva...

– O să te învăț eu să-ți ții gura, spune Anne cu tărie. Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Afară de pe pământul meu, gură spartă ce ești!

Jessica răsuflă surprinsă. Se uită cu ochii roșii la Anne.

– Voi pleca atunci când îmi va spune el, nu înainte. El mi-a cerut să rămân după ce nevastă-sa a murit. El îmi plătește salariul, nu dumneata.

– Când îi voi spune că stârnești copilul împotriva mea, vei avea noroc dacă vei coborî de la Stânca Dracului și nu vei fi aruncată!

Anne vorbea cu asprime, uitându-se la fată.

Jessica dispăru suspinând. Lui Oriel i se făcu greață. Se întoarse să plece, foarte încet. Nu voia decât să se îndepărteze de aici.

În spatele ei, Anne spuse cu calm:

– Linnet te așteaptă în casă. Este în dormitorul ei. I-am spus că o să urci la ea.

– Va vrea să mă vadă acum? întrebă Oriel nefericită. Mi-amintesc cât de tare uram certurile adulților când eram mică. Mă făceau să mă răsucesc de jenă.

– Da, și Linnet este la fel, dar trebuie să începi o dată. Ea te așteaptă.

Oriel răsuflă adânc.

– Da, e-n regulă.

Intră în casa pe care și-o amintea atât de bine și găsi micuțul dormitor care odată fusese al lui Devil – fereastra care dădea spre stâncă și coasta din spate a dealului. Era un peisaj sumbru în zilele de iarnă, dar vara era plin de culoare și încântare.

Linnet stătea pe podea, ținând o păpușă la piept.

Oriel intră încet și se uită la ea.

– Pot să intru?

Linnet nu o privi, dădu dar din cap.

– Pot să stau jos? întrebă Oriel cu blândeţe.

Linnet încuviinţă iar din cap.

Oriel se aşeză pe marginea patului.

– Îţi place să dormi în camera asta? întrebă ea.

Linnet se uita la fereastră cu ochi mari şi gânditori. Oriel zâmbi văzându-i ochii atât de asemănători cu ai lui Devil.

– Tatăl tău a dormit aici. Îi plăcea să se scoale dis-de-dimineaţă, când păsările începeau să cânte şi stătea întins uitându-se la cer şi observându-le cum zboară încolo şi încoace...

Linnet spuse răguşită:

– Asta fac şi eu... Se uită în jur uimită... Nu mi-a spus niciodată.

– Poate că a uitat, spuse Oriel. Oamenii uită lucruri importante, când devin adulţi.

– Ai stat aici? întrebă copilul.

– Nu, eu locuiesc la Chantries.

Faţa lui Linnet se înnegură din nou şi Oriel o înjură în gând pe Jessica, pentru ura cu care otrăvise mintea copilului. Cel mai bine era să fie sinceră în privinţa trecutului.

Cu blândeţe, ea spuse.

– Mama ta şi cu mine am locuit un timp acolo. Am fost verişoare şi prietene până când ea s-a măritat.

Linnet o privi printre gene.

– De ce n-ai continuat să locuieşti aici?

– M-am dus în Africa, o țară foarte departe de Anglia, explică Oriel.

– De ce?

Tatăl meu locuia acolo și voiam să fiu cu el.

Linnet o privi.

– Unde este tatăl tău acum?

– A murit, îi zise Oriel.

– Mama mea a murit, răbufni Linnet.

– Știu. Mi-a părut foarte rău.

– Jessica spune că tu ai vrut să moară.

– Nu este adevărat. N-am vrut să moară. Am încercat s-o ajut, dar ea era prea bolnavă.

Linnet dădu din cap.

– Știu că era bolnavă. Întotdeauna era bolnavă... Respiră adânc. Era bolnavă din cauza mea?

Oriel se uită spre micuța față albită cu ochii albaștri plini de teamă.

– Din cauza ta, draga mea? Bineînțeles că nu. Ți-a spus Jessica asta?

Linnet scutură din cap.

– Mama mi-a spus. Odată, când era foarte... foarte bolnavă. A spus că s-a îmbolnăvit când m-am născut eu, că a fost vina mea...

Oriel îngenunche ca s-o ia în brațe și-i lipi capul de umărul ei.

– Oh, Linnet, mama ta era prea bolnavă ca să-și dea seama ce spune. Te iubea mult, mult de tot. N-a vrut să spună asta. N-a avut nici o legătură cu tine, nici una. Îți dau cuvântul meu de onoare...

Linnet stătea lângă ea, lipsită de vlagă, apoi cu un gest patetic, își bagă degetul în gură și începu să se legene pe umărul lui Oriel. Oriel o ridică în brațe și se așeză pe pat, cu ea în poală.

– Vrei să-ți spun o poveste?

Linnet dădu din cap fără să vorbească. Își sugea degetul cu hotărâre.

Încet, Oriel îi spuse o poveste despre o fetiță și o pălărie fermecată. Linnet era atât de atentă încât începu să râdă și-și scoase degetul din gură fără să-și dea seama. Când povestea se sfârși, ea se rugă să-i mai spună încă una. Oriel improviză altă poveste despre un bucătar gras și o gâscă, la fel de nostimă ca prima.

– Este vremea ceaiului, spuse Anne Dervil din ușă.

Linnet coborî din poala lui Oriel și veni spre bunica sa luându-i mâna.

– Oriel mi-a spus o poveste foarte caraghioasă.

– Poți să mi-o spui la ceai, zâmbi Anne. Îmi place o poveste frumoasă.

Linnet coborî scările ciripind veselă.

Luară împreună ceaiul în bucătărie, în atmosfera caldă dată de mobilierul vechi. Oriel privea amuzată cum fetița se servea cu prăjituri, pâine cu unt și sandvișuri, trăncănind tot timpul.

– De obicei nu-i așa vorbăreață, spuse Ann cu severitate. I-a făcut bine compania ta.

Linnet și Anne o conduseră la poartă pentru a-i spune la revedere. Oriel o sărută pe Linnet și-i promise că va veni săptămâna viitoare.

– N-ai putea veni în fiecare zi? întrebă Linnet nerăbdătoare.

– Aș vrea să pot, zise Oriel.

– O să-l rog pe tata. El mă lasă să fac orice, se laudă fetița.

Anne se uită cu asprime la Oriel.

– Este destul de adevărat.

Oriel zâmbi și spuse la revedere. Când ajunse la drum, se uită înapoi și văzu silueta lui Devil apărând din casă. Fusese oare el acolo, tot timpul? Sau tocmai venise de la câmp? Nu făcu nici o mișcare s-o salute și nici ea nu-l salută pe el.

Săptămâna următoare, ea urcă din nou la Stânca Dracului. Linnet o aștepta nerăbdătoare, umblând în susul și josul grădinii. Se plimbară împreună culegând ultimele floricele ale anului și urmăriră păsărelele ce se hrăneau cu fructele sălbatice de toamnă.

– Jessica a plecat de tot, îi mărturisi Linnet. Tata a țipat la ea. Era foarte supărat.

Oriel schimbă subiectul.

– În curând, în vale va fi un bâlci. Ai vrea să mergi?

Linnet fu repede atrasă de acest subiect fascinant.

– Un bâlci? strigă ea entuziasmată. Când? Vreau să merg!

– Poate că tatăl tău te va lăsa să mergi cu mine, sugeră Oriel.

Ochii lui Linnet străluceau.

– Vrei? Pot să mă dau în călușei? Pot să iau vată de zahăr și hot-dog?

Fetița mai era încântată de idee când se întoarseră în casă. Nu vorbi despre nimic altceva în timpul ceaiului. Anne spuse posomorâtă:

– Te previn că Devil se va supăra de această vorbărie despre bâlci.

Oriel plecă la ora obișnuită și din nou, când ajunse la șosea se uită în sus, ca să-l vadă pe Devil stând în același loc și privind spre ea. Se îndepărtă amuzată. Oare el se juca? Sau poate voia să-i arate că nu-și va călca jurământul și va continua s-o țină la distanță.

Bâlciul începu în săptămâna care urmă. Oriel urcă la Stânca Dracului să vadă dacă i se va permite s-o ia pe Linnet. Când ajunse acolo, Anne părea să se îndoiască:

– Recunosc că Devil n-a spus nu, dar n-a spus nici da.

– Ea l-a întrebat?

Anne zâmbi.

De fiecare dată când l-a văzut. Da, l-a întrebat. Și el s-a eschivat. Nu știu ce să spun.

– El este pe aici prin apropiere?

– Nu, spuse Anne. A plecat.

– Atunci, voi lua fetița, hotărî Oriel. Lasă-l să țipe mai târziu.

Anne se întunecă.

– Mai bine să țipe la tine decât la mine. Este greu să te pui cu Devil.

Ochii strălucitori ai lui Linnet erau o recompensă suficientă pentru ușoara alarmă pe care Oriel o simțea, gândindu-se la furia lui Devil. Își croiră

drum spre bâlci și imediat ce se văzu acolo, fața fetiței se umplu de bucurie. Se dădu în toate drăcoveniile, mâncă floricele de porumb, hot-dog, bomboane, încercă să împuște la țintă și pescui rățuște de plastic din apă. Încărcate cu tot felul de jucării, erau gata de plecare când îl întâlniră pe Devil la marginea bâlciului.

Inima lui Oriel se strânse când îi văzu expresia de pe față. Linnet alergă spre el ciripind veselă.

– Uite, tată, uită-te! izbucni ea într-un șir de cuvinte voioase.

El o asculta, urmărind-o:

– Da, pot vedea că te-ai distrat bine. Și acum, mielușelul meu, du-te și te plimbă cu trenulețul...

Încântată, ea-și plasă încărcătura în brațele lui Oriel.

– Ține-le tu, tanti...

Stătură și o urmăriră cum se urcă în trenuleț. Acesta porni. Devil întoarse capul. Ochii lui albaștri aveau o privire răutăcioasă.

– Așa, va să zică, spuse el printre dinți, ai luat-o fără permisiunea mea, nu-i așa?

– Ar fi fost dezamăgită!

– Nu ți-a trecut prin cap că voiam s-o duc eu?

– Oh!... Se îngălbeni... Nu, îmi pare rău, Devil.

– Îți pare rău? scrâșni el din dinți. Îți va părea rău, doamna mea. Este ultima dată când te-ai mai băgat. N-o vei mai vedea pe fiica mea.

Oriel rămase trăsnită.

– Nu cred că vorbești serios!

– Ba da.

– Dar, Devil, eu țin la ea și cred că și ea ține la mine!

În acel moment, Linnet se apropie în fugă de ei.

– M-ai văzut, tată? Nu mi-ai făcut cu mâna. Nu m-ai văzut când ți-am făcut cu mâna?... Se uită la Oriel, cu ochi strălucitori... Oh, tanti Oriel, te iubesc!... Îi înconjură talia cu brațele și o îmbrățișă.

Peste capul brunet al fetiței, cei doi adulți se priveau cu ostilitate. Fața lui Devil era neagră de furie.

– N-o iubești și tu, tată? continuă fetița. Nu este cea mai dulce persoană pe care ai întâlnit-o vreodată?

– Mi-am lăsat mașina parcată lângă șosea, spuse Oriel cu nervozitate. Vreți să vă duc înapoi?

– Nu, mulțumesc, spuse Devil. Am venit cu Land Roverul, mă voi întoarce cu el.

Plecară despărțindu-se în întuneric. Când Oriel se îndepărtă, auzi muzica de la bâlci străbătând întunericul, ca o replică ironică la ceea ce se întâmplase. Va insista Devil să n-o primească în casa lui, în viitor? se întreba ea. Sau se va înfrâna în fața lui Linnet?

Când urcă spre casa lor, săptămâna următoare, Oriel era plină de o teamă nervoasă, dar Linnet o aștepta ca de obicei și Anne le pregăti ceaiul fără alt comentariu. Devil o lăsase mai moale. Ușurarea o făcu fericită toată săptămâna.

Vremea se înrăutățise acum, când iarna se instalase definitiv la Dales. Zăpada începuse să

cadă de la sfârșitul lui noiembrie și Oriel trebui să se hotărască dacă să facă o zi de primire în acest an, sau să aștepte până la primăvară, când vremea ar fi fost mai convenabilă. Acum, se mutase la Chantries, care se golise de lucrători și-i aștepta pe Anatole și pe Renée ca să vină de Crăciun aici. Domnul Weedon urma să-l ia pe Anatole și să-l ducă mai întâi la Londra; Oriel știa că Renée îl voia pentru câteva zile doar pentru ea.

Joan fu de acord că nu se putea vorbi despre o zi de primire pe o asemenea vreme.

– Oricum, mai este multă vreme până la construirea bazinului de înot.

Oriel deja dăduse o sumă de bani pentru fondul școlii și consiliul profesorilor se gândea acum ce constructor să folosească.

Aranjamentele pentru bal mergeau înainte, totuși Oriel găsi că acestea îi ocupau timpul. Ea și cu Joan petreceau o grămadă de timp cu discuții asupra meniului, listei de invitații, muzicii.

Un număr de cunoștințe ale lui Oriel din Londra, fuseseră invitate pentru plăcerea lui Renée, cu toate că aceasta din urmă îi cunoștea mai bine decât nora ei și deja ziarele care aflaseră dovedeau un mare interes pentru această ocazie.

Se părea că Oriel va avea o casă foarte aglomerată pentru week-endul în chestiune, deoarece cei din Londra urmau să rămână peste noapte. Domnul Weedon trebuia și el să ajute, bineînțeles. Oriel angajase acum o pereche de spanioli veseli care să

se ocupe de Chantries cu ajutorul unor femei din sat, care veneau zilnic pentru treburile mai grele.

Nepotul lui Hezekiah, Zeke, fusese de acord să se ocupe de grădină, împreună cu fraţii lui care erau încă la şcoală. Şcolarii lucrau numai în week-enduri şi lucrau doar pentru bani de buzunar, dar unul dintre ei se dovedise a avea talent la grădinărit şi deja o rugase pe Oriel să-l angajeze la terminarea şcolii. Celălalt băiat dorea să se facă veterinar şi-i plăcea să aibă grijă de cei doi cai pe care-i cumpărase Oriel – o iapă mare, gri, pentru ea şi un ponei dresat pentru Anatole. Oriel îi încuraja pe cei doi băieţi să călărească dimineaţa, ori de câte ori voiau s-o facă, dându-le posibilitatea cailor să facă mişcare.

Cum vremea devenea din ce în ce mai rea, vizita ei săptămânală la Stânca Dracului devenise un fel de caznă; Devil nu-i permitea lui Linnet să coboare la Chantries să stea un timp, aşa că Oriel avea de ales – sau să continue să facă obositoarele urcuşuri, sau să renunţe a mai vedea fetiţa, ceea ce ar fi rănit-o adânc nu numai pe Linnet ci şi propriile ei sentimente, în ultimul timp fiind tot mai ataşată de copil.

Cu două săptămâni înainte de Crăciun, urcă la fel ca de obicei, într-o după-amiază mohorâtă de iarnă, cu un cer atârnând greu deasupra Stâncii Dracului. Aerul era deosebit de rece. Păsările tăceau. Atmosfera era apăsătoare.

Intră în bucătărie, tremurând. Anne o aştepta cu o ceaşcă de ceai.

– Dumnezeule, eşti vânătă de frig! Este timpul să te opreşti.

– Nu pot s-o las baltă pe Linnet, spuse Oriel apucând ceaşca între mâinile îngheţate... Căldura o pătrundea. Se aşeză râzând... Mă simt ca un ceainic pus la încălzit!

După frigul muşcător de afară, căldura din bucătărie îi adusese bujori în obraji. Îşi dădu jos hanoracul şi pulovărul gros şi sorbi ceaiul, apreciindu-l.

Linnet i se aşeză în poală şi-i cuprinse gâtul cu braţele.

– Ce-o să ne facem dacă va mai ninge? întrebă ea nefericită. Ai să mai poţi veni aici?

– Ne vom gândi la o soluţie, îi promise Oriel.

Anne se uita pe geam.

– Vine zăpada! A început să ningă...

Atrase de ninsoare, se uitau toate la zăpada care cădea din cer până când se transformă într-un viscol.

– Ar trebui să te întorci, o avertiză Anne.

– Nu, nu încă! strigă Linnet cu disperare, agăţându-se de ea.

Oriel spuse:

– Îţi voi spune povestea cu Regina zăpezii, apoi trebuie să plec.

În timp ce-i spunea povestea, Anne ieşi să acopere cuştile iepurilor şi să se asigure că animalele de pază erau la adăpost. Oriel era la jumătatea poveştii, când auzi un ţipăt şi o bufnitură.

Fugiră afară. Anne zăcea pe poteca înzăpezită, cu un picior îndoit sub ea. Gemea de durere când o ridicară. Piciorul îi era rupt.

– Mă duc după doctor, spuse Oriel dintr-odată, dar când își încheia hanoracul, Devil intră în casă și o zări pe Anne, surprins.

– Mi-am rupt piciorul, îi spuse maică-sa scurt, vocea fiindu-i încărcată de durere reținută.

– Te duc jos, la spital, spuse el... Se uită la Oriel... Rămâi cu Linnet? Voi telefona acasă la tine și le voi spune unde ești.

Ea încuviință și el se aplecă ridicându-și mama în brațe. Aceasta își mușcă buzele, dar nu scoase nici un sunet de protest. Devil se uită la ea.

– Te poți descurca?

Ea încuviință.

– Dă-i drumul și nu mai trăncăni.

El zâmbi.

– Bătrână vorbăreață!

Cu blândețe o cără afară spre Land Roverul lui. Auziră motorul pornind. Călătoria spre vale va fi o problemă dureroasă pentru Anne, gândi Oriel cu milă. Linnet arăta foarte palidă.

– O să moară bunica? izbucni ea.

Dându-și seama că în mintea copilului o vizită la spital era la fel de periculoasă ca a păși în cușca unui leu, Oriel îi explică fetiței că Anne se va face bine imediat ce doctorii îi vor repara piciorul.

Reuși s-o liniștească pe Linnet, dar copilul refuză să se bage în pat înainte de a se întoarce tatăl ei.

El se întoarce peste două ore și ridică o sprânceană de mirare când o găsi pe Linnet îmbrăcată în pijama groasă, mișcând din piciorul încălțat cu papuc, în poala lui Oriel. Liniști fetița și Linnet se duse la culcare fericită.

Când Oriel coborî, îl găsi pe Devil citind un ziar lângă focul din sufragerie. Stătu în prag privindu-l stânjenită și întrebându-se ce-o să se mai întâmple acum. Trebuia să se ofere să rămână peste noapte? îi va refuza el oferta? Cum putea să se descurce Devil cu casa și cu Linnet?

Fără s-o privească, el spuse cu asprime:

– Ei bine, femeie, unde-mi este cina?

Ea-l privea năucă.

El se uită în jur, apoi în ochi i se aprinse o luminiță ironică.

– Ocupă-te. Aștept. Am fost toată ziua la câmp și mor de foame.

Fără un cuvânt, Oriel merse în bucătărie și cercetă. Găsi o plăcintă de casă ce aștepta în cuptor, la cald. Pregăti câteva roșii și fasole și-l chemă să mănânce.

– Adu-mi aici, femeie, răspunse el fără să clintească.

Obrajii ei se înroșiră de furie. Puse mâncarea pe o tavă și i-o aduse. El se uită în sus, întrebător, când ea-i puse tava în poală. Brusc, vechiul farmec străluci în acea privire piezișă și inima ei tresări. „Drace", gândi ea, „să nu crezi că mă poți duce atât de ușor. Nu mai am șaptesprezece ani. Sunt imună la acest zâmbet al tău!"

– O să pornesc la drum, spuse ea înțepată.

El începu să mănânce fără să-i pese.

– N-o să cobori pe zăpada asta, zise el.

– Am mai făcut-o.

– Pe întuneric?

Ea se uită pe fereastră. Era deja noapte. O bufniță țipa undeva în întunericul melancolic.

– Zăpada îmi va lumina calea.

Devil scoase un hohot de râs.

– Prostii, femeie. Mănâncă-ți cina și taci din gură.

Oriel se uită la el.

– N-o să încetezi să-mi comanzi ca și cum aș fi o servitoare?

El își termină mâncarea înainte de a răspunde.

– Așa-i mai bine, spuse el întinzându-i tava. Vreau o ceașcă de cafea, acum.

– Oh! se revoltă ea, îndreptându-se spre bucătărie.

După ce termină de făcut cafeaua, i-o duse. Devil stătea răsturnat pe spate în scaun, cu ochii închiși, încălzindu-și picioarele la foc. Lampa împrăștia o lumină blândă pe fața lui, reliefându-i obrajii și punând în evidență forța maxilarelor și a gurii.

– Mama mea va fi blocată o vreme, spuse el. Am nevoie de ajutor în casă. Nu pot să-mi văd de turmă și de casă în același timp.

– O să-ți găsesc pe cineva din sat, spuse ea.

El o privi.

– O s-o faci tu, îi spuse el pe un ton de comandă.

– Cine te crezi că ești?! izbucni ea. Cum îndrăznești să-mi spui...

– Linnet n-ar sta cu altcineva, o întrerupse el. Ştii asta.

Oriel îl privi înţepenită. Era al naibii de adevărat.

Devil îşi întinse picioarele cu un oftat de mulţumire.

– Faci cafeaua bună... Apoi o privi pătrunzător... N-ai pe cine altcineva învinui. Te-ai făcut atât de necesară copilului, încât nu te mai vrea decât pe tine.

Ea se îmbujoră, complimentul copleşind-o.

El continuă pe acelaşi ton.

– Eşti ca o iederă. Te înfăşori în jurul cuiva şi nu mai poţi fi desprinsă – un truc inteligent pe care-l faci oamenilor, dar uneori trebuie să-l plăteşti. Deci, du-te şi spală vasele înainte de a te urca în pat. Aici ne sculăm odată cu păsările şi ne culcăm imediat ce se face întuneric.

– Ai fi putut să mi-o ceri în mod politicos, protestă ea. Nu să-mi ordoni să rămân.

El se sculă căscând şi această mişcare o prinse nepregătită. Simţi cum i se usucă gura de dorinţă în timp ce-l privea întinzându-se şi căscând.

El o privi ironic.

– Se pare c-ai uitat ce ţi-am spus mai de mult. Te-am implorat o dată, femeie, dar n-o să te mai implor iarăşi. De acum, orice rugăminte va veni din partea ta. Poţi pleca sau rămâne, după cum vrei. Eşti liberă. Dar Linnet are nevoie de tine, aşa că alege.

– Să te ia dracu', Devil Haggard! spuse ea cu o voce tremurată.

El zâmbi dintr-odată, vechiul farmec întorcându-se pe fața lui frumoasă.

– Am învățat, cu mult timp în urmă, că unele animale au nevoie să fie biciuite ca să se supună și te disprețuiesc dacă le tratezi cu blândețe. Tu ești ca ele, Oriel. Nu răspunzi decât cu ironie la slăbiciunea unui bărbat, nu-i așa? Răspunzi doar la violență.

– Îmi doresc să te fi împușcat când ai venit noaptea să-mi fluieri la ferestre, spuse ea cu amărăciune.

El râse tare și părăsi camera. Îi auzi pașii pe scări. Obosită, ea curăță camera și intră în bucătărie să spele vasele. Când bucătăria fu aranjată, stinse luminile și urcă scările pentru a se culca. Devil o întâmpină pe palier.

Cu o voce joasă, îi spuse:

– Poți să iei camera lui Clare. Găsești acolo ceva de îmbrăcat pentru noapte.

Oriel se înfioră.

– N-aș prea vrea. N-aș putea folosi camera de rezervă?

– În mansardă? Acolo este foarte frig.

– Aș prefera, insistă ea.

El făcu o grimasă.

– N-ai decât să mori, dacă vrei. Presupun că nu vrei să îmbraci lucrurile lui Clare? Așteaptă... Dispăru și se întoarse cu o cămașă de noapte din nylon roșu, tivit cu dantelă. Sprâncenele lui Oriel se ridicară la vederea acesteia. El zâmbi răutăcios... Jessica a uitat-o. Nu-i așa că-i nostimă? Și Jessica era foarte nostimă în ea.

– N-am nici o îndoială, spuse ea sec, bolnavă de gelozie... Dădu din cap... Noapte bună.

El dispăru din nou în josul scărilor şi ea intră în baie să se spele şi să-şi clătească dinţii. Apoi urcă la mansardă şi se îmbrăcă în cămaşa de noapte de împrumut. Cămăruţa era îngrozitor de friguroasă. Aici existau un pat îngust, un lavoar şi câteva scaune de nuiele, rupte. Draperiile acoperiseră noaptea de afară, dar nu reuşeau să oprească vântul care sufla printre crăpături.

Oriel stinse lumina şi se strecură în patul îngheţat. Nu era nici un pic de căldură, te simţeai ca în zăpadă. Deodată se auzi un ciocănit la uşă, apoi aceasta se deschise şi Devil o privi prin întuneric.

– Ce vrei? întrebă ea cu o voce tremurândă.

– Ţi-am adus o sticlă cu apă fierbinte, spuse el posomorât.

Traversă camera şi i-o dădu.

Ei îi era ruşine.

– Oh,... mulţumesc.

Fusese drăguţ din partea lui şi suspiciunile ei erau neîntemeiate.

El stătea foarte întunecat şi mare, uitându-se în jos la ea, prin întuneric. Inima ei începu să bată cu putere.

– Dumnezeule, spuse el, nu ştiu cum o să te scot din camera asta.

– Devil, şopti ea răguşită.

– Oh, culcă-te! o repezi el şi trânti uşa, plecând.

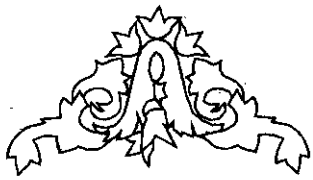

CAPITOLUL IX

În dimineața următoare, Devil îi aduse o ceașcă cu ceai, înainte de a se crăpa de ziuă. Ea adormise repede, ghemuită sub cuvertură, cu părul împrăștiat pe pernă. Devil puse ceaiul jos și se aplecă spre ea, mângâindu-i obrazul, cu un deget.

– Trezește-te, Frumoasa Adormită.

Oriel zăcea nemișcată, cu genele fluturând, apoi deschise ochii și se uită la el, încordată ca un arc. El zâmbea.

– Sunt pe cale de a pleca – trebuie să plătesc salariile celorlalți fermieri. Mă întorc diseară. Congelatorul este plin de carne, dar lui Linnet i-ar place pește... Ochii lui albaștri o priveau ironic... Știi să pregătești pește?

– Pot să fac tot ceea ce trebuie făcut, ripostă ea cu calm.

– Da, încuviință el. Putem face tot ce trebuie făcut. Bea-ți ceaiul înainte de a se răci. Am lăsat focul aprins și am adus lemne de rezervă. Zăpada în poiană ajunge până la brâu. Nu m-aș mira ca șoseaua să se blocheze.

Ea încuviință din cap.

– Ce face mama ta? O vei vizita astăzi?

– O voi vizita dacă voi putea ajunge acolo... Dădu din umeri... O să vedem cum evoluează vremea, nu crezi?

Oriel stătea întinsă, aşteptându-l să plece, cu degetele pe cuvertură. Devil se uită în jos spre ea, enigmatic, şi dădu scurt din cap.

– Atunci, plec...

După ce el plecă, ea se ridică în şezut şi-şi sorbi ceaiul observând lumina rece pe care zăpada o infiltra în cameră şi ascultând tăcerea apăsătoare. Zăpada acoperise totul, îmbrăcând copacii şi tufişurile în mantouri elegante, făcându-i să arate ca invitaţi la o petrecere, transformând urâţenia împrejurimilor în peşteri de cristal, agăţând diamante sclipitoare în vârful crengilor. Păsărelele stăteau chircite sub aripi, pe sub streşini. Va ninge şi mai tare, aprecie Oriel când se îmbrăcă în pulovăr şi pantaloni groşi. Era veşel să se învârtă prin bucătărie preparând micul dejun pentru Linnet. Stoarse câteva portocale şi făcu un suc, prăji nişte ouă şi făcu un ceai. O chemase deja pe Linnet care se bălăcea în albie.

Tocmai când ouăle erau gata, Linnet năvăli în cameră cu o faţă luminoasă.

– Tanti! Sunt atât de bucuroasă că ai rămas să ai grijă de mine. Mi-era teamă că o să se întoarcă Jess.

– Aşează-te şi bea-ţi sucul de portocale, spuse Oriel fără a comenta ceea ce spusese fetiţa, dar zâmbetul ei era plin de căldură şi afecţiune.

Simțea că îi este dragă ființa născută din căsătoria lui Devil cu Clare, la fel cum îi era și propiul ei fiu. Poate fiindcă Linnet semăna atât de tăre cu tatăl ei, îi era atât de ușor s-o iubească. Transformarea lui Anatole din copil în școlar, o lăsase pe Oriel fără nici un rol de jucat. Chantries fusese refugiul ei, dar asta nu-i satisfăcea nevoia de a fi necesară cuiva. Linnet umplea acel gol.

După micul dejun, o așeză pe Linnet la masă cu niște creioane colorate și câteva hârtii și începu să deretice prin casă. Când termină de pregătit prânzul și aranjă bucătăria, urcă să facă paturile. În camera lui Devil se uită cu oarecare ezitare. El își făcuse, totuși, patul și camera arăta impecabil. Copleșită de faptul că această cameră îi aparținea lui, își puse mâna pe pernă. Inima i se strânse la gândul capului care se odihnise aici, abandonându-se somnului, temporar vulnerabil. Se uită în oglindă și făcu o strâmbătură dezgustată. Își pieduse complet respectul față de sine, de stătea în această cameră tânjind după el? Recunoscu contrariată că-și imagina cum ar fi fost să fie soția lui, împărțindu-și dormitorul cu el, dormind în patul lui, cu copiii jucându-se fericiți la parter, în jurul focului.

Se grăbi să iasă, trântind ușa după ea cu putere, ca pentru a-și alunga astfel de gânduri din cap.

În fața camerei goale a lui Clare se opri șovăind, dar forțându-se s-o mai vadă încă o dată. Odată și odată tot trebuia să se împace cu amintirile pe care Clare le lăsase în urma ei. Nu putea s-o lase pe Clare

să-i bântuie subconștientul, la nesfârșit. Noaptea trecută, când fusese confruntată cu ideea de a dormi acolo, recționase cu o groază instinctivă pe care o recunoscu ca o superstiție prostească. Se simțea vinovată față de Clare. Vinovată fiindcă soțul lui Clare n-o iubise niciodată pe Clare.

Încet, deschise ușa larg și se uită în cameră. Era ordine, foarte frig, foarte pustiu.

Nefericirea lui Clare părea să plutească prin cameră. Câte ore nefericite suferise verișoara ei aici?

Deschise șifonierul. Toate hainele lui Clare atârnau acolo. Din ele se ridica un miros de naftalină. Înainte de a închise ușa, observă, într-un raft al dulapului, o cutie pe care o recunoscu și se opri privind-o. Cutia era din fildeș sculptat, foarte rară și foarte scumpă. Aparținuse mamei unchiului Jeremiah – un dar, cel puțin așa spunea legenda, de la un prinț indian, în timpul lunii de miere prin India. Când erau copii, le plăcea să se joace cu ea, trasându-i contururile cu degetele.

O scoase din dulap și începu s-o pipăie, amintindu-și momentele acelea fericite. Capacul era ușor ciobit și încuietoarea părea spartă. Oriel sălță capacul și văzu în interior un mic jurnal. Al lui Clare?

Uitându-se la dată, fu uimită să descopere că era jurnalul lui Clare din anul în care ea se măritase cu Egon, anul în care Clare se măritase cu Devil. De ce îl păstra Clare în această cutie, de parcă ar fi vrut să-l ascundă de ochii indiscreți?

Pe moment ezită, dar apoi deschise caietul. Clare era moartă acum. N-o mai durea dacă Oriel citea paginile şi, poate că până la urmă, va afla ce fusese cu adevărat între Clare şi Devil. Voia să ştie dacă Clare spusese adevărul, sau dacă Devil o făcuse, aşa cum susţinuse el sus şi tare că fusese păcălit să se însoare cu Clare. Care dintre ei era de crezut? Trebuia să ştie.

Se aşeză pe pat şi începu să citească. Faţa i se îngălbeni, ochii i se măriră când cuvintele începură să prindă înţeles. Citi nemişcată întreaga poveste a acelor luni de demult.

Când termină de citit caietul, îl închise şi-l puse la loc în cutia de fildeş pe care o duse în camera lui Devil, plasând-o la vedere unde el ar fi putut s-o vadă imediat şi să ştie că ea a citit jurnalul. Nu-şi putea permite să atace direct subiectul cu el. Putea ghici de ce Clare păstrase acest mic jurnal, de ce-l lăsase în cutia de fildeş, unde, într-o zi Devil l-ar fi găsit. Pe o cale ocolită, Clare încercase să spună adevărul, să facă unele îndreptări asupra trecutului.

*
* *

Ziua trecu liniştită şi în pace. Linnet adormise când Devil ajunsese acasă. Oriel pregătise o friptură de miel care se cocea încet în cuptor şi-l servi la masa din bucătărie. El se aşeză acolo, cu mânecile suflecate, cu faţa proaspăt rasă, strălucind de sănătate după o zi petrecută în aerul rece de ţară. Ea stă-

tea în fața lui turnând ceai și oferindu-i cornuri proaspăt făcute.

Devil zâmbi glumeț.

– Încerci să mă impresionezi?

– Am învățat să coc pâine de când eram fetiță, îți amintești? Clare și cu mine luam lecții la bucătărie, la Chantries, de la bătrâna doamnă Block.

– Nu-i rău, comentă el mușcând dintr-un corn. Și friptura este bună. Am văzut-o pe mama. Și-a revenit, cu excepția piciorului și i s-a spus că se poate întoarce acasă curând. Vor s-o pună pe picioare cât mai repede posibil.

Ea dădu din cap.

– Da, știu că se consideră periculos să stai la pat multă vreme. În zilele noastre, ei te pun pe picioare cu o viteză uluitoare și se pare că metoda dă rezultate.

El o studia gânditor.

– Am dat peste Joan Warne în Torby. Îți transmite complimente... Strâmbă din buze... Mi-a făcut morală că te-am sechestrat aici când ai atâtea de făcut jos, la Chantries, cu Crăciunul care se apropie și marele tău bal de Anul Nou.

– Pot să mă descurc, spuse Oriel cu calm.

– Așa i-am spus și eu, dar poate c-ar trebui să te întorci acasă.

Ea-l privi uluită.

– Ce schimbare de poziție!

– Joan Warne m-a numit o brută egoistă, spuse el.

– Chiar așa și ești, încuviință ea. Dar Linnet are nevoie de mine, după cum ai spus...

– O poți lua pe Linnet acasă cu tine, spuse el brusc.

Ea-l privi neîncrezătoare.

– Vorbești serios?

El se ridică în picioare.

– Hai să speli vasele și du-te la culcare.

– Devil, zise ea și se agăță de brațul lui, de ce mă lași s-o iau pe Linnet?

Se uită la ea cu asprime.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă atinge, spuse el cu o voce slabă, și ieși din cameră trântind ușa.

Lui Oriel i se înmuiară picioarele. Se așeză din nou și se uită la ușă. Ce vrusese el să spună? Văzuse jurnalul? Sau fusese o răbufnire de ură pentru morala pe care i-o făcuse Joan Warne?

Ea spălă totul și apoi șterse punând lucrurile la locul lor, stinse focul la cuptor, apoi intră în camera de zi. Devil stătea pe scaunul lui în fața focului, privind flăcările cu o expresie posomorâtă.

Ea ezită.

– Mă duc la culcare, murmură.

El nici n-o privi.

– Bine, spuse el inexpresiv.

– Noapte bună, zise ea încet.

– Noapte bună, răspunse el scurt.

Ea-și pusese deja o sticlă cu apă fierbinte în pat și găsise în camera lui Clare un vechi radiator pe care-l folosise să încălzească mansarda. Acum, închise radiatorul și se băgă în așternutul călduț.

Ce se întâmpla cu Devil? se întrebă ea. De ce era atât de ciudat în această seară?

Adormi imediat, răpusă de munca grea din timpul zilei, muncă cu care nu era obişnuită.

Ziua următoare se petrecu, mai mult sau mai puţin, ca ziua precedentă. Devil îi aduse o ceaşcă de ceai şi apoi plecă. O sculă pe Linnet, îi pregăti micul dejun şi-i spuse că vor sta la Chantries. Fetiţa era încântată dar întrebă:

– Dar tatăl meu? Vine şi el?

– Nu, tatăl tău are de lucru la fermă, spuse Oriel cu blândeţe. Dar va veni să te vadă, sunt sigură. Şi bunica ta se va întoarce curând de la spital.

În timp ce Linnet se juca în camera de zi, lângă foc, Oriel începu să-i împacheteze câteva lucruri. Trecând pe lângă uşa deschisă a camerei lui Devil, se opri înmărmurită. Cutia de fildeş zăcea pe podea lângă cămin. În cămin, se afla o grămăjoară de resturi de hârtie carbonizate. Nu era nevoie să deschidă cutia ca să afle ce se întâmplase cu jurnalul lui Clare. Devil îl distrusese.

Reacţia lui o şocă. El nu suflase nici un cuvânt despre cele citite. Nu arătase nici un semn în legătură cu părerea lui.

Mărturia obsesivă şi patetică a lui Clare trebuie să fi avut un oarecare efect asupra bărbatului pe care-l minţise, îl trişase, îl trădase.

Oriel închise ochii pentru o clipă, de milă pentru verişoara ei moartă. Înţelegea, chiar dacă nu aproba, comportamentul lui Clare. Dragostea avea un efect

ciudat asupra oamenilor. Clare, îndrăgostită nebunește de Devil și conștientă de faptul că el nu se gândea decât la Oriel, cedase impulsului de a o minți pentru a distruge legătura dintre cei doi. Când venise la Oriel cu acea minciună că fusese sedusă de Devil, azvârlise zarurile într-un joc, care până la urmă avusese efect. Obținuse rezultatul pe care-l dorise. Oriel plecase și Devil rămăsese suficient de singur ca să se întoarcă spre Clare într-un moment crucial.

Dar ce răsplată jalnică! Cei zece ani de izolare cu inima frântă, fuseseră prețul pe care ea-l plătise pentru a se numi nevasta lui Devil. Distrusese iubirea lor și se distrusese și pe sine. Gelozia ei nu fusese satisfăcută prin despărțirea lor. Nu i se răspunsese niciodată la dragoste. Se întemnițase voit cu un bărbat căreia îi era indiferentă. Și anii ei de temniță fuseseră iadul pe pământ

*
* *

Devil se întoarse peste o oră, să le ducă jos cu Land Rover-ul lui, fiindcă orice încercare de a ajunge la Chantries, pe jos, ar fi un dezastru.

Linnet aștepta în haina ei călduroasă de iarnă și pantaloni, cu părul ascuns sub o căciulă și un fular gros în jurul gâtului.

Devil o ridică și o sărută pe nas.

– Petrecere frumoasă, acasă la Oriel și să fii cuminte!

Linnet încuviință.

– De ce nu vii și tu, tată? se milogi ea. Tanti te vrea și pe tine, nu-i așa, tanti?

Devil se uită ironic la Oriel.

– Tanti mă vrea, chiar așa? Îmi pare bine să aflu.

Foarte roșie la față, Oriel zise:

– Știi doar că tatăl tău trebuie să aibă grijă de oi, Linnet.

Zâmbetul lui Devil era zeflemist.

– Șmecheră de Haggard ce ești!

Linnet se încruntă nedumerită.

– Ce înseamnă asta, tată?

– Înseamnă că tanti Oriel trebuie să învețe să-și merite pâinea.

– Suntem gata? întrebă Oriel în timp ce pulsul i se accelerase.

– Ce vrea să spună tata? insistă Linnet din brațele tatălui ei, care o ducea spre Land Rover.

– Tata se prostește, spuse Oriel inexpresiv.

Devil îi azvârli acea privire care o făcea să i se oprească inima în loc. Ardea de dorința de a șterge acel zâmbet ironic de pe fața lui frumoasă. Cum îndrăznea oare el să se joace de-a șoarecele cu pisica, în acest mod?

Călătoria era plină de hopuri și alunecușuri pe drumul de întoarcere, blocați din când în când de căderi de zăpadă. Mai târziu, ajunseră la Chantries și Devil parcă lângă casă.

Linnet se repezi la el, îi înconjură gâtul cu brațele și-l sărută cu foc.

– Tăticule, tăticule, nu-i așa că o să vii să mă vezi? O să vii în fiecare zi? O să-ți fie dor de mine? Cine o să-ți pregătească cina?

– Voi veni să te văd, promise el. Îmi va fi dor de tine și-mi voi pregăti masa singur. Mai există și alte întrebări, domnișoară?

Ea chicoti, îl sărută din nou și-l privi cu îndrăzneală.

– N-o săruți pe tanti Oriel de rămas bun?

Oriel se grăbi să iasă din mașină. Devil râse.

– Pui prea multe întrebări, Linnet. Petrecere frumoasă!

Puse geamantanul jos în zăpadă, intră în Land Rover și plecă.

Linnet alerga prin casă, plină de încântare, uitându-se prin fiecare cameră. Împreună, aleseră camera unde va sta Linnet și începură să aranjeze lucrurile fetiței în șifonier și sertare. Linnet se trânti pe pat și oftă extaziată.

– Oh, tanti, îmi place casa ta. Este cea mai mare casă pe care am văzut-o vreodată.

Joan Warne veni din sat a doua zi, să ia masa de prânz cu ele. Îi acordă o mare atenție lui Linnet și mai apoi, îi spuse lui Oriel, în vreme ce copilul se juca în altă parte a salonului:

– Având în vedere cum a fost crescută, este o fetiță fericită.

Oriel dădu din cap.

– Mulțumită tatălui ei.

Joan părea nedumerită.

– Hai, dă-i drumul!

Oriel scutură din cap, zâmbind cu seriozitate.

– El o adoră cu adevărat. Nu i-ai văzut împreună. Dragostea lui Devil a ținut-o pe Linnet departe de problemele cu băutura ale lui Clare și a morții ei. Linnet abia a cunoscut-o pe Clare. Clare și-a petrecut timpul închisă în camera ei. Anne Devil mi-a povestit cum a fost viața lor în acești ultimi cinci ani. După nașterea lui Linnet, Clare s-a retras complet – probabil în mod deliberat.

Joan o privi gânditoare.

– Aș spune că mai întâi, a fost vorba de o depresie postnatală. Băutura trebuie să fi înrăutățit efectul.

Oriel dădu din cap.

– N-am nici o îndoială că ai dreptate, dar efectul asupra copilului a fost cel prevăzut. Fetița a rămas cu impresia că mama ei o ura și o învinuia că este bolnavă din cauza ei. Cred că lui Clare îi era teamă să-și iubească fiica.

– Îi era teamă s-o iubească? De ce?

Oriel ridică din umeri.

– Dragostea te face vulnerabil și Clare nu mai voia să sufere. Și-a găsit alinarea în băutură. Era mai sigur decât să înfrunte realitatea.

– Întotdeauna am spus că era o nevropată, încuviință Joan.

Oriel oftă.

– Și încă una foarte nefericită.

Dar Clare contribuise la propria ei tragedie. Îşi săpase groapa în care căzuse singură. Nu era nimic mai tragic decât un iad făcut de tine însăţi.

– Totuşi, până la urmă, Devil Haggard te-a lăsat să iei copilul, continuă Joan. Are ceva bun-simţ.

– Numai până când se întoarce acasă Anne Dervil, îi explică ea.

– Dar i-ai putea da atâta lui Linnet!

– El este tatăl ei, replică Oriel. Ea îl iubeşte.

După plecarea lui Joan, Linnet îi înconjură mijlocul lui Oriel, cu braţele.

– Îmi pare bine că suntem din nou singure, doar noi două.

Oriel râse.

– În curând vor mai veni şi alţi oameni. Băieţelul meu şi soacră mea...

Linnet încuviinţă din cap.

– Anatole.

I se vorbise de Anatole şi fusese foarte interesată de el. Lui Oriel îi fusese teamă că Linnet ar putea fi geloasă, dar probabil că absenţa băiatului care era la şcoală, nu-i păruse o ameninţare fetiţei. Singurătatea lui Linnet de la Stânca Dracului o făcuse pe copilă să fie nerăbdătoare de a cunoaşte şi alţi copii. Aştepta momentul întâlnirii cu fiul lui Oriel.

– Sper ca Anatole să fie amabil cu ea, îi spuse Oriel lui Renée, la telefon, discutând despre aranjamentele făcute cu ocazia vacanţei de Crăciun.

– O să vorbesc cu el, promise Renée. Anatole este un copil înţelegător. Se va potoli în faţa bietului

mieluşel. Aminteşte-ţi că ambii copii au ceva în comun.

– Da, şi-au pierdut câte un părinte, încuviinţă Oriel.

– Sunt de acord cu tine, o aprobă Renée, dar vreau să subliniez că amândoi te iubesc – asta-i legătura.

Oriel râse.

– Să sperăm că aşa este!

*
* *

Devil veni în fiecare zi, dar refuză să intre la Chantries. Fără să-i lase lui Linnet posibilitatea de a-i înţelege motivele, o lua zilnic la plimbare cu Land Rover-ul, ca apoi s-o lase în faţa uşii şi să plece. Lui Oriel îi venea să-l pocnească. Era încăpăţânat ca un catâr.

Comportamentul lui faţă de ea era sever până la asprime. Nu exista nici un fel de căldură în el. Ce efect avuseseră asupra lui descoperirile din jurnalul lui Clare? Se simţea vinovat, aşa cum se simţea ea? Sau era mai curând furios când citise despre revărsările de pasiune şi gelozie ale Clarei, mărturisirea ei privind minciunile pe care le spusese amânduror a?

Amintindu-şi faţa lui Devil când îl acuzase că se ţinuse după Clare, înainte de plecarea ei în Africa, amintindu-şi violenţa sălbatică cu care lovise cu pumnul în perete, putea ghici câte ceva din furia îndreptată împotriva lui Clare care făcuse un calvar

din viețile lor, dar nu simțise oare nici un fel de milă pentru nevastă-sa care-și ruinase propria viață?

Regretele lui Oriel se duseseră când citise cuvintele patetice ale lui Clare. Oricine ar fi suferit cât Clare, avea dreptul la milă.

Într-o după-amiază geroasă de iarnă, sosiră Anatole și Renée, cu Iris și mama ei, uitându-se nerăbdătoare pe geam, din mașină.

– Credeam că nu mai ajugem, spuse Renée înfrigurată în timp ce era ajutată să coboare din mașină. Drumurile sunt îngrozitoare.

– Intrați la căldură, le invită Oriel, sărutându-și fiul și soacra. Anatole, iar ai crescut. O să ajungi cât un stâlp de telegraf dacă mergi în ritmul ăsta. Cu ce vă hrăneau la școală?

Linnet tropăia pe lângă ușă, intimidată din cauza noilor veniți.

Anatole o privea impasibil.

– Ea este? întrebă el în șoaptă.

– Da, spuse Oriel, ea este Linnet. Ai să fii drăguț cu ea, Anatole, nu-i așa?

El nu răspunse, dar privirea lui nu era prea prietenoasă și, peste puțin timp, Linnet îndrăzni să se apropie, strecurându-și mâna în cea a lui Oriel, pentru mai multă siguranță.

Trebuiră doar douăzeci și patru de ore ca Anatole s-o accepte pe Linnet. În după-amiaza care urmă el se purtă cu ea cu condescendența celui mai mare față de cel mic. Amabil, ușor ironic, protector și dominator, îi permise fetei să-l urmeze în cercetările lui.

Împreună explorară parcul, împreună făcură modele complicate de bărci. Împreună se jucară cu mingea pe terasă şi domino în salon, cu Linnet care număra pătrăţelele în timp ce Anatole căsca cu un aer de superioritate.

Prietenia lor îi dăduse lui Oriel un ecou slab din prietenia ei cu Devil, în acele îndepărtate zile ale copilăriei, cu excepţia că fusese la fel de neastâmpărată ca Devil în jocurile lor nebuneşti.

Crăciunul a venit cu vânturi puternice şi cer gri. Aveau în salon un imens pom de Crăciun. Luminile de basm sclipeau prin ferestre, colorând zăpada de afară. Sub pom se aflau o grămadă de cadouri împachetate, pe care copiii le pipăiau în speranţa de a ghici ce se află în ele.

– Mă întreb ce este în pachetul acela nostim şi lunguieţ, murmură Oriel mirându-se ironic, uitându-se la pachetul destinat ei, cu scrisul lui Anatole. O fi oare o puşcă?

– Nu! strigă Linnet plină de emoţie. Este... mm! Ultimele cuvinte îi fură înăbuşite de mâna lui Anatole.

– Nu fi proastă! îi comandă el furios, trăgând-o ca pe o păpuşă ai cărei ochi albaştri sclipeau peste marginea mâinii lui.

Oriel râse. Cu o seară în urmă, Anatole o întrebase brusc:

– Linnet o să fie sora mea pentru totdeauna?

Ea-l privi uimită şi spusese:

– Linnet stă doar cu noi. Ştii asta... Apoi îl întrebase... Ţi-ar plăcea să fie sora ta?

El dăduse din umeri.

– Nu este prea rea pentru o fată.

– Tonul lui brusc nu-i mascase sentimentele şi ea fusese mişcată de afecţiunea lui pentru fetiţă. Îi fusese teamă să nu fie gelos sau enervat.

În seara dinainte de Crăciun, Devil sosi cu un braţ plin de cadouri frumos împachetate. Anatole, care-l întâlnise o dată sau de două ori, dar destul de puţin, îl privea fără să vorbească. Oriel murea de curiozitate să ştie ce credea fiul ei despre tatăl lui Linnet, dar îi fu teamă să întrebe. Atitudinea lui Devil faţă de el era la fel de enigmatică. Ei se comportau de fapt ca doi câini străini care se întâlnesc pentru prima dată şi se înconjoară mirosindu-se unul pe celălalt. Oriel dorea să ghicească cum vor decurge lucrurile. Se vor accepta reciproc, sau-vor deveni ostili unul faţă de celălalt, ceea ce ar putea ameninţa viitorul tuturor?

Când cadourile fură aşezate sub brad, cei doi copii o luară la fugă spre galeria de la etaj unde-şi amenajaseră un cort din cuverturi şi cearşafuri vechi.

– Mi s-a spus că mama vine acasă de Crăciun, îi spuse Devil... Anne fusese reţinută mai mult timp la spital, fiindcă făcuse febră şi doctorilor le fusese teamă de o complicaţie în drumul ei spre însănătoşire... Am venit aici cu maşina în această după-amiază, ca s-o iau şi s-o duc acasă.

Inima lui Oriel se strânse. Bineînţeles că era bucuroasă că Anne era mai bine, dar suferea la gândul să se despartă de Linnet tocmai de Crăciun. Îi spuse toate acestea şi Devil încuviinţă.

– Mă gândeam că o să spui asta și știu că Linnet așteaptă să petreacă Crăciunul aici, dar, bineînțeles, mama mea are prioritate. Crăciunul ar fi foarte trist fără Linnet.

Oriel ezită, apoi spuse repede:

– N-ați putea veni amândoi aici, Devil?

El se uită în jos spre ea, cu sprâncenele încruntate.

– Cunoști răspunsul la asta.

– Cum poți să fii atât de catâr? Anne ar veni dacă tu ai vrea să vii.

– Dar eu nu vreau, spuse el inexpresiv.

Ei îi veni să plângă. Se întoarse mușcându-și buzele. În spatele ei, el spuse cu bruscheţe:

– Voi recurge la un compromis. Linnet poate să rîmână aici în ziua de Crăciun, dar voi veni s-o iau acasă la ceai, ca să-și petreacă o parte din zi cu bunica ei.

Oriel se întoarse să-i zâmbească, lacrimile încă strălucind în ochii ei verzi.

– Oh, mulţumesc, Devil, mulţumesc!

Dimineața de Crăciun era la fel de rece ca și dimineţile precedente, dar la Chantries ziua era luminată de fericirea copiilor care-și deschideau cadourile și de voioșia tuturor celorlalți.

– Acesta este Crăciunul nostru cel mai fericit, de când a murit Egon, spuse Renée mulţumită, urmărindu-i pe Anatole și Linnet care desfăceau pachetele încântaţi... Zâmbi spre Oriel... Această fetiță a făcut ca acest Crăciun să fie adevărat. Este atât de veselă. Și această casă, draga mea, a fost o sclipire

de geniu din partea ta. Este mai mult decât un cămin față de barăcile din Hampshire care l-au costat pe Egon atât de mulți bani. Yorkshire-ul este retras și foarte friguros, dar înțeleg de ce-l iubești atât de mult.

Și Oriel urmărea copiii și oftă. Încă nu-i spusese lui Linnet că se va duce acasă în acea seară. Îi era teamă c-ar izbucni în lacrimi care ar strica această zi minunată.

Când Devil apăru, Linnet îl întâmpină cu strigăte de bucurie. Știrea că bunica era acasă, îndulci tristețea fetiței, generată de plecare. Ea-i făcu energic cu mâna lui Anatole, spunându-i:

– Ne vedem curând!

Anatole păru prost dispus în restul serii, privindu-și bosumflat noile cărți și jocuri.

– Nu văd de ce a trebuit să plece, spuse el înțepat, în pat, în acea seară. Ar fi putut să rămână cu noi. Pariez că s-ar fi distrat aici mai bine decât în orice altă parte.

– Și ție ți-a plăcut întotdeauna s-o vezi pe bunica ta, nu-i așa? îl întrebă Oriel.

El se strâmbă.

– Așa cred.

Apoi, se băgă sub plapumă înainte ca ea să apuce să-l sărute pe obraz, așa că trebui să se mulțumească doar cu creștetul capului fiului său.

Grămada ei de cadouri stătea pe masa din salon. Ea zâmbi de umbrela roz, fistichie pe care Anatole i-o dăruise, secret pe care Linnet aproape că-l trădase.

Linnet îi oferise un suport pentru creioane, din sticlă minunat colorată, foarte scump. Conștientă că era alegerea lui Devil, Oriel îl luă și-l studie. Delicatețea execuției era deosebită.

Și ea-i dăduse lui Devil un cadou, prin Linnet, care-și scrisese numele cu nevinovăție, pe cadou, sub impresia că ea însăși îl alesese. Privirea ascuțită a lui Devil, pe sub genele dese, îi spusese lui Oriel că el știa cui trebuie să-i mulțumească.

Ea alesese să-i dea un binoclu vechi, de valoare, care-i aparținuse unchiului Jeremiah Haggard. Era la fel de bun și puternic acum, ca atunci când fusese realizat, adică în secolul nouăsprezece. O bandă de metal, lipită pe una dintre părțile binoclului, purta data și numele de Haggard. Oriel știa că lui Devil îi place să urmărească zborul păsărilor în timp ce-și supraveghea oile. Singura ei teamă fusese ca el să nu se supere că îndrăznise să-i dea un dar prin intermediul fiicei lui, dar el nu spusese și nu făcuse nimic din care să rezulte că era furios.

Când Renée se duse la culcare și întreaga casă se liniști, Oriel se așeză în fereastra salonului, lângă pomul de Crăciun, uitându-se în întuneric, la parcul luminat de luna care scânteia pe zăpadă. Primul lor Crăciun la Cahntries venise și plecase. Oare ce va aduce anul care venea?

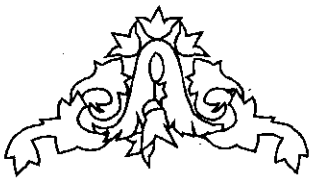

CAPITOLUL X

În dimineața premergătoare zilei de 1 ianuarie, o procesiune de mașini se opri în fața ușii principale, pentru a-și descărca pasagerii înainte de a se duce să parcheze în garajul din spatele casei. Vizitatorii de la Londra aveau caracteristicile orășenilor: fețe palide, comportament mai rafinat și haine mai scumpe decât cele pe care sătenii din Torby erau obișnuiți să le vadă.

Oriel și Renée îșI întâmpinară prietenii, sporovăiră o vreme, după care îi dădură pe mâinile doamnei Weedon ca să le arate camerele în care să se odihnească după călătorie. Sosirile fură constante în tot timpul zilei. Casa zumzăia de voci. Ușile se trânteau. Servitorii alergau dintr-un loc în altul cu priviri hăituite.

Renée urcă la etaj să stea lungită câteva ore, înainte de cină. Oriel aruncă o ultimă privire în jur, cu sprâncenele încruntate. Toți musafirii urmau să ia cina cu ele, lăsându-le servitorilor doar o oră în care să curețe masa și să pregătească primirea unui șuvoi și mai mare de oameni din Yorkshire care veneau la bal.

Chelnerii de la Londra jucau cărți într-un colț al bucătăriei. Ei aduseseră majoritatea mâncărurilor când veniseră. Oriel optase pentru un bufet rece. În aceste împrejurări, era ideea cea mai practică – și pentru că spera ca oaspeții să fie suficient de încălziți și obosiți, ea considera bufetul rece ca potrivit, cu toată vremea friguroasă de afară.

Coșuri cu flori erau aranjate în nișe și pe măsuțe, frumusețea lor dovedind că nu fuseseră cultivate în Marea Britanie, ci aduse cu avionul din țări mai calde. Salonul strălucea sub luminile candelabrelor de cristal ce se reflectau în oglinzile stil Louis XV de pe pereți. Orchestra se adunase în seră, printre palmierii din glastre și plante agățătoare, fumând țigări și bând cafele, în atmosfera aburită. Când ea se scuză pentru că-i așezase într-un astfel de loc, aceștia zâmbiră și spuseră că era cel mai potrivit loc pentru o noapte friguroasă ca aceasta – ca într-o baie turcească, adăugă violonistul vesel.

Cina fu veselă. Lui Anatole i se permise să stea cu adulții, în acea parte a serii, și prietenii bunicii lui se comportară cu el plini de atenție, fiind moștenitorul unei asemenea mari averi. Oriel se gândi de câteva ori că Egon fusese deștept că impusese propria lui școală pentru fiul lui, cel puțin acolo, Anatole era tratat ca un băiat obișnuit, printre cei de o seamă cu el.

După cină, Anatole o sărută de noapte-bună și se retrase ezitând.

– N-o să pot dormi, o avertiză el. Va fi prea mult zgomot.

– Atunci, citeşte un pic, ceda ea. Dar încearcă să dormi, dragule.

*
* *

O oră mai târziu, cea de a doua parte a serii începu cu sosirea primilor invitaţi din district – Joan şi Philip Warne fiind printre aceştia. Joan arăta splendid îmbrăcată într-o rochie albastră de mătase, care foşnea când mergea, iar Phil era foarte distins în costum de seară, aşa cum îi spuse şi Oriel.

– Eşti cam linguşitoare, spuse Phil cu solemnitate, iar Joan zâmbi şi se agăţă de braţul lui.

Oriel râse.

– Mulţumesc. Şi tu la fel.

– Când această societate care se admiră reciproc se va împrăştia de la bufet, spuse Philip sec, vă sugerez să ne îndreptăm spre barul de acolo. Simt că am nevoie să beau ceva pentru a putea trece peste această seară. N-am mai văzut atât de multe diamante în viaţa mea. Cum i-ai adus aici, Oriel? Jumătate din capetele încoronate ale Europei?

– Asta n-ar număra mai mult de trei oameni, accentuă Oriel. Aceştia sunt capete neîncoronate şi, în zilele noastre, crede-mă, ei contează mai mult decât regalitatea.

– Lumea bună, cu alte cuvinte?

– O parte din ea, recunoscu Oriel.

– Doamne! Să mă imaginez fiind în aceeaşi cameră cu lumea bună, răsuflă Joan impresionată.

– Eu n-aş fi atât de încântată. Sunt chiar plicticoşi, o preveni Oriel.

– Arată ca nişte peşti, spuse Phil sec. Ochi bulbucaţi şi feţe solzoase...

Oriel începu să chicotească.

– Şşşt... Te-ar putea auzi cineva! Du-te şi ia-ţi paharul cu băutură, înainte de a fi împuşcat!

Se întoarse pentru a întâmpina noii sosiţi şi fu absorbită încă o dată în lumea, politicoasă, distantă, în care o târâse căsătoria ei. Stând în uşă, zveltă, elegantă şi indiferentă, în rochia ei albă de jerse de mătase, care i se mula pe trup ca o a doua piele, zâmbea şi iar zâmbea până când muşchii faciali începură s-o doară.

Seara continua să se desfăşoare; orchestra cânta muzică de dans, oaspeţii se învârtea graţios pe sub candelabre, bijuteriile lor strălucind în lumină, ochii lor cercetându-i neobosiţi pe ceilalţi.

Oriel dansă o dată cu Phil Warne şi apoi cu Alan, care fu luat imediat de un grup de alţi musafiri şi antrenat într-o conversaţie generală.

În timpul pauzei pentru supeu, ea stătu cu Alan şi cu cei doi Warne. Alan era foarte politicos, dar lăsă să se înţeleagă că ar fi preferat să fie singur cu ea şi după un timp soţii Warne se scuzară, îndepărtându-se.

– Arăţi foarte bine, îi spuse Alan în timp ce se întorceau în salon.

– Şi tu, răspunse ea cu aceeaşi curtoazie.

Până la urmă, el ţinuse cont de cele spuse de ea şi renunţase să mai spere, gândi Oriel.

Se îndreptară din nou spre ringul de dans începând să valseze, dar când ajunseră în dreptul intrării principale, ea-l văzu pe Devil acolo, urmărindu-i cu o expresie enigmatică. Inima ei se opri în loc.

El purta haine de seară. Nu-l mai văzuse niciodată în astfel de haine și revelația o făcu să i se oprească răsuflarea. Arăta amețitor de chipeș, părul lui brunet strălucind, umerii lui lați și șoldurile înguste fiind reliefate de croiala costumului.

Nu se așteptase ca el să vină. Bineînțeles că nu-l invitase. Apariția lui neașteptată o înmărmuri.

Alan se uită în jur să vadă ce-i atrăsese atenția și îngheță:

– Acesta-i tipul pe care l-am văzut în ziua licitației, murmură el, apoi sprâncenele lui se încruntară. Ce face aici?... Se uită spre ea cu suspiciune... Îți face curte?

Ea se opri când ajunseră în dreptul lui Devil și se îndepărtă de Alan pentru a-i ura bun venit. Alan o urma posesiv, mergând după ea cu o expresie de neplăcere pe față.

Devil se uită la el cu ironie rece, recunoscându-l la rândul lui, în mod clar. Apoi se înclină în fața lui Oriel.

– A fi musafir nepoftit este o caracteristică Haggard, spuse el glumind. Pot să mă bucur de restul acestui dans?

Înainte ca ea să răspundă, o cuprinse cu brațele și i-o suflă lui Alan în vârtejul unui dans.

Ea-l privi pe sub gene cu ochii ei verzi.

– Ingratule! În mod voit l-ai jignit pe Alan.

– Prietenul tău? Ar trebui ca ideea de a-l fi jignit să mi se pară scandaloasă? se înfurie Devil.

– De ce te afli aici, Devil? întrebă ea. Am rămas înlemnită când te-am văzut. De săptămâni întregi refuzi să-mi treci pragul, cu excepția serii de Crăciun și iată, în noaptea aceasta, te înființezi neinvitat.

– Poți să-mi spui să plec, ripostă el.

Ochii lor se întâlniră. Ai ei se plecară sub strălucirea sfidătoare a ochilor lui și-și simți degetele tremurând în mâna lui.

– Du-te și pune-ți lacheii să mă dea afară, continuă el încet. N-ar fi prima dată, nu-i așa?

– Nu fi absurd, răspunse ea cu bruschețe.

Se mișcară în tăcere un timp, după care el spuse răgușit:

– Arăți ca o fecioară de gheață, de neatins, cu această rochie. Așa ești, Oriel?

– Ce să fiu?

– De neatins și făcută din gheață.

Inima ei se zbătu în corsajul mătăsos. Nu răspunse. Mișcându-se așa, în brațele lui, îi era greu să respire. Își dădea seama doar de tăria picioarelor lui lângă ale ei, de forța mâinilor osoase, de puterea acestor umeri musculoși. Încăperea strălucitoare părea să se piardă în ceață în jurul ei. Văzu siluetele lor reflectate în oglinzi, albul și negrul contopindu-se în mișcare. Pașii lor pluteau. Brațele lui se strângeau pe mijlocul ei, ținând-o atât de strâns încât abia mai respira.

Apoi muzica se sfârşi şi ezitând, ei se despărţiră privindu-se. Devil se înclină.

– Mulţumesc, doamnă Mellstock.

Apoi Renée fu lângă ei, uitându-se spre Devil cu ochi pătrunzători.

– Ah, tatăl lui Linnet. Îmi pare bine să te văd din nou!

Devil zâmbi cu acel farmec ce-ţi oprea inima în loc şi pe care-l folosea atât de rar, dar cu un efect atât de devastator.

– Sunteţi încântătoare în seara aceasta.

Ochii strălucitori ai lui Renée îl cercetară pătrunzător.

– Dacă aş fi fost mai tânără, aş fi fost copleşită de această remarcă, domnule Haggard.

El zâmbi din nou.

– Sunt sigur că aţi zdrobit multe inimi până acum, doamnă Mellstock.

Un tânăr londonez se apropie de Oriel şi o invită la dansul următor. Era fiul unei prietene a lui Renée. Oriel trebui să accepte, dar îi fu greu să se desprindă de Devil şi să-l vadă înconjurat de tinere curioase şi care-l admirau, găsind virilitatea lui uimitor de frapantă, după înfăţişarea partenerilor lor obişnuiţi.

Mai târziu, Oriel îl văzu strâns lipit de o parteneră ce trăncănea, fluturând din genele-i false. Devil o asculta cu o aparentă fascinaţie. Când ajunse cu faţa în dreptul ei, el o privi brusc pe Oriel şi ochii lor se

întâlnire. Picioarele ei se înmuiară de intimitatea și dorința acestei priviri.

Seara se desfășura la nesfârșit, dar Oriel n-avu ocazia să-l vadă din nou. Era solicitată în permanență și obligațiile ei de gazdă o țineau departe de el. Când îl văzu, de la distanță, el dansa cu o tânără drăguță și sofisticată asupra căreia avea, în mod clar, un efect devastator.

Începu să tânjească după sfârșitul serii. Fălcile o dureau din cauza zâmbetului continuu, spatele o furnica iar călcâiele o ardeau de la dans. Nu mai voia nimic decât propriul ei pat – un somn neiertător, în care să-l viseze pe Devil.

Le ura pe toate aceste fete londoneze care-l urmăreau cu aviditate. Gelozia o înțepa de fiecare dată când îl vedea cu una din ele în brațe. Balul devenea un fel de tortură.

În cele din urmă, oamenii începură să plece. Orchestra cânta în continuare, dar dansatorii se răriseră. Renée, obosită și căscând, își luă rămas-bun și merse la culcare. În curând și ceilalți dispărură.

– Plecăm, îi spuse Philip voios lui Oriel. M-am distrat minunat. Mulțumim. Apropo, Joan l-a invitat pe prietenul tău, Alan, la prânz. Mi-e teamă că speră să facă pe peţitoarea... Zâmbi... Credeam că este bine să te avertizez, deși, după părerea mea, tu ai pus ochii pe altcineva, dar s-ar putea să mă înșel. Ochii lui strălucitori o cercetau și ea-i zâmbi forțat.

– Spune-i lui Joan să nu se obosească, îi replică ea.

Phil dădu din cap cu solemnitate.

– Şi n-ai nimic de spus la cealaltă întrebare?

Oriel ştia că obrajii i se înroşiseră.

– Nimic de spus, încuviinţă ea, prefăcându-se calmă.

Îl căută pe Devil prin camere. Nici urmă de el; trebuie să fi plecat fără să-şi fi luat rămas-bun de la ea. Simţea un amestec de furie şi durere. Simţea că se află aproape de fericire, dar totuşi, exista ceva în Devil care-l oprea să cedeze. Ce-i spusese el oare într-o zi? Că trebuie să înveţe să-şi câştige pâinea? Ce naiba mai însemna şi asta?

Balul se termină pe nesimţite. Ultimii musafiri se împrăştiară. Servitorii căscau şi făceau încercări de a face curăţenie.

– Mâine, spuse Oriel. Mai bine mâine. La culcare, acum.

O oră mai târziu, stătea în faţa oglinzii de la toaletă ascultând tăcerea ce domnea în casă. Ferestrele de la toate camerele erau întunecate. Servitorii şi oaspeţii adormiseră. Doar şuierul vântului la ferestre deranja pacea şi foşnetul crengilor stejarilor din parc.

O durea capul. Se uită în oglindă şi-şi văzu ochii verzi strălucitori din cauza oboselii şi emoţiilor. Îşi dăduse jos frumoasa ei rochie albă şi şi-o aranjase cu grijă în dulap. Stătea în furou, cu umerii goi şi cu părul ei auriu revărsat pe spate, nefiind în stare să doarmă, dar nici să citească sau să gândească. Avea nevoie să facă ceva, să se arunce în violenţa

unei acţiuni. Deşi mintea îi era obosită, trupul îi era vioi.

Brusc, se ridică în picioare şi se duse la şifonierul aflat în celălalt capăt al camerei. Găsi un pulovăr alb şi pantaloni de călărie, apoi îşi scoase jacheta groasă de tweed. Se îmbrăcă rapid, îşi puse cizme în picioare şi ieşi pe vârfuri, stingând lumina în cameră.

Iapa ei întoarse capul când apăru în pragul uşii de la grajd. Ochii neliniştiţi ai animalului o priveau. Oriel o calmă mângâindu-i crupa şi murmurându-i cuvinte de încurajare, până când iapa se linişti şi-şi băgă capul în scobitura gâtului femeii.

Cinci minute mai târziu, galopa pe zăpada din parc.

Luna strălucea puternic pe cerul întunecat, reflectată de ferestrele de la Chantries în pământul acoperit de zăpadă ce scânteia în mii de luminiţe.

În timp ce galopa, vântul îi sufla părul şi ea simţi un fel de exaltare, a libertăţii şi puterii de mişcare. În sala strălucitoare de bal se simţise sufocată. Acum, trupul ei prinsese viaţă. Se simţea renăscută, reînnoită.

Sub întunericul copacilor, umbre se mişcau odată cu vântul, crengile trosneau şi se clătinau, zăpada cădea tăcută de pe ramuri pe pământ, bufniţele se roteau în cercuri pentru a-şi căuta hrana, o vulpe fugi să se ascundă la trecerea ei. Chiar şi noaptea, parcul era populat. Lupta pentru supravieţuire continua la nesfârşit. O familie de bursuci trăia în solul nisipos de la marginea parcului, unde începea pădurea Chantries ce se întindea pe o jumătate de milă.

Corpurile micuțe, alb cu negru, se mișcau grațioase în jurul vizuinei.

Trecerea lui Oriel le tulburase pe toate aceste creaturi. Erau obișnuite să-i audă pe oameni noaptea, dar se temeau de ei. De obicei oamenii veneau cu capcane sau puști să tragă în fazani, potârnichi, iepuri.

Trase de hățuri când ajunse în dreptul pădurii și se îndreptă în altă direcție. Pădurea era prea periculoasă în timpul nopții. Existau prea multe vizuini de iepuri și iapa-și putea rupe piciorul.

Deodată, auzi zgomotul înfundat al altor copite. Își ațintì privirea printre copaci și văzu armăsarul negru înainte de a-l vedea pe călăreț.

Pieptul i se congestionă, fața îi luă foc. Un instinct vechi de când lumea, total primitiv, o făcu să-și îndemne calul să se grăbească. Iapa o porni în galop. În câteva secunde, Oriel auzi celălalt cal în urma ei.

Ea se apleacă peste grumazul iepei, forțând-o să alerge mai tare, dar degeaba. Armăsarul era mult mai mare, mult mai puternic. Trecu pe lângă ea, încetini și mâna lui Devil îi prinse căpăstrul. Iapa se opri tremurând, răsuflarea ei aburind aerul.

Devil era îmbrăcat tot în negru, pulovăr negru și jachetă neagră de piele. Dinții lui sclipeau alb.

– Ei, ei, parc-ar fi doamna Mellstock!

– Cine credeai că era? întrebă ea crispată.

– Doamna Mellstock, replică el.

– Dă drumul la căpăstrul meu, îi ordonă ea.

– N-ai învățat încă să te rogi, doamnă Mellstock? întrebă el alene. Ar fi timpul.

– Ce vrei să spui?

Ochii lui albaştri se îngustară privind-o.

– Oh, ştii ce înseamnă asta, doamnă Mellstock.

– Încetează să-mi mai spui aşa!

– Bucuros, spuse el. Dar numai când va înceta să fie numele tău.

– Mi-e frig, spuse ea. Vrei să-mi dai drumul?

– Ce faci aici, la această oră a nopţii? o întrebă el.

– Nu puteam dormi.

El o privi peste umăr.

– Căsuţa încă nu este ocupată, aşa-i? Am putea face o ceaşcă de cafea.

Căsuţa era încă locuibilă, ca fratele Emei să se poată muta în ea după nuntă. Oriel privi gânditoare spre casă, tentaţia de a se găsi singură cu Devil acolo fiind mare, dar totuşi temându-se. Toată seara murise de dorul de a fi în braţele lui, dar acum se retrăgea înfricoşată. Era un lucru să danseze cu el în lumina sălii de bal şi altul să se trezească încleştată într-o luptă pe viaţă şi moarte cu el aici, în tăcerea pustie a parcului, fără toate acele măşti de politeţe din jurul lor, doar cu violenţa emoţiilor ce fierbea în fiecare dintre ei. Îşi aminti cum nervii ei se înfioraseră când el îi spusese odată că doar violenţa ar putea să sfărâme lanţul ce-i unea pe amândoi.

Devil o observa, citindu-i gândurile.

– Nu fi laşă, îi spuse el abrupt.

Ea-şi înălţă obrazul.

– Bine, încuviinţă ea.

Călăriră amândoi spre căsuță, legară caii afară și intrară în clădire.

Ea făcu cafeaua în timp ce el o urmărea, apoi se așezară în bucătăria recent decorată pentru a o bea.

– Trebuie să te scoli devreme ca să ai grijă de oi, îi spuse ea. N-ar trebui să stai aici toată noaptea. Ar trebui să fii acasă, să dormi.

El își termină cafeaua și-și dădu ceașca la o parte.

– Cum dracu' să dorm? o întrebă el încordat.

Ea se ridică, alarmată de emoția din vocea lui.

– Ar fi mai bine să mergem.

El o prinse de umeri, o întoarse cu fața spre el, ochii lui albaștri fiind între neant și dorință.

– Roagă-mă, Oriel, înainte de a mă scoate din minți... Nu pot să dorm, să mănânc, sau să gândesc... Nu-mi pot călca cuvântul, dar tu știi că trebuie doar să spui...

Pulsul ei se accelerase atât de mult încât o înfricoșa reacția propriului ei sânge. Pentru o clipă, îl înfruntă în tăcere, cu limba înțepenită, dorind să-și abandoneze mândria, dar lipsindu-i curajul de a se expune în fața triumfului lui. Duelul cel lung o istovise, dar mândria ei încă mai avea putere.

Mâinile lui Devil se strânseră insuportabil peste umerii ei. O scutură cu violență, fața fiindu-i străbătută de furie.

– Spune-o, spune-o, lașă încăpățânată ce ești!

Cuvintele izbucniră, tremurând de emoție.

– Te iubesc.

Fața lui se încețoșă în ochii ei.

– Din nou, îi ceru el răguşit.

– Te iubesc, bastardule. Ce mai vrei? Să cad leşinată? Dacă aş fi proasta care să se târâie la picioarele tale, m-ai mai vrea? Am făcut nişte greşeli prosteşti în trecut. Trebuie să le continuăm în viitor, declarându-ne victorioşi unul asupra celuilalt? N-ai putea... Vocea ei se frânse.

– Ce? întrebă el, aplecându-se spre ea, privirea lui susţinând-o pe a ei, în mod hipnotic.

– Să mă săruţi, şopti ea. Te rog, Devil... fă dragoste cu mine... Te doresc cu disperare, te rog...

Ultimele cuvinte fură înăbuşite de gura lui care se aplecă posesiv peste a ei. Ea-i înconjură gâtul cu braţele, trăgându-i capul în jos şi mângâindu-i părul aspru de la ceafă. Trupurile lor se contopiră înfierbântate. Se agăţau unul de celălalt cu înfrigurare, mâinile lui frământându-i mijlocul şi spatele arcuit spre el.

Brusc, Devil o îndepărtă şi îi privi faţa visătoare.

– Este timpul să plecăm, spuse el cu vocea îngroşată.

– Nu, se împotrivi ea agăţându-se de el. Devil, rămâi cu mine. Fă dragoste cu mine...

– Ai de gând să te măriţi cu mine? întrebă el brusc.

– Bineînţeles, înlătură ea întrebarea. Dar în noaptea aceasta, Devil, rămâi în noaptea aceasta. Spuneai că nu poţi dormi. Nici eu nu pot – de aceea am ieşit să călăresc. Trebuia să fac ceva să-mi păstrez trupul în activitate, să mă opresc a te dori. Eram ca pe jar.

– Ne vom căsători cât de repede posibil, zise el.

– Dragule, sărută-mă din nou, se rugă ea.

– Doamne, te joci cu focul, izbucni el. Nu te vreau în acest fel. Ar fi trebuit să ne căsătorim atunci când aveai şaptesprezece ani. Am aşteptat toţi aceşti ani, voi mai aştepta un pic.

– Cum poţi să spui asta când ai stat aici, nu cu multă vreme în urmă, şi te-ai rugat de mine să...

– Şi tu m-ai refuzat, îi reaminti el.

– Erai însurat!

Faţa lui se înnegură.

– Da, Clare. Acum ştii adevărul. Ai citit blestematul acela de jurnal al ei.

Ea încuviinţă dând din cap.

– Devil, eu n-o crezusem pe cuvânt, am căutat să te văd şi să aflu adevărul, dar tu erai plecat şi în camera ta am văzut scrisoarea. Asta m-a făcut s-o cred pe Clare.

El se încruntă.

– Ce scrisoare?

Ea-i relată începutul şi el făcu o mişcare de enervare când realiză.

– Îmi amintesc. Cu o noapte înainte încercase să mă convingă să fac dragoste cu ea şi eu i-am scris să-i spun că, dacă va mai face un astfel de lucru, va trebui să vorbesc cu unchiul ei. I-am zis să se ferească din calea mea pe viitor, i-am spus că te iubesc pe tine şi n-aş putea simţi niciodată ceva pentru ea.

– Oh, Devil! gemu ea, sprijinindu-şi capul de pieptul lui. Am fost aşa de proastă.

– Da, spuse el cu asprime, ai fost. Dar la fel am fost și eu, ca să mă însor cu Clare, mai târziu. Mândria mea prostească m-a făcut să procedez așa.

– Și aceeași mândrie prostească a mea m-a făcut să plec în Africa, șopti ea.

El dădu din cap.

– De aceea vreau ca de data aceasta să facem lucrurile așa cum trebuie. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, iubita mea, decât să dau curs ofertei tale tentante, dar am de gând să aștept și așa vei face și tu.

– Ești sigur? întrebă ea, încolăcindu-i brațele în jurul gâtului lui și coborându-i capul pentru a-l săruta.

El râse încet lângă gura ei.

– Ispititoareo!... Gura lui îi desfăcu buzele, sărutul prelungindu-se până când amândoi rămaseră fără suflare... Oprește-te, iubita mea! Vrei să te bat din nou?

– Of, foarte bine, oftă ea. Bineînțeles că ai dreptate. Presupun că aș fi în stare să abandonez totul?

– Ai renunța și la Chantries? întrebă el sec.

Ea-l privi cercetător.

– Acum vei avea Chantries. Ambiția ta va fi satisfăcută în cele din urmă.

– Singura mea ambiție este să intru în posesia acestui trup al tău, spuse el accentuat.

Cu obrajii roșii, ea râse.

– Vei veni să locuiești aici după căsătoria noastră? Tu și Linnet și mama ta?... Zâmbi amuzată... Mama ta are cele mai multe drepturi aici – este un

fel de dreptate a destinului. Şi ştii, dragule, am sentimentul că bătrânul Jeremiah ar fi bucuros. Cred că a iubit-o pe mama ta, întreaga lui viaţă. Şi din câte îmi amintesc despre unchiul meu, cred că povestea noastră este asemănătoare cu a lui şi a mamei tale. Numai că a noastră urmează să aibă un sfârşit fericit, în timp ce povestea lor n-a fost aşa.

– Ce romantică eşti, spuse el. Jeremiah, un bătrân lipsit de inimă, nu un erou de roman.

– Ştiu că a fost nedrept cu tine, dar cred că asta s-a datorat propriei lui nefericiri. Oricum, Chantries va fi al tău acum.

– Nu vreau acel loc blestemat, zise el. Dealtfel, întregul Yorkshire va spune că m-am însurat cu tine ca să-l obţin.

– Copiii noştri trebuie să-l aibă, îi zise ea.

Ochii lui albaştri îi încălziră faţa.

– Copiii noştri, spuse el răguşit. Mă bucur că Linnet te iubeşte. Aşa, lucrurile vor fi mai simple.

– O iubesc pe Linnet, încuviinţă ea. Şi, din fericire, ea şi Anatole sunt prieteni buni. M-am rugat să fie aşa.

Ieşiră afară în parcul acoperit de zăpadă şi se uitară la lună. Rece, albă şi singură, aceasta plutea pe cer.

– Asta-mi aminteşte de ziua în care ai venit aici pentru licitaţie, îi spuse Devil, cu braţul în jurul mijlocului ei. Bănuiam că vei veni şi am călărit până aici având un singur gând în cap – că te voi vedea iarăşi, în cele din urmă. Mă obsedai de mulţi ani, dar amintirea mea despre tine era cu totul alta. Purtam

cu mine imaginea unei fete bălaie cu picioare lungi, și în loc de asta, din Rolls a coborât o zeiță blondă, învăluită în bani și superioritate, cu o aură de exclusivitate ce era aproape vizibilă.

Ea râse.

– Prostule! Eu nu sunt deloc așa.

Ochii lui o măsurară din cap până în picioare.

– Asta am descoperit și eu când am început să dau învelișurile la o parte unul câte unul, dar la început, mi-ai dat acea impresie.

– Și tu te țineai mândru atunci.

– Eram îngrozitor de furios. Eram hotărât să-ți distrug superioritatea și siguranța pe care o afișai și bravam... Zâmbi șugubăț... N-am să-ți uit niciodată fața pe care ai avut-o când ți-am dat acea bătaie. Atunci te-am văzut așa cum fuseseși cu mulți ani în urmă. Era ca și cum s-ar fi întors timpul înapoi.

– Ești un diavol viclean, îl necăji ea. Și eu te ador.

Devil se întoarse și-i sărută gura ridicată spre el. Caii nechezau și suflau aburi în aerul rece. Vântul scutura copacii încărcați de zăpadă. Luna cea albă plutea în tăcere, fără să-i pese de cei doi îndrăgostiți care găsiseră o cale de a da timpul înapoi.

– SFÂRȘIT –

95

Când erau adolescenți, Oriei Mellstock și Devii Haggard fuseseră îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, dar totul ieșise pe dos și ei se despărțiseră nefericiți, ca apoi Devii să se căsătorească cu Clare, verișoara lui Oriei. Așa că Oriei se căsătorise cu altcineva.

Acum ea era o văduvă bogată și se întoarse înapoi în Yorkshire, unde Devii locuia în continoare și își dădu seama că-l iubește mai mult ca oricând. Dar...

Ea se luptă din nou să se elibereze, dar el era prea puternic. El o aplecă peste brațele scaunului și, aplecându-se peste ea, îi sărută gâtul și obrazul, apoi urcându-se spre buze, începu s-o sărute cu o pasiune care o înmărmuri. Nu-l crezuse pe Alan capabil de o astfel de pasiune niciodată... Orbit de gelozie, totuși, devenise aproape violent și sărutul lui îi înăbușea protestele.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-62-0

LEI 1800 + 36 T.L. = 1836

Charlotte Lamb